

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – 21. DUBNA 2024

Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrem nárožním.

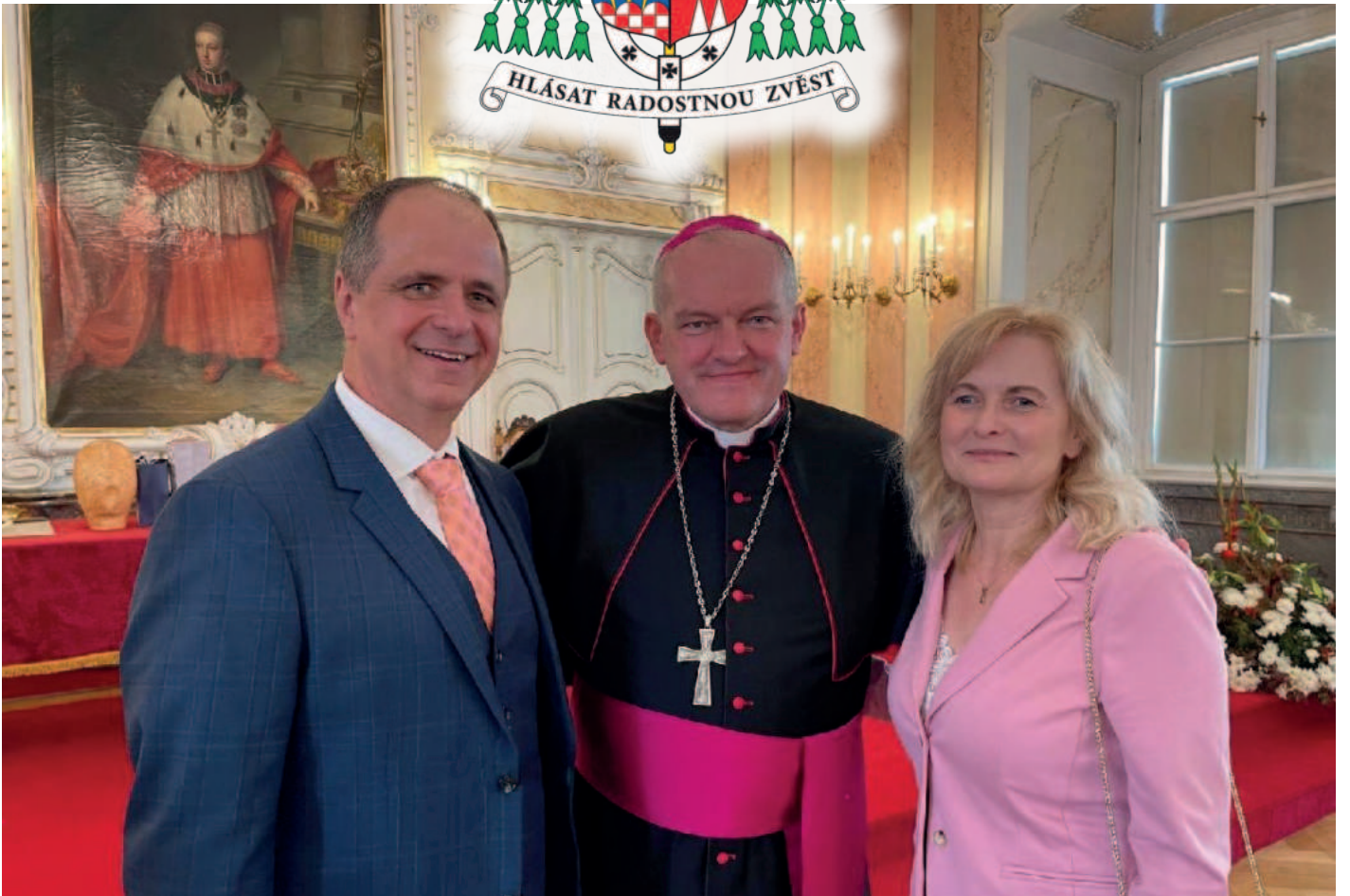
MODLITBA VĚŘÍCÍCH

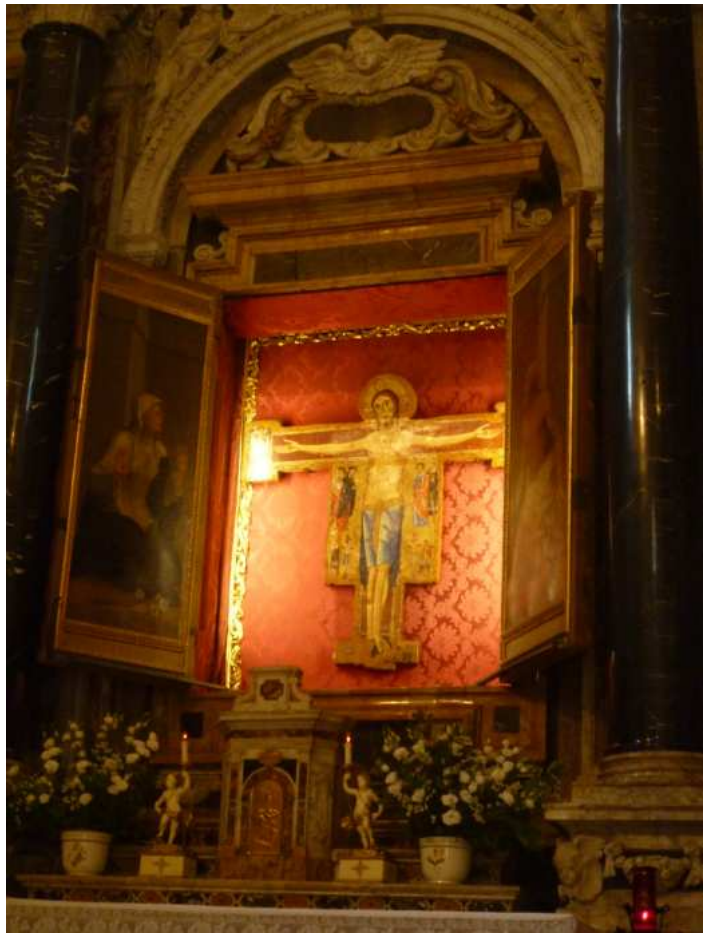
K: Bratři a sestry, pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy. Prosme nebeského Otce ve jménu Jeho Syna, Ježíše Krista:

L: KÝRIE, KÝRIE, ELEISON.

- Za nás všechny, abychom vedeni výzvou papeže Františka, se probudili ze spánku, opustili lhotejnost, odstranili závory vězení, v němž jsme mnohdy uzavřeni, a tak dokázali objevit své povolání v Církvi i ve světě, a stát se poutníky naděje a tvůrci pokoje.
- Za ty kdo uslyšeli nebo uslyší Pánův hlas, který je volá k následování ve službě a budování Božího lidu, aby na tento dar Ducha svatého poslušně odpověděli.
- Za obyvatele Ukrajiny, Palestiny a Izraele, sužované válkami, aby na těchto místech zkropených slzami, krví a beznadějí zavládl pokoj Zmrtvýchvstalého.
- Modleme se, aby ženám v každé kultuře byla přiznána jejich důstojnost a bohatství, a aby ustala diskriminace, které v různých částech světa čelí.
- Modleme se za ty, kdo byli o Velikonocích pokřtěni, aby vytrvali v následování Krista.
- Za biskupy, kněze a všechny služebníky Církve, kteří zesnuli v Pánu, aby dosáhli věčné blaženosti spolu s těmi, které v Kristově jménu vedli na pastviny života věčného.

K: Věčný Otče, tys nám ve svém Synu, Ježíši Kristu dal příklad pravého Pastýře, dej, ať kráčíme za jeho hlasem po cestách pravdy a lásky. **L:** Amen.

PUTOVÁNÍ VE ŠLĚPĚJÍCH
SV. KATEŘINY SIENSKÉ,
PATRONKY EVROPY
Nahoře: v rodném domě
v Sieně; Eucharistie
v bazilice sv. Dominika
a sv. Kateřiny v Sieně.
Peregrinatio ad Portam Fidei,
12.7.2012

Dole: modlitba před oltářem
se sarkofágem sv. Kateřiny
v bazilice Santa Maria
sopra Minerva v Římě.
*Peregrinatio ad Limina
Apostolorum*, 11.6.2007.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – 28. DUBNA 2024

Budu tě chválit, Hospodine, ve velkém shromáždění.

CORPUS DIVI MARCI EVANGELISTAE (TĚLO SV. MARKA EVANGELISTY). Votivní svíce poutníků na hlavním oltáři baziliky sv. Marka v Benátkách. *Peregrinatio Ad Miracula Fidei*, Venezia, Itálie, 10. června 2014.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

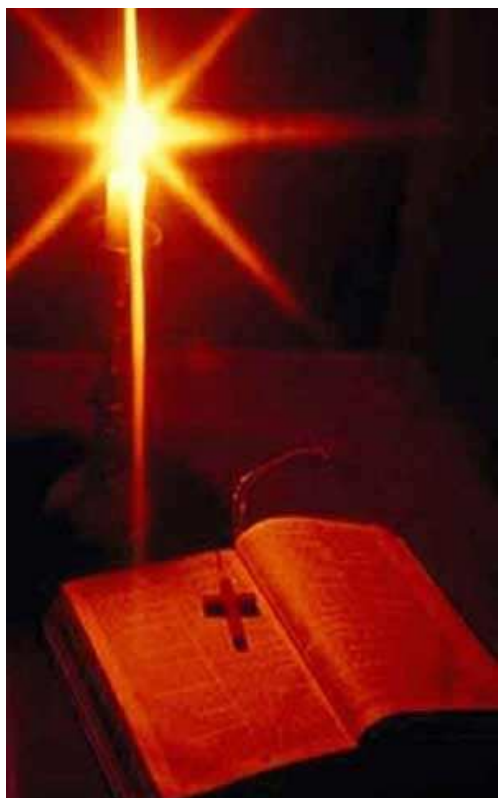
K: Bratři a sestry, Bůh nám prokázal tolikerá dobrodiní. Tím prvním je především dar víry. Prosme, aby nás neustále posiloval svou milostí k důslednému křesťanskému životu, a tak nám dopřál vydávat svědectví o nesmírné hodnotě tohoto daru.

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

- Za papeže Františka, aby v síle Zmrtvýchvstalého byl otcem ve víře, svědkem lásky, a vedl lidi k přátelství s Tím, který dává pravou radost a život v plnosti.
- Za naše farní společenství, shromážděné na této nedělní mši svaté, aby stále více zpřítomňovalo pravou povahu Církve, která se rodí z Božího slova a sytí z eucharistického stolu, a tak vydává svědectví bratrské lásky.
- Za obyvatele Ukrajiny, Palestiny a Izraele, sužované válkami, aby na těchto místech z kropených slzami, krví a beznadějí zavládl pokoj Zmrtvýchvstalého.
- Modleme se, aby ženám v každé kultuře byla přiznána jejich důstojnost a bohatství, a aby ustala diskriminace, které v různých částech světa čelí.
- Modleme se za ty, kdo byli o Velikonocích pokřtěni, aby vytrvali v následování Krista.
- Za všechny věrné zemřelé, ať dojdou věčné odměny u tebe v nebi.

K: Všemohoucí Bože, dej, ať naše víra přináší hojné plody spravedlnosti a lásky, aby svět viděl naše dobré skutky a velebil tvé jméno. Skrze Krista našeho Pána. **L:** Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

1. ČTENÍ – SK 4,8-12

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr, naplněn Duchem svatým, řekl: "Přední mužové v lidu a starší! Když se dnes musíme odpovídat z dobrého skutku na nemocném člověku, kým že byl uzdraven, tedy ať to víte vy všichni a celý izraelský národ: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých: skrze něho stojí tento člověk před vámi zdravý. On je ten 'kámen, který jste vy stavitelé odhodili, ale z kterého se stal kvádr nárožní'. V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy."

ŽALM 118

Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, – jeho milosrdenství trvá navěky. – Lépe je utíkat se k Hospodinu – než důvěřovat v člověka. – Lépe je utíkat se k Hospodinu – než důvěřovat v mocné. Děkuji ti, žes mě vyslyšel – a stal se mou spásou. – Kámen, který stavitelé zavrhli, – stal se kvádrem nárožním. – Hospodinovým řízením se tak stalo, – je to podivuhodné v našich očích. Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu. – Žehnáme vám z Hospodinova domu. – Ty jsi můj Bůh, děkuji ti; – budu tě slavit, můj Bože! – Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, – jeho milosrdenství trvá navěky.

2. ČTENÍ – 1JAN 3,1-2

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

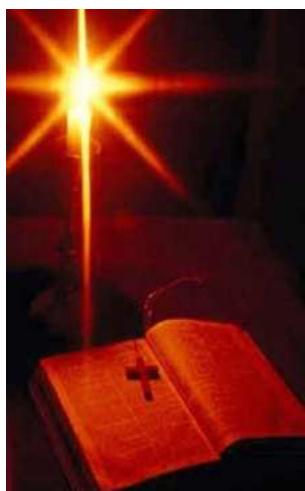
Milovaní! Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je.

EVANGELIUM – JAN 10,11-18

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl: "Já jsem pastýř dobrý! Dobrý pastýř dává za ovce svůj život. Kdo je najatý za mzdu a není pastýř a jemuž ovce nepatří, jak vidí přicházet vlka, opouští ovce a dává se na útěk – a vlk je uchvacuje a rozhání – vždyť kdo je najatý za mzdu, tomu na ovcích nezáleží. Já jsem dobrý pastýř; znám svoje ovce a moje ovce znají mne, jako mne zná Otec a já znám Otce; a za ovce dávám svůj život. Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést; a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stádce, jen jeden pastýř. Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc ho zase přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce."

LITURGICKÉ TEXTY 5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

1. ČTENÍ – SK 9,26-31

Čtení ze Skutků apoštolů.

Když přišel Šavel do Jeruzaléma, pokoušel se navázat styk s učedníky, ale všichni se ho báli. Nemohli uvěřit, že on je učedníkem. Ujal se ho však Barnabáš. Uvedl ho k apoštolům a vypravoval, jak Šavel viděl na cestě Pána, který s ním mluvil, a jak v Damašku neohroženě vystupoval ve jménu Ježíšově. Od té chvíle byl s nimi v Jeruzalémě stále ve styku a směle vystupoval ve jménu Páně. Také rozmlouval s helénisty a přel se s nimi. Ti mu však začali ukládat o život. Jakmile se to bratři dověděli, doprovodili ho dolů do Césareje a odtamtud ho vypravili do Tarsu. Církev měla pokoj v celém Judsku, Galileji i Samařsku. S úspěchem se vyvíjela, žila v bázni

před Pánem a rostla přispěním Ducha svatého.

ŽALM 22

Své sliby splním před těmi, kdo ctí Hospodina. – Chudí se najedí do sytosti, – kdo hledají Hospodina, budou ho chválit: – "Navěky ať žije vaše srdce!" Rozpomenou se, k Hospodinu se obrátí – všechny končiny země, – před ním se skloní – všechna lidská pokolení. – Jen jemu se budou kořit všichni, kdo spí v zemi, – před ním se skloní všichni, kdo sestupují v prach. I má duše bude pro něho žít, – mé potomstvo bude mu sloužit. – Bude vyprávět o Pánu příštímú pokolení, – lidu, jenž se narodí, budou hlásat jeho spravedlnost: – "To udělal Hospodin!"

2. ČTENÍ – 1JAN 3,18-24

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Děti, nemilujme jen slovem a jazykem, ale činem, doopravdy! Podle toho poznáme, že jsme z pravdy, a to uklidní před ním naše svědomí, když by nám něco vyčítalo, neboť Bůh ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí. Milovaní, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to je to jeho přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

EVANGELIUM – JAN 15,1-8

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: "Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně – a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponese mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci."

„Vstal jsem z mrtvých, a jsem stále s tebou“

(Vstupní antifona slavnosti Zmrtvýchvstání Páně, srv. Žl 139,18)

DOBA VELIKONOČNÍ **S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J.,**

čestným občanem Pustiměře

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

PONDĚLÍ PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 22. DUBNA 2024

Ježíš řekl: „Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale vniká tam jinudy, to je zloděj a lupič. Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovcí. Vrátný mu otevře a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když všechny své ovce vyvede, jde před nimi a ovce ho následují, protože znají jeho hlas. Za cizím však nikdy nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají.“ Ježíš jim pověděl toto přirovnání, ale oni nepochopili, co jim tím chce říci. Ježíš proto řekl znovu: „Amen, amen, pravím vám: Já jsem dveře k ovcím. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči, ale ovce je neuposlechly. Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu. Zloděj přichází, jen aby kradl, zabil a působil zkázu. Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly v hojnosti.“ (Jan 10,1-10)

Já jsem dveře k ovcím. V gotických katedrálách bývá nad hlavními dveřmi reliéf Krista. Je to ilustrace k tomuto textu evangelia. A přece tato pravda neodpovídá mentalitě mnoha lidí. Ti spíš přijmou tolerantní mínění vyslovené v Lessingově poezii Moudrý Nathan. Bohatý Žid měl odpovědět muslimskému kalifovi, která víra je pravá: muslimská, křesťanská či židovská. V odpovědi měl být zaskočen a dostat velkou pokutu. On se z toho vytočil vypravováním, že jeden otec měl drahocenný prsten, ale tři syny. Dal udělat dva jiné prsteny falešné, ale každému synovi řekl, že ten pravý dostal on. Naučení? Každý se spasí podle své víry v Mojžíše, Mohameda nebo Krista. My křesťané nechceme být méně snášenliví, ale přesto věříme, že cesta k Bohu vede jenom a výlučně skrze Krista. Uznáváme však, že jsou s ním tajemně spojeni i ti, kdo ho neznají, a on chce spasit i je, když konají dobré.

Já své ovce volám jménem. I u nás je zvykem dávat domácím zvířatům jména. Stávají se tak našimi vlastními, patří do našeho domu a skoro jakoby k rodině. Hebrejský výraz „dávat jméno“ vyjadřuje víc. Je to výraz svrchovanosti. Podle Genese Bůh přivedl stvořené živočichy k Adamovi, aby jim dal jména, je totiž jejich pánem, mají mu sloužit (Gn 2,19). Ale lidem Bůh často změnil jméno, jako např. Abrahámovi (Gn 17,3), Šimonu Petrovi (Jan 1,42). Jménem se totiž určovalo poslání, které kdo dostal. Na Jávě byl ještě

donedávna zvyk měnit jméno, když někdo zvolil nové povolání. Dodnes mění jméno řeholníci při vstupu do kláštera. Právě-li Kristus, že všechny své ovce volá jménem, znamená to, že dává každému jeho vlastní neopakovatelné poslání. Každý je v mozaice Božího království kamínkem, který nesmí vypadnout, protože by porušil celý obraz.

Zloděj přichází, aby kradl, zabíjel a působil zkázu. U kočovníků, jejichž majetkem je stádo, se krádeže vyskytovaly hlavně na dobytku. Říkají, že i dnes, tam kde jsou stáda ovcí, se ovce poměrně lehko kradou. Zloději otráví hlídací psy, zvířata naloží na vozy a ujedou. V duchovním životě představují jako zloděje zlého ducha. Nemá totiž vůbec nic svého. Všecko, co existuje, stvořil Bůh. Dábel si to falešně připisuje. Kolik ukradne Bohu duši? Těžko dovedeme říci. Ale ze zkušenosti víme, kolik krásných životních okamžiků nám zlý duch ukradne. Mohli jsme udělat tolik dobrého, a zatím jsme čas promarnili jako marnotratní synové (srv. Lk 15). Obchodníci říkají, že čas jsou peníze. Nedají se proto snadno o něj připravit. Pro nás je čas možnost k dobru. A přece se nám někdo stále snaží jej ukrást zbytečnými zájmy a problémy. Nezbyvá, než dávat stále pozor, aby všecko, co k nám přichází, šlo do srdce pravými dveřmi, a těmi je Kristus.

ÚTERÝ - 23. DUBNA 2024 – SVÁTEK – SV. VOJTĚCH

Ježíš řekl: „Já jsem pastýř dobrý! Dobrý pastýř dává za ovce svůj život. Kdo je najatý za mzdu a není pastýř a jemuž ovce nepatří, (jak) vidí přicházet vlka, opouští ovce a dává se na útěk – a vlk je uchvacuje a rozhání – vždyť (kdo) je najatý za mzdu, tomu na ovcích nezáleží. Já jsem dobrý pastýř; znám svoje (ovce) a moje (ovce) znají mne, jako mne zná Otec a já znám Otce; a za ovce dávám svůj život. Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést; a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stádce, jen jeden pastýř.“ (Jan 10,11-16)

Slavíme svátek hlavního patrona pražské arcidiecéze, sv. Vojtěcha. Duchovní dráhu si vybral na přání svého otce. Zpočátku chápal duchovní povolání jako kariéru. Studoval v Magdeburku a poté se ve společnosti prvního pražského biskupa Dětmara oddával lovům a hostinám. Byl synem své doby. Když viděl, jak biskup Dětmar těžce umírá ve výčitkách svědomí, že málo dbal o prosazování křesťanských zásad, mladý Vojtěch rázně skoncoval s lehkovážným životem. Jako Dětmarův nástupce v čele diecéze začíná se vším úsilím odstraňovat pohanské zvyklosti. Dosáhl toho ovšem jen u sebe, ale jeho příklad neoslovil celý národ. Zdrčený Vojtěch odchází dvakrát z diecéze do Říma do kláštera a dvakrát se zase po čase vrací z poslušnosti do Čech. Když znovu viděl, že u svých krajanů nezapůsobí, odchází jako misionář k pohanským Prusům (území dnešní Litvy) a tam skončil jako mučedník. Říká se, že dějiny se opakují. Stačí vzpomenout na pražského arcibiskupa, kardinála Berana. Od roku 1949 byl čtrnáct let v domácím vězení, nejprve v arcibiskupském paláci, pak ho převáželi z místa na místo, střežili na každém kroku, cenzurovali veškerou poštu. Když byl roku 1965 jmenován kardinálem, pustili ho tehdy do Říma, ale už se vrátit nemohl.

Onemocněl rakovinou, žádal o vpuštění do vlasti, ale ani prezident mu nevyhověl, a tak umírá ve vyhnanství v roce 1969. Jeho nástupce, kardinál Tomášek, na tom také nebyl lépe. Vzpomínáme na jeho tvrdý odpor k režimu, věrnost svatému Otci a nekompromisní postoj vůči kolaborujícím kněžím v hnutí Pacem in terris. Jak kardinál Beran, tak kardinál Tomášek šli ve šlépějích svého předchůdce, sv. Vojtěcha. Prosme dnes za naše biskupy, aby byly takovými svědky v dnešní chaotické době, stáli pevně za sv. Otcem a svým příkladem nás vedli v duchu křesťanských zásad. A pro nás ať je svatý Vojtěch výzvou, abychom i v tom dnešním pohanském prostředí šli statečně za naším jediným pastýřem, Kristem, který nás vede ke štěstí na zemi i na věčnosti.

STŘEDA PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 24. DUBNA 2024

Ježiš zvolal hlasitě: „Kdo věří ve mne, věří ne ve mne, ale v toho, který mě poslal; a kdo vidí mne, vidí toho, který mě poslal. Já jsem přišel na svět jako světlo, aby žádný, kdo věří ve mne, nezůstal v temnotě. Kdo moje slova poslouchá, ale nezachovává, toho já nesoudím; vždyť jsem nepřišel, abych svět soudil, ale abych svět spasil. Kdo mnou pohrdá a moje slova nepřijímá, má svého soudce: to slovo, které jsem hlásal, bude ho soudit v poslední den.

Neboť já jsem nemluvil sám ze sebe, ale Otec, který mě poslal, ten mi dal příkaz, co mám říkat a co hlásat. A já vím, že jeho příkaz je věčný život. Co tedy já mluvím, mluvím tak, jak mi to pověděl Otec.“ (Jan 12,44-50)

Nepřišel jsem, abych svět soudil, ale spasil. Známe mnoho obrazů posledního soudu. V gotických katedrálách bývají na zadní stěně, ale uvnitř. Na Athosu a v rumunských kláštorech je vidíme na vnější straně, nad portálem. Většinou se inspiroují klasickým textem Matoušova evangelia (Mt 25,31-46). Slovo "soud" je ostatně v Písmu časté, je to typicky biblický pojem. Bůh soudí národy i jednotlivce. Ale je zajímavé, že se např. autoři žalmů Božího soudu nebojí. Svolávají ho na zemi i na sebe sama: "Sud' mě, Bože, a rozřeš můj případ!" (Žl 43,1). I dnes se dobrovolně utíkají k soudu ti, kdo doufají, že tam najdou ochranu proti utiskovatelům. Boží soud je tedy velmi podobný ideji spásy od Boha. Tak soudí i Kristus.

Stále dává možnost se spasit. A poslední soud? I ten je souhrn dějin, všeho, co Kristus vykonal, aby lidi spasil. Odsoudí se sami ti, kdo pomocnou ruku Boží odmítají.

Kdo mnou pohrdá a moje slova nepřijímá, má svého soudce. Na středověkých obrazech posledního soudu uvidíme často namalované anděly, jak svrhávají odsouzené do věčného ohně. V jedné příručce k umění bylo toto vysvětlení. Všem malířům se protivila myšlenka, že by Kristus, vtělená dobrota, mohl někoho zavrhnout. Nelíbí se tuze Michelangelovo pojetí v Sixtinské kapli. Proto umělci svěřují tuto nepřijemnou práci andělům. Kristus sedí na trůně, jako by to ani neviděl. Autor tohoto vysvětlení má, jak vidět, dobrou vůli vysvětlit lidsky tvrdou pravdu zavržení. Ale mysleli středověcí malíři opravdu takto? Daleko teologičtější je vysvětlení obrazné. Andělé jsou symbolem Božích

příkázání. Ta sama už jsou soudem. Kdo špatně vypočítal početní úkol, matematika sama ho odsoudí. Vraha odsuzuje vražda sama, zloděje krádež. Úkol příkázání je rozlišit mezi dobrem a zlem.

Příkaz znamená věčný život. Dnešní lidé nemají rádi příkazy, ani lidské ani Boží. Odůvodňují to tím, že žijeme v době svobody a že sám Kristus nás vysvobodil od jha zákona (Řím 2-3). Je ovšem v takových všeobecných tvrzeních mnoho nedorozumění. Vždyť zákony jsou různé: přirozené a uložené svobodným rozhodnutím zákonodárce, Božské a lidské. Přirozené zákony nejsou vlastně nic jiného než to, že si uvědomíme rytmus přírody: tak a tak náš žaludek tráví, tak a ne jinak bije normální srdce. Jejich zákonitý chod zaručuje život. Zákony pozitivní jsou rozumnou smlouvou: My na silnici pojedeme zprava a vy z druhé strany, abychom se nesrazili a nepřišli o život. A zákony Boží? Jsou požadavky, pravidla života věčného. Kdo si uvědomí tento smysl příkazů, nevidí je jako něco, co se „ukládá“, ale spíš jako to, co sám hledá, aby si bezpečněji uspořádal život.

Každodenně se, bratři a sestry, setkáváme s tolika věcmi, informacemi, zprávami, různými pomluvami, až nám z toho hlava třeští. Všichni chtějí zaujmout naši pozornost: učitel ve škole, spolupracovníci v práci, rodiče doma, a k tomu ještě sdělovací prostředky jako je televize, rádio, internet. Mládež se proti množství slov brání tím, že nosí sluchátka na uších. generace jejich rodičů se už naučila vypínat, přijímat a rozlišovat mezi informacemi. No a důchodci už většinou špatně slyší a tak nevědí ani o čem je řeč. Proto dnes již slovo tak málo váží a platí. Lidské slovo nic neznamena. Řekli bychom, že dnes jde o devalvací slov. Mohlo by se stát, že bychom to lidské slovo ztotožnili s Božím slovem, které zachraňuje duše, jak jsme slyšeli v evangeliu. Nedejme si nic namlouvat od člověka, ale spoléhejme na Boha a jeho slovo, které je pravda a neklame.

Dnes je památka svatého Jiří, který je symbolem křesťanské statečnosti. Za patrona si ho zvolil skauti, protože jim byla vzorem věrného a mužného života, člověka, který slouží s čistým srdcem. Byl římským důstojníkem a v roce 305 zemřel mučednickou smrtí za císaře Diokleciána, a to proto, že se Jiří postavil i proto samotnému císaři, který ho pak dal mučit. Rány se mu však pozoruhodně hojily, a tak se vymýšlely další a další, až byl Jiří megalomartyr. Svatý Jiří, jak i staroslovanská verze jeho jména vypovídá, byl hbitý, obratný bojovník, který podle legendy bojoval s drakem, ale hlavně bojoval se zlem, jehož drak představuje, a s Boží pomocí zvítězil. Je pro nás tedy světec-bojovník, který nás mimo jiné učí správně zacházet s naší životní energií – agresí. Není totiž dobře, když ji v sobě potlačujeme a navenek chceme vypadat vlídní a milí. Toto potlačování agrese se propadá dovnitř a stává se z ní deprese, která se navenek projevuje v jedovatých poznámkách, cynických vyjádřeních, v tvrdosti a v pocitech vlastní spravedlnosti. Je třeba se bránit všem silám, které na nás nepůsobí dobře, nepotlačovat v sobě agresi, jako něco bezbožného, nýbrž ji nasadit pro realizaci svého lidství a nenechat se pohltit ani světem ani lidmi.

ČTVRTEK - 25. DUBNA 2024 – SVÁTEK - SV. MAREK

Když se Ježíš naposled zjevil jedenácti apoštolům, řekl jim: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu! Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen; kdo však neuvěří, bude zavržen. Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: ve jménu mém budou vyhánět zlé duchy, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady (do ruky), a když vypijí něco smrtelně jedovatého, neuškodí jim to; na nemocné budou vkládat ruce, a uzdraví se.“ Tak k nim Pán Ježíš mluvil. Potom byl vzat do nebe a zasedl po Boží pravici. Učedníci pak vyšli a všude kázali. Pán působil s nimi a potvrzoval jejich slova znameními, která je provázela. (Marek 16,15-20)

Marek doprovázel apoštola Pavla na jeho misijních cestách spolu se svým příbuzným Barnabášem. Byl žákem apoštola Petra a podle jeho kázání sepsal evangelium, kterému dal schválení sám sv. Petr. Kupodivu zde nenajdeme žádnou chválu apoštola Petra, jeho učitele, ba právě naopak je zde podrobně popsána Petrova zrada, kde se ukázala jeho lidská slabost a řekli bychom přímo neschopnost zastávat nejvyšší úřad v Církvi. Nakonec Marek putuje do Alexandrie, centra vzdělanosti té doby, ale bohužel jeho kázání a svědectví o Kristu nebylo přijímáno, a tak svou vlastní krví zpečtil evangelium, které napsal. Marek je pro nás krásným vzorem, jak dokázal pozorně poslouchat kázání apoštola Petra, když ho sepsal v evangeliu. A nezůstalo jen u slov, ale projevilo se to v činech. Také my chceme být dobrými posluchači Božího Slova, které nám dává novou sílu ve všem našem konání.

PÁTEK PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 26. DUBNA 2024

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám, že odcházím vám připravit místo? A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. Cestu, kam já jdu, znáte.“ Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (Jan 14,1-6)

Já jsem cesta. Často se přirovnává život k cestě. Tím snazší bylo toto přirovnání pro semity, kteří byli nomádi a kteří se každou chvíli dávali na novou cestu. Zkušený šejk, vůdce karavany byl v tomto případě důležitou osobou a bylo potřeba se na něho úplně spolehnout. Kdo by se mohl později oddělit? Typické téma Starého zákona je, že Bůh vede svůj lid na cestě jeho dějin, buď on sám nebo skrze svého anděla, nebo své zástupce na zemi. Vzpomínka na léta prožitá s Bohem na cestě z Egypta dala vznik tzv. svátku stánků. I v Novém zákoně je téma cesty živé od počátku. Jan Křtitel ohlašuje nový Exodus: "Připravte cesty Páně!" (Lk 3,4) Ježíš je nový Mojžíš. Ale svůj úkol naznačuje

důraznějšími slovy. Neříká, že jenom vede po nových cestách, ale že je zosobněná cesta: "Já jsem cesta". Jak tomu máme rozumět? Vede nás k Otci skrze své lidství, svým příkladem a celou svou osobou. Není žádný jiný způsob, jak dojít k Bohu, jenom skrze něho.

Cesta a vůdce. V moderní době mají cesty velkou důležitost. Industrializace, obchod, blahobyt společnosti je bez nich nemyslitelný. Proto se plánuje jejich síť. Máme mapy, na kterých jsou přesně vyznačeny všechny výjezdy a spoje. Kdo se vydává na neznámou cestu, studuje předem plán své pouti a jeho detaily. Tato vnější okolnost působí i na naši mentalitu, utváří náš postoj k životu. Považujeme za rozumné, aby si mladý člověk, který se rozhoduje v životě, načrtl pevně program své budoucí cesty. Nejdříve se připravím jistým studiem, potom začnu s tou a tou prací, potom upravím své poměry rodinné atd. Takové plánování je ovšem velmi rozumné. Bohužel nebo bohudík nikdy v životě přesně nevyjde. Máme dojem, jako by si s námi Boží prozřetelnost hrála. Normálně se nám nesplní právě to, nač jsme se nejvíc těšili. Ale plyne z toho velké naučení pro život. Naše cesta není mrtvá krajina se sítí autostrád, naše cesta je živý Kristus. S živou osobou neplánujeme, ale důvěřujeme jí a stále s ní rozmlouváme. Jen tak se stane, že nás nevyočitatelnosti z denního života nezklamou, ale stávají se radostným překvapením, které nám připravil přítel.

Společník cesty. Stalo se na jedné z výprav do oblastí pólu. Karavana vědců ztratila cestu. Měli strach, aby někoho neztratili, proto se přepočítávali. Ale stalo se cosi divného. Stále napočítávali o jednoho víc, než jich skutečně bylo. Nevíme, jak to vysvětlit. Ale zajímavou analogii čteme v Písmu. Král Nabuchodonosor dal hodit tři mladé muže do ohnivého prostoru, ale pak napočítal, že jsou tam čtyři, „vzhled čtvrtého je podobný Božímu synu“ (Dan 3,25). V mystickém smyslu tyto zprávy odpovídají zážitkům v našem vlastním životě. V okamžicích, kdy se cítíme opuštěni, kdy jsme ztratili cestu, hledíme spočítat své vlastní síly a s překvapením zjistíme, že jde někdo s námi, že nejsme sami. Je tak blízko, že se s námi sjednotí. Proto mohl říci sv. Pavel: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus (Gal 2,20). Odvodil z toho také praktický závěr. Přesto, že prožíval silně vědomí své vlastní slabosti, nakonec prohlásil: „Všechno mohu v tom, který mi dává sílu“ (Fil 4,13).

SOBOTA PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 27. DUBNA 2024

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho už znáte a viděli jste ho.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce - a to nám stačí.“ Ježíš mu odpověděl: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci: 'Ukaž nám Otce'? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci. A za cokoli budete prosit ve jménu mém, to všechno udělám, aby Otec byl oslaven v Synovi. Budete-li mě o něco prosit ve jménu mém, já to udělám.“ (Jan 14,17-14)

Kdo viděl mne, viděl Otce. V době před sedmým všeobecným nicejským koncilem (r.787) byly velké rozepry s tzv. ikonoklasty, obrazoborci. Otázka zněla: Je dovoleno uctívat v chrámech i mimo chrám obrazy Krista, Panny Marie a svatých, když Písmo svaté Starého zákona to výslovně zakazuje? Stojí tam: „Dávejte si pozor, abyste si neudělali tesanou sochu, zpodobení čehokoli...“ (Dt 4,23). Odpověď církevních Otců byla celkem jednoznačná. Pochopitelně se nesmíme klanět kamenu, dřevu, barvám. Byla by to modloslužba. Ale křesťan to nedělá. Vidí za obrazem toho, koho socha nebo malba představuje. Vždyť nejdokonalejší Boží obraz je sám Kristus, který si přeje, abychom v něm viděli Otce. Neviditelný Bůh se v něm stal viditelným. Ale Boha Otce máme vidět i v Panně Marii i ve všech svatých. Svět se tak stává průzračným, čistým, krásným.

Já jsem v Otci a Otec je ve mně. Zastánci svatých obrazů přirovnávají obrazy v nové době ke sklu v okně. Když je čisté, nevidíme sklo, ale zahradu, která je před oknem. Sklo vnímáme, jenom když je zamlžené a překáží průzračnosti. Průzračným oknem ze země do nebe je Kristus. Bůh je v něm a on otvírá pohled k Bohu Otci. Okno je ovšem nástroj mrtvý. Bůh Otec, který je zdroj života, používá obrazů živých, lidských. Vidíme toto tajemství uskutečněné např. i v Písmu svatém. Jeho pravým autorem je Duch svatý, jsou to knihy inspirované. Ale Duch svatý použil pera živého: Mojžíše, Jeremiáše, Matouše, Pavla atd. On byl v nich, když psali, a oni byli jedno s ním. Proto je Písmo dílo Boží i lidské současně. Ale v jistém stupni se chce Bůh sjednotit i se vším, co konáme my, aby to bylo dílo společné.

Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Kdysi byly v teologii vášnivé diskuze o tom, jak si představit spolupráci Boží a lidskou. Vždyť každé dobré dílo se přičítá Boží milosti a přitom je to i dílo naše. Všichni se shodli snadno v tom, že si to nesmíme představovat podle příkladu vozu, který táhnou dva koně. Pak by byl skutek napůl náš a napůl Boží. Ve skutečnosti je celý náš a celý Boží, jako je Kristus Bůh a člověk současně. Apoštolové ho viděli, jak chodil s nimi, kázal, uzdravoval, snášel námahy. Byl to on, Ježíš z Nazaretu. Ale při tom je zasvěcuje do tajemství, že to je i Otec, který byl v tom všem. Toto tajemství prolínání Božího a lidského se rozšíří. Apoštolové půjdou do světa, budou se namáhat, ale bude v nich Duch svatý a tím Kristus a Otec. A nakonec práce celé církve a všech křesťanů má být dílo lidské a Boží současně. proto dojde jistě k svému cíli.

Zajímavá věc na jedné straně a trpká zkušenost na straně druhé. Pohané s radostí přijímají radostnou zvěst evangelia, zatímco lidé z vyvoleného národa ji neberou. Taková je situace i dnes. Ortodoxní židé čekají stále, že přijde Mesiáš, ale on už dávno přišel. Paradoxem však je, že i apoštolé, konkrétně Filip, pochybují o Kristu jako Božím Synu. Ježíš žije. Je stále stejný. To, že křesťanů ubývá ovšem neznamená, že je mrtev. V Evropě je nás méně, v Africe však počet křesťanů roste. Kéž bychom nikdy nepropadli skepsi či zklamání, pochybnostem o Kristu. On je cesta, pravda a život.

PONDĚLÍ - 29. DUBNA 2024 - SVÁTEK - SV. KATEŘINA SIENSKÁ

Ježíš se ujal slova a řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otce nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit. Pojdte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíže-ni, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“ (Matouš 11,25-30)

ÚTERÝ PO 5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 30. DUBNA 2024

Ježíš řekl svým učedníkům: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí. Slyšeli jste, že jsem vám řekl: ‘Odcházím’ a ‘(zase) k vám přijdu.’ Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jdu k Otci, neboť Otec je větší než já. Řekl jsem vám to už teď, dříve než se to stane, abyste uvěřili, až se to stane. Už s vámi nebudu mnoho mluvit, protože přichází vládce tohoto světa. Proti mně však nezmůže nic. Ale ať svět pozná, že miluji Otce a jednám, jak mi Otec přikázal.“ (Jan 14,27-31)

Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám. Pokoj, mír je jeden z mesiášských příslibů Starého zákona. Vykupitel bude „Kníže pokoje“ (Iz 9,6). Jeho předobrazem byl král Šalamoun. Jeho otec David vedl mnoho válek, proto nemohl Bohu postavit chrám. Toto dílo provedl Šalamoun právě proto, že panoval v míru. Židé vedli v historii mnoho válek, zažili okupace cizími mocnostmi, deportace, vnitřní rozbroje a rozpad na dvě říše. Není divu, že toužili po trvalém míru a že si jej slibovali od Mesiáše. Ježíš ovšem slib vyplňuje, ale dělá to svým zvláštním způsobem, jako u všech ostatních příslibů: není to vyplnění hmotné, ale duchovní. Jeho pokoj musí být větší dar, než existence silné armády na hranicích, která by odrážela každého nepřítele. Je-li království Boží uvnitř člověka (Lk 17,21), pak i mír mesiášský je především v srdci.

Ne ten, který dává svět, já vám dávám. Řekneme-li, že je mír Kristův vnitřní a ne zevnější, je to pravdivé. Ale mohlo by to být neúplné. Vždyť o vnitřní pokoj uprostřed hluku vnějšího světa usilovalo a usiluje mnoho tzv. kvietistických směrů. Už antičtí stoikové chtěli naučit lidi, aby se stali „apatickými“, necitlivými k věcem, které jiné lidi rozčilují a vyvádějí z míry. Indičtí jogíní učí vybírat si mezi různými vlivy, které na nás působí, jenom ty, které nás uklidňují. Podaří se to úplně, je to možné? Přivádí nás z klidu všechno to, k čemu nemůžeme najít kladný poměr, s čím se nemůžeme, jak správně říkáme, smířit, tj. přijmout s mírem. Existuje nějaká metoda, která by nás to naučila, když je ve

světě tolik utrpení a zla? Kristus ji učí. Je to jeho kříž, znamení míru tam, kde jsou rozpory, vědomí, že milujícím Boha všechno pomáhá k dobrému (Řím 8,28).

At' se vaše srdce nechvěje a neděsí. Stoikové označovali čtyři hlavní vášně, které ruší mír srdce: rozkoš, žádostivost, smutek a strach. Buď nás potká něco milého, nebo nemilého. Příjemné zážitky vyvolají pocity rozkoše, nepříjemné smutek. Ale my myslíme i do budoucna. Toužíme po příjemném, to je žádostivost, nebo se lekáme, že nás potká nepříjemnost, máme strach. Vypuď ze srdce tyto čtyři vášně, nebudeš se chvět ani děsit. Tak radili antičtí mudrci. Snadné je ovšem radit, nesnadné je takovou radu uskutečnit. Křesťané mají proto svou metodu. V životopise sv. Růženy z Limy se vypravuje tato příhoda. Byla neuvěřitelně bázlivá, jako její matka. Jednou si hrála v altánku v zahradě dlouho večer. Bála se pak potmě jít zahradou do domu. Její matka o ní věděla, ale i ona se bála jít od domu k altánku. Konečně přišel otec, vzal matku pod paždí a zahradou ji dovedl. Malou Růženu přitom napadlo: Má matka se přestala bát, když ji vzal otec pod paždí. Já bych se měla bát, když mne vede za ruku Otec, který je v nebesích? Od té doby už se skutečně nebála a měla srdce klidné.

STŘEDA PO 5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 1. KVĚTNA 2024

Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já (zůstanu) ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně - a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponese mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.“ (Jan 15,1-8)

Vinný kmen a ratolesti. V katechizmu bývalo tzv. šest základních pravd, které musí každý přijmout, chce-li být křesťanem. Šestá zněla: "Milosti Boží je ke spáse nevyhnutelně potřeba". Přirovnání k vinnému keři a výhonkům tuto pravdu vysvětluje jednoduše a názorně. Nepotřebuje vysvětlení, pokud jde o princip. Spíš se naskýtá praktická otázka: Jak spojení s Kristem posilovat, aby byl skutečně jakoby "kmen" našeho života. Živočišné organizmy mají cévy, kterými proudí krev do údů. I v rostlinách je něco podobného, míza proniká z kořene až do posledního lístku. Cévy spojené s Kristem jsou všechny prostředky ke spasení: víra, skutky, svátosti. Zvláště se toto přirovnání dobře hodí na přijímání svátostí. Křtem jsme "naočkováni" na strom Kristův. Byli jsme cizí větev, ale srostli jsme s ním (Řím 6,4). Přijímání eucharistie je jakoby transfuze Kristova života v náš ochabující organizmus,

zповeď je ošetření a podvázání větve, která se nalomila. Všechno tedy má jeden a týž cíl: být s Kristem a v něm.

Oddělení ode mne nemůžete dělat nic. V teologii se rozlišují tzv. přirozené vlastnosti člověka a dary nadpřirozené. Poznání rozumové, síla vůle, touha učit se apod. patří k tomu, aby byl člověk člověkem. Víra, naděje a láska jsou naopak dary nadpřirozené, síla milosti Boží v nás. Toto rozlišení je velice užitečné, ale nesmí se upřílišňovat. Mluví se dnes o tzv. lidských právech, lidských povinnostech a ctnostech, které mají mít všichni bez ohledu na náboženství. I ateisté mají být pravdiví, poctiví, šetřit životy i majetek jiných. Ale tento humanismus, i když je ušlechtilý, je uskutečnitelný? Může být člověk člověkem bez Krista? Otcové církve tomu nevěřili. Člověk je stvořen „podle obrazu Božího“ (Gn 1,26), tj. podle Krista, který první je prototyp všech. Bez něho tedy nikdo nedokáže být člověkem, jak má být, ani zde na zemi.

Zůstanete-li ve mně, zůstanou ve vás moje slova. Je-li toto ztotožnění s Kristem nutné k tomu, abychom dokázali vyplnit lidské povinnosti, tím nutnější je k tomu, abychom nesli světu víru v něho. Všichni, kdo konají apoštolský úřad, si toho jsou plně vědomi. Nedá-li Kristus sílu jejich slovům, budou znít jenom jako zvučící kov a řinčící zvon (srv. 1 Kor 13,1). Ale i u tzv. obyčejných věřících pozorujeme zvláštní jev. Někteří řeknou jenom pár slov, domluví mírně druhému a má to účinek. Jiní si naopak stěžují, že na jejich slova nikdo nedbá. Říkáme, že to záleží na umění mluvit, na vlohách pro styk s druhými. Nezapomínejme však, že je tu i jiný, a to nejdůležitější prvek: je-li v jejich slovech Kristus mluvící jejich jazykem.

ČTVRTEK PO 5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 2. KVĚTNA 2024

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachovával přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila.“ (Jan 15,9-11)

Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás. O lásce se mluví mnoho. Je předmětem nesčíslného počtu písní, románů, filmů. Přesto však není lehké říci, co se láskou rozumí. Pokusil se o to Platon v pověstném dialogu *Symposium*. Vypravuje tam nejprve báji, jak se láska zrodila. Bůh Eros nepatří mezi pravé nebešťany. Narodil se z matky Bída a z otce Nebe. Bída nemá nic, ale vidí nebe nad sebou. Touží po něčem dobrém a krásném. Milujeme to, co nemáme. Ty touhy jsou ovšem různé: přáli bychom si dobré jídlo, hudbu, přitele, vědění. Podle Platona je člověk tak velký, jak velká je jeho láska. Miluje-li hudbu, je hudebník. Ale miluje-li Boha, je muž Boží. Je to krásná nauka. Ale nemůže vyjádřit plnost lásky křesťanské. Podle Platona totiž Bůh nemiluje a nemůže milovat svět a lidi. Nic totiž nepotřebuje, tedy po ničem netouží. Evangelium nás učí jinak: "Tak Bůh miloval svět, že vydal svého vlastního Syna" (*Jan*

3,16). jde tu tedy o jiný druh lásky. není to ta, co hledá, ale naopak ta, co dává ze svého těm, co nemají. Tak miluje Otec Syna, tak Syn miluje své učedníky a tak se máme učit milovat i my.

Zůstaňte v mé lásce. Kdo čtou Písmo řecky, hned si všimnou, že se tam pro lásku užívá jiné slovo než v klasickém jazyce. U starých pohanských autorů je výraz pro lásku erós. Písmo užívá jiného slova: agape. Byli si tedy autoři dobře vědomi, že jde o dva různé projevy. Jedna je láska lidská. Touha něco nebo někoho mít. „Za trochu lásky šel bych světa kraj ...“ Druhá láska je Boží. Sám ze sebe člověk totiž nemá tolik štěstí, aby je mohl rozdávat na potkání. Podle té druhé lásky poznají lidé, že je někdo Kristovým učedníkem. Tu první mají i pohané. Mnoho se i dnes řeční o lásce. Ale v těch dojemných řečech je nebezpečí, že se nerozlišuje a že se texty evangelia zneužívají ve prospěch banálních programů. Kristus tedy napomíná učedníky, aby zůstali v „jeho lásce“, v té, která je schopna oběti a nečeká zde na zemi odplatu. Ta je ovšem možná jenom ve spojení s ním samým.

Budete-li zachovávat moje přikázání, zůstanete v mé lásce. Často se dnes razí heslo, že láska je víc než přikázání. Dělalí pak z toho i ty nejodvážnější aplikace. Tak prý např. žena může přerušit těhotenství, když muž nechce mít v rodině přírůstek, protože láska k muži je víc než přikázání Desatera: „Nezabiješ!“ Samozřejmě nejdou všichni tak daleko, ale poměr lásky a přikázání jim není jasný. Jsou ovšem přikázání jenom lidská. Tam by se zdálo, že se má princip aplikovat. Jednoho přísného asketu v ruském klášteře minulého století přistihli, že v době přísného postu připravil večeři příteli, který přišel z daleka. Odůvodnil to: „Láska je víc než půst.“ Ale může daňový úředník odpouštět poplatky těm, které má rád, a předpisovat je ostatním? To už by byla korupce, protože spravedlnost je výrazem lásky ke všem. Co pak říci o přikázáních Božích? Jsou-li skutečně Boží, pak nemohou být ničím jiným než výrazem Boží lásky, a kdo je zachovává, zůstává v lásce Kristově, která zahrnuje všechny.

Jedna mladá žena se vracela z práce domů novým autem. Na rušné křižovatce zaváhala a narazila do jiného auta. Rozplakala se: jak vysvětlí manželovi, co se stalo? Když hledala doklady, našla tam také lístek papíru, kde bylo pěkným mužským písmem napsáno: "V případě, že by se ti něco přihodilo, nezapomeň, drahá, že mám rád Tebe a ne auto". Lidé jsou víc, než věci. všechno ale kolikrát děláme pro věci, auta, domy, materiální zisk. Kdybychom tolik času, co věnujeme věcem a sobě, dávali druhým, svět by byl krásnější. Sv. Matka Tereza píše, že lidstvo umírá na nedostatek lásky a vzájemné úcty. Nikdo nemá na nikoho čas, jen na sebe". Zůstaňte v mé lásce, říká dnes Ježíš. On je zdroj, ze kterého máme čerpat, abychom milovali nejen sebe, ale i své bližní.

PÁTEK PO 5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 3. KVĚTNA 2024

Ježíš řekl svým učedníkům: „To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele

položí svůj život. Vy jste moji přátelé, když děláte, co já vám ukládám. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, protože vám jsem oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce. Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý. Potom vám Otec dá všechno, oč ho budete prosit ve jménu mém. To vám přikazuji: Milujte se navzájem!“ (Jan 15,12-17)

Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. Dokonalost je v lásce. Láska v plném smyslu je dar Ducha svatého. Jak však dokážeme, že máme Ducha svatého? Je to Bůh. Udělá-li člověk něco, co přesahuje lidské síly, předpokládáme, že je v něm Boží síla. Tu viděli první křesťané především v mučednících. Hlavní lidský pud nás vede k tomu, abychom si za všech okolností zachovali vlastní život, je to pud sebezáchovy. Obětuje-li někdo dobrovolně život pro Krista a pro bližního, je to projev života vyššího, nesmrtelného. Proto se mučedníci hned uctívali jako svatí. Ale co ostatní, které k takovému svědectví Bůh nevolá? I oni v denním životě obětuji své životy pro druhé, když pro ně pracují, když jim pomáhají na úkor sebe. I oni tedy mají lásku a Duch svatý je v nich.

Vy jste moji přátelé, když děláte, co vám ukládám. Někdy se klade otázka, jaký je rozdíl mezi láskou a přátelstvím. Odpovídáme, že je láska všeobecný postoj křesťana, má milovat všechny. Přátelství uskutečňuje tuto lásku v užším kruhu, prožívá ji intenzivněji. Předpokládá intimnější vztahy, častější setkání. Přátelé se scházejí na jistém místě. Bůh je ovšem všude. Jak styk s ním prohloubit, udělat intenzivnější tak, aby se mohlo mluvit o pravém přátelství? V lidském styku se přátelství utužuje, když spolupracují dva či tři na stejném díle. Spolupráce s Bohem má prozaické jméno: zachovávání přikázání. Co jiného je přikázání než principy, kterými se řídí Boží dílo. Jsou vysloveny, vyjádřeny slovem, abychom je mohli zachytit a spolupracovat tak se stvořením a obnovením světa. Jako spolupracovníci v tak velkém díle se stáváme Božími přáteli.

Vás jsem nazval přáteli, protože vám jsem oznámil všechno. Druhá známka přátelského poměru je vzájemné porozumění. Každý člověk má svá osobní tajemství. Prozradí je příteli, nikomu jinému. Celý Boží život je neproniknutelné tajemství. Bůh však svá tajemství zjevuje těm, které volá k účasti na vlastním životě. Nyní je to jenom částečně, v odlesku, ale jednou uvidíme všechno ve světle. Arabští mystikové přirovnávají hvězdnaté nebe k velkému koberci, z kterého vidíme jen spodní stranu, kousky zlatých nitěk. Jednou nám však Bůh ukáže i hořejší stranu plnou barev a zlata. Katoličtí teologové mluví prozaičtěji, ale vyslovují podobnou myšlenku, když říkají, že je víra začátek vidění. Právě proto stále roste. I začátečník se v katechismu naučí, že je jeden Bůh ve třech osobách. Je to pro něho článěk zjevení. Ale neví jistě, jak to tajemství proniká do života. Světci naopak přicházeli do vytržení, když na tuto pravdu pomysleli. Rostli v Božím přátelství, a proto lépe chápali a začínali už víc a víc vidět, co Bůh zjevuje těm, kdo ho milují.

SOBOTA PO 5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 4. KVĚTNA 2024

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jestliže vás svět nenávidí, uvažte, že mne nenáviděl dříve než vás. Kdybyste byli ze světa, svět by miloval to, co mu patří. Že však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí. Vzpomeňte si na slovo, které jsem vám řekl: 'Služebník není víc než jeho pán.' Když pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás. Když zachovali moje slovo, budou zachovávat i vaše. Ale to všechno vám způsobí kvůli mému jménu, protože neznají toho, který mě poslal.“ (Jan 15,18-21)

Kdybyste byli ze světa, svět by se k vám choval přátelsky jako ke svým vlastním. České slovo „svět“ je odvozené. Ve staroslověnštině znamená světlo. Svět je tedy všechno, kam dopadne světlo, co přijde „na světlo Boží“. To pak mohou být věci dobré i zlé. V přídavných jménech však už pozorujeme, jak se k původnímu výrazu přidružuje jiný hanlivý. Je-li něco světového rozsahu, může to být také chvályhodné, nebo ne. Horší je, řekneme-li o někom, že je světský, nebo dokonce světácký. Čím to je, že se výraz tak zhoršil? Můžeme to objasnit srovnáním s něčím podobným. Všichni máme tělo. Tělesný člověk, v hanlivém slova smyslu, je ten, kdo se stará jenom

o svoje tělo a zapomíná, že tělo slouží duševnímu a duchovnímu životu. Podobně se dá říci, že všichni žijeme ve světě. Světsky a světácky však smýšlejí ti, kdo myslí, že všechny hodnoty jsou jenom v tomto viditelném světě, v tomto krátkém životě. V takovém názoru ovšem Kristus a evangelium ruší, je tam cizím prvkem.

Když pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás. V době náboženské nesvobody jeden ateistický lékař nechtěl pouštět do nemocnice kněze k umírajícím, že to ruší. Jedna sestra ošetřovatelka mu dala náboženskou knihu, aby se na ni podíval. Ze zvědavosti si skutečně části přečetl a pak dodal: „Nevěděl jsem, že něco takového existuje. Já sice nevěřím, ale ať si tedy věřící dělají podle svého!“ Byl to tedy člověk světský, ale bez nenávisti. O jiném světě než viditelném neměl potuchy. Ale jsou ateisté jiného typu, bojovného. Ti dobře tuší, že existuje i něco jiného, než oni hlásají, cítí podvědomě převahu toho druhého světa. Cítí se proto povinni hájit svůj omezený svět před náboženstvím, které nazvali opiem lidstva. Nadarmo si říkají nevěřící. Kdo nevěří v Boha, nemá důvodu, aby bojoval proti tomu, co neexistuje. Boj proti Kristu a jeho věřícím tedy ve světě tak dlouho bude, dokud tu bude nenávist vůči světu, jak jej zjevuje Kristus.

Když zachovali moje slovo, budou zachovávat i vaše. Je-li ve světě boj, znamená to, že tu jsou síly dvě. Není tedy celý svět proti Kristu a proti jeho učedníkům, ale je tu i silná strana pro něho. To jsou ti, kdo přijali jeho slovo a dodnes přijímají slova církve. Právě v dobách velkých odpadů v krajinách tradičně křesťanských se stává, že se ke Kristu obracejí celé nové národy. Stává se pak, že je apoštolem nové církevní oblasti třeba jenom jeden hlasatel evangelia, jeden panovník, který se dá pokřtít. Jak se něco takového může stát? Otcům církve se to nezdá podivné. Jako Kristus rostl tělesně, tak roste duchovně i jeho slovo v dějinách. Mluví ve svědomí lidí, které chce k sobě povolát. Když pak přijde hlasatel evangelia, třeba i z daleka, ti lidé, kteří slyšeli volání Kristovo ve svém svědomí, najednou pochopí, že evangelium a kázání církve nahlas vyslovuje to, co oni už potají slyšeli v srdci, a proto houfně přijímají Boží slovo. Věříme, že se to projeví i v dnešní době, na prahu nového tisíciletí.

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA K 61. SVĚTOVÉMU DNI MODLITEB ZA POVOLÁNÍ 21. dubna 2024

Povolání zasévat naději a budovat mír

Draží bratři a sestry,

Světový den modliteb za povolání nás každoročně vybízí, abychom uvažovali o vzácném daru povolání, kterým se Pán obrací ke každému z nás, ke svému věrnému putujícímu lidu, abychom mohli mít podíl na jeho plánu lásky a ztělesňovat krásu evangelia v různých životních stavech. Naslouchat Božímu volání zdaleka není povinností, která by nám byla uložena zvenčí, třeba ve jménu náboženského ideálu; je to naopak nejjistější způsob, jak žít touhu po štěstí, kterou nosíme ve svém nitru: náš život se odvíjí a naplňuje, když objevíme, kdo jsme, jaké máme vlastnosti, v jaké oblasti je můžeme dobře uplatnit, po jaké cestě můžeme jít, abychom se stali znamením a nástrojem lásky, přijetí, krásy a pokoje v prostředí, v němž žijeme.

Tento den je tedy vždy krásnou příležitostí, abychom si před Pánem s vděčností připomněli věrné, každodenní a často skryté úsilí těch, kteří přijali své povolání, jež se týká celého jejich života. Myslím na maminky a tatínky, kteří nehledí především na sebe a nenásledují proud povrchního životního stylu, ale staví svou existenci na péči o vztahy, s láskou a vděčností se otevírají daru života a dávají se do služby dětem a jejich vývoji. Myslím na ty, kteří se věnují své práci se zanícením a duchem spolupráce; na ty, kteří se různým způsobem angažují v nejrůznějších oblastech ve prospěch spravedlivějšího světa, solidárnější ekonomiky, rovnější politiky a humánnější společnosti: na všechny muže a ženy dobré vůle, kteří usilují o společné dobro. Myslím na zasvěcené osoby, které obětují svůj život Pánu v tichu modlitby i v apoštolátu, často v krajních oblastech, a nešetří svou energii, tvořivě rozvíjejí své charisma a dávají ho k dispozici těm, které potkávají. A myslím na ty, kteří přijali povolání k svátostnému kněžství, věnují se hlásání evangelia a spolu s eucharistickým chlebem „lámou“ svůj vlastní život pro své bratry, zasévají naději a všem ukazují krásu Božího království.

Chtěl bych říci mladým lidem, zvláště těm, kteří si připadají vzdáleni od církve a živí v sobě nedůvěru vůči ní: nechte se okouzlit Ježíšem, obraťte se na něj se svými závažnými otázkami prostřednictvím stránek evangelia, nechte se znepokojit jeho přítomností, která nás vždy blahodárně uvádí do krize. On respektuje naši svobodu více než kdokoliv jiný, nevnucuje se, ale sám se nabízí: dejte mu prostor a najdete své štěstí v tom, že ho budete následovat a zcela se mu odevzdáte, pokud to bude od vás žádat.

Lid na cestě

Polyfonie charizmat a povolání, které křesťanské společenství uznává a doprovází, nám pomáhá plně pochopit naši křesťanskou identitu: jako Boží lid, který kráčí po cestách světa, jsme ožívováni Duchem Svatým a zasazeni jako živé kameny do Kristova těla.

Každý z nás objevuje, že je členem velké rodiny, dítětem Otce a bratrem či sestrou svých bližních. Nejsme ostrovy uzavřené do sebe, ale jsme součástí celku. Světový den modliteb za povolání proto v sobě nese pečeť synodality: charizmat je mnoho a jsme povoláni vzájemně si naslouchat a společně kráčet, abychom je objevovali a rozeznávali, k čemu nás Duch Svätý volá pro dobro všech. V současném historickém okamžiku nás tedy společná cesta vede k Jubilejnímu roku 2025. Kráčeťme jako poutníci naděje vstříc Svätému roku, abychom znovuobjevením vlastního povolání a navázáním vztahů s různými dary Ducha Svätého mohli být ve světě nositeli a svědky Ježíšova snu: tvořit jednu rodinu, sjednocenou v Boží lásce a úzce propojenou poutem lásky, sdílení a bratrství.

Tento den je věnován především modlitbě, abychom prosili Otce o dar svätých povolání pro budování jeho království: „Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žně!“ (Lk 10,2) A modlitbu – jak víme – tvoří spíše naslouchání než slova obracející se na Boha. Pán promlouvá k našemu srdci a chce ho najít otevřené, upřímné a velkorysé. Jeho slovo se stalo tělem v Ježíši Kristu, který nám zjevuje a sděluje celou Otcovu vůli. V tomto roce 2024 věnovaném právě modlitbě v rámci příprav na Jubileum jsme povoláni znovu objevit ten nedocenitelný dar, že můžeme vést dialog s Pánem od srdce k srdci a stát se tak poutníky naděje, protože „modlitba je první silou naděje. Ty se modlíš a naděje roste, jde dál. Řekl bych, že modlitba otevírá dveře naději. Naděje existuje, ale svou modlitbou otevírám dveře“.

Poutníci naděje a tvůrci pokoje

Ale co znamená být poutníky? Kdo se vydává na pouť, snaží se mít především jasný cíl a nosí ho stále v srdci a myslí. Zároveň ale pro dosažení tohoto cíle je třeba se soustředit na daný krok, a abychom ho mohli zvládnout, musíme být lehcí, zbavit se zbytečných břemen, nést s sebou to nejnütnější a bojovat každý den, aby únava, strach, nejistota a tma nezablokovaly nastoupenou cestu. Takže být poutníky znamená každý den znovu vycházet, stále znovu začínat, znovu objevovat nadšení a sílu, abychom procházeli různými etapami cesty, které před námi navzdory námaze a obtížím stále otevírají nové obzory a neznámá panoramata.

Smysl křesťanské pouti spočívá právě v tomto: vydáváme se na cestu, abychom objevili Boží lásku a zároveň objevili sami sebe prostřednictvím vnitřní cesty, která je však vždy podněcována rozmanitostí vztahů. Tedy poutníci, protože jsme povoláni: povoláni milovat Boha a milovat se navzájem. Naše putování po této zemi tak nikdy nekončí bezcílnou námahou nebo blouděním bez cíle; naopak, každý den odpovídáme na své povolání a snažíme se dělat možné kroky vstříc novému světu, kde se žije v míru, spravedlnosti a lásce. Jsme poutníky naděje, protože směřujeme k lepší budoucnosti a snažíme se ji budovat v průběhu cesty.

To je nakonec smysl každého povolání: stát se muži a ženami naděje. Jako jednotlivci i jako společenství, v rozmanitosti charizmat a služeb jsme všichni povoláni k tomu „darovat tělo i srdce“ evangelní naději ve světě, který je poznamenán epochálními výzvami: hrozivé pokračování třetí světové války rozdělené do různých částí; zástupy migrantů, kteří utíkají ze své země, protože hledají lepší budoucnost; neustálý nárůst chudých lidí; nebezpečí nevratného poškození zdraví naší planety. A k tomu všemu se

připojují obtíže, se kterými se každodenně setkáváme a které nás někdy mohou uvrhnout do rezignace nebo poraženectví.

V dnešní době je tedy pro nás křesťany rozhodující, abychom pěstovali pohled plný naděje, abychom mohli plodně pracovat a odpovídat na svěřené povolání ve službě Božímu království, království lásky, spravedlnosti a pokoje. Tato naděje – jak nás ujišťuje sv. Pavel – „neklame“ (Řím 5,5), protože je příslibem, který nám dal Pán Ježíš, že s námi zůstane navždy a zapojí nás do díla vykoupení, které chce uskutečnit v srdci každého člověka a v „srdci“ stvoření. Taková naděje nachází svou hybnou sílu ve Vzkříšení Krista, které „obsahuje životní sílu, jež pronikla svět. Kde se zdá, že vše je mrtvé, tam se znovu objevují zárodky vzkříšení. Je to síla, která nemá obdoby. Pravda, častokrát se zdá, že Bůh neexistuje: vidíme, jak neubývá projevů nespravedlnosti, špatnosti, lhostejnosti a krutosti. Je však stejně tak jisté, že uprostřed temnot vždycky začíná klíčit něco nového, co dříve či později přinese plody“. Apoštol Pavel ještě uvádí, že „v naději“ je „naše spása“ (Řím 8,24). Vykoupení, které se završí o Velikonocích, dává naději, jistou a spolehlivou naději, s níž můžeme čelit výzvám současnosti.

Být poutníky naděje a tvůrci pokoje tedy znamená založit svou existenci na skále Kristova zmrtvýchvstání, přičemž víme, že každé naše úsilí vynaložené v povolání, které jsme přijali a snažíme se ho žít, nebude marné. Navzdory pádům a neúspěchům dobro, které zasejeme, tiše roste a nic nás nemůže oddělit od konečného cíle: setkání s Kristem a radosti ze života ve vzájemném bratrství na věky. Toto konečné povolání musíme očekávat každý den: vztah lásky k Bohu a bratrům a sestrám začíná už od nyníška uskutečňovat Boží sen, sen jednoty, pokoje a bratrství. Ať se nikdo necítí být z tohoto povolání vyloučen! Každý z nás může být s pomocí Ducha Svatého rozsévatelem naděje a pokoje svým vlastním nepatrným způsobem ve svém životním stavu.

Odvaha zapojit se

K tomu všemu ještě jednou dodávám tak jako během Světového dne mládeže v Lisabonu: „Rise up! – Vstaňte!“ Probudme se ze spánku, opusťme lhostejnost, otevřeme mříže vězení, do něhož jsme se někdy zavřeli, aby každý z nás mohl objevit vlastní povolání v církvi a ve světě a stát se poutníkem naděje a tvůrcem pokoje! Nadchněme se pro život a s láskyplnou péčí se věnujme lidem kolem nás a prostředí, ve kterém žijeme. Opakuji vám: mějte odvahu zapojit se! Don Oreste Benzi, neúnavný apoštol lásky, vždy na straně těch nejmenších a bezbranných, opakoval, že nikdo není tak chudý, aby neměl co dát, a nikdo není tak bohatý, aby nepotřeboval něco přijmout.

Vstaňme tedy a vydejme se na cestu jako poutníci naděje, abychom i my, podobně jako Panna Maria se sv. Alžbětou, přinášeli radostnou zvěst, vytvářeli nový život a byli tvůrci bratrství a pokoje.

Řím, sv. Jan v Lateránu 21. dubna 2024, 4. neděle velikonoční.

Franciscus

POVOLÁNÍ K LÁSCE

(J. E. Giovanni kardinál Coppa, čestný občan drysický – homílie při modlitební vigílii křesťanských rodin za povolání a za kněze, bazilika Svatého Kříže Jeruzalémského, Řím, 23. 2. 2008)

Rád bych vyjádřil své potěšení nad tím, že jsem mezi vámi, drahé rodiny z Hnutí rodinné lásky, i vy všichni, kdo jste se k nim připojili o této modlitební vigílii za povolání a za kněze, organizované samotným Hnutím ve spolupráci se Sekcí pro povolání římského vikariátu. Už se známe, rok co rok se shromažďujeme na náměstí svatého Petra, spojení v modlitbě za papeže, a před dvěma lety jsem s vámi zahajoval novoroční vigílii: to všechno jsou znamení životnosti vašeho Centra „Rodina, malá Církev“.

Slyšeli jsme krásná svědectví rodičů seminaristy o povolání syna, a diakona většího římského semináře o vlastním povolání.

Nyní bych vám měl vydat své svědectví o životě lásky, jako kněz a jako biskup, v tomto teď už dlouhém rozmezí mého života. Kněžské svěcení jsem přijal ve třidvaceti letech, 2. ledna 1949; představení mě tehdy poslali na Katolickou

Univerzitu Nejsvětějšího Srdce Ježíšova do Milána, abych se připravil k vyučování v semináři v Albě, v Piemontu, odkud pocházím. Ale Pán měl docela jiné plány. Na Apoštolském kancléřství hledali latinistu pro Papežské buly, a Katolická univerzita poskytla mé jméno, protože už po prvních dvou letech jsem složil velmi těžké zkoušky z psané latiny. Biskup to schválil a tak jsem byl v roce 1952 poslán do Říma. Z Kancléřství jsem byl povolán na Státní sekretariát, kvůli latině a také kvůli dalším věcem. V roce 1975 jsem byl poradcem Státního sekretariátu, v roce 1980 mi Boží služebník Jan Pavel II. udělil biskupské svěcení; v roce 1990 jsem byl poslán jako Apoštolský nuncius do Prahy, kde jsem otevřel Nunciaturu po 40 letech komunismu. Od roku 2001 jsem byl v důchodě, když mi papež Benedikt XVI. věnoval velký dar tím, že mne přidružil ke kardinálskému sboru.

V krátkosti jsem vám shrnul můj život, protože v něm vidím to – co mi jednou při audienci řekl Pavel VI.: náš život je zlatou nití, kterou pro nás Pán utkal, aby nám projevil svou lásku. Dějiny povolání každého z nás kněží, jsou skutečně dějinami lásky. Stát se knězem znamená být prodloužením Ježíšovy lásky k lidem. Při svém setkání s římskými kněžími, ve čtvrtek po Popeleční středě – 7. února, papež nádherně řekl: „Evangelium je

velký dar, dar velké lásky, velké pravdy, kterou nemůžeme mít jen pro sebe, ale kterou musíme nabídnout druhým“ (OR, 9.2.2008, str. 9). A v Poselství ke Světovému dni modliteb za povolání, k nadcházejícímu 13. dubnu, jež bylo zveřejněno včera: „Na počátku, stejně jako i poté, to, co apoštolů 'pobízelo' (srv. 2Kor 5,14) byla vždy 'Kristova láska'.. Kristovu lásku totiž je třeba bratřím sdílet příklady a slovy, celým životem“ (OR, 23.2.2008, str. 8). Povolání a rodina jsou úzce spojeny pod jednou a toutéž fyziognomií. I manželství je „darem velké lásky“, neboť ve vzájemném darování muže a ženy, se projevuje nezměrná láska Boha k lidstvu; v encyklice *Deus caritas est*, papež Benedikt připomněl, že Starý zákon používá k definování této Boží lásky výrazů z lásky lidské: „Manželství, založené na výlučné a definitivní lásce, se stává ikonou vztahu Boha ke svému lidu a naopak. Způsob, jak miluje Bůh, se stává mírou lidské lásky“ (č.11).

Boží láska! Přirovnávala se k bláznivé lásce k nám, k „nerozvážné lásce“, jak říkávala svatá Kateřina Sienská: láska, která nehledí na naše nedokonalosti, na naše hříchy, na naše opětovné pády, ale bezmezně se dává. Svatý Pavel v listu Římanům, připomíná, že Bůh poslal svého Syna, aby za nás umřel; a dodává: „Nikdo nepoloží život za nepřítele“; snad pro poutivého, ano (pomysleme na lásku matek, které raději samy zemřely, jen aby zachránili své děti). „Ale, - pokračuje svatý Pavel, - Bůh nám projevil svou lásku tím, že Kristus umřel za nás, když jsme ještě byli hříšníci... Jestliže jsme byli s Bohem usmířeni smrtí jeho Syna v době, kdy jsme byli s ním ještě zneprátení, tím spíše –po usmíření – budeme zachráněni jeho životem... Co tedy z toho vyplývá? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna nešetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní?... Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útlak nebo pronásledování nebo hlad, nouze, nebezpečí nebo zabití? (Řím 5,8ss; 8,31s; 35). Tato láska se zjevuje v celém svém bohatství v tajemství spásy: v narození Božího Syna v chudobě Betléma, v jeho smrti v nahotě kříže na Kalvárii a v plnosti života a lásky v jeho zmrtvýchvstání. Být kněžími znamená žít z tohoto tajemství a pro toto tajemství, být zamilováni až po okraj a nadchnout jiné nekonečnou láskou Ježíšovou, která nám zjevuje bláznivou lásku Otce k nám. Milovat tě Ježíše a Ježíše

Ukřižovaného a vzkříšeného, je posledním důvodem kněžského života.

Jesličky nám o vánocích dávají rok co rok znovu spatřovat a kontemplotat toto úchvatné zjevení Boží lásky. Mé povolání se zrodilo před jesličkami. Stavěli jsme je vždy s bratrem (ve 24 letech padl za vlast při leteckém neštěstí). Chodovali jsme sbírat mech do okolí Alby, brávali jsme i ohořelé uhlí a dělali z něj hory. Kolik to bylo modliteb u jesliček! Tak jsem v 15 letech během jednoho

takového zastavení pocítil v nitru jasný hlas, který mi říkal: „Knězem tohoto Boha!“

Nic nadpřirozeného, žádné vidění, žádný zvuk, cosi vnitřního, ale jasného. Měl jsem strach z toho stát se knězem, jak mi říkali různí kněží, především, že budu muset jednoho dne kázat; ale i přesto jsem se rozhodl vstoupit do semináře. Řekl jsem to svým rodičům, ale setkal jsem se s příkrým odmítnutím. Dokonce zasáhl i přísný dědeček. A tak jsem na to už víc nemyslel.

V 18 letech jsem ale pochopil, že můj život je být knězem. Maminka chodila ke zpovědi k našemu panu faráři, jehož proces blahorečení už léta probíhá, a s celou záležitostí se mu svěřila. A onen svatý muž jí odpověděl: „Buďte klidná, je-li to pravé povolání, váš syn vytrvá“. Konečně jsem tedy dostal svolení. Proč vám to říkám?

Protože to byla moje maminka, která mi už v prvních letech života vštíplila lásku k jesličkám; o vánocích stavěla jesličky, byly v nich figurky, ale zvlášť jedna mně okouzlovala – postavička Gelinda, pastýře s velkým vakem, do kterého maminka vkládala slepičí peří a my věřili, že má skutečně sebou drůbež, aby ji daroval Jezulátku. A maminka nám vyprávěla o narození: „Přesně o půlnoci“, začínala těmito slovy, v nichž bylo cosi magického. Mé povolání tedy pochází skutečně od maminky, i přesto, že když se to dověděla, byla proti.

Jak úžasnou roli má maminka, mají rodiče v tom, aby dali maličkým pochopit Ježíšovu lásku, vyzařující z Betlémské jeskyně! A také o velikonocích, kolik bylo doma radosti! Při zvonění, tehdy kolem poledne, nás maminka nechala, abychom si umyli oči a skákali radostí k počtě Kristova vzkříšení, neboť – jak říkala – před vzkříšeným Ježíšem musíme

být spokojeni a mít jasný zrak. A před prvním svatým přijímáním, když nás provázela na výuku, nechávala nás opakovat otázky katechizmu až po dveře kostela, protože jsme měli být na onu velkou událost našeho života dobře připraveni. A kolik dalších příběhů bych vám mohl vyprávět! Ano, moje povolání bylo připraveno mou maminkou! Milovaní rodiče, drahé maminky, kéž byste uměly vždy vštěpovat svým dětem,

nevinným dítkům, či dospívajícím v prvních bojích, poklad Ježíšovy lásky, aby se uchovaly čistými a hodnými, protože jedině tak může vzejít povolání.

Život lásky pak pokračuje kněžstvím. Vždycky říkám mladým, i těm z České republiky: být kněžími je to nejkrásnější dobrodružství, za nímž se dá vydat. Byl jsem velmi potěšen, když Svatý Otec při jednom z mnoha setkání se seminaristy či kněžími, jim říkal právě toto. Ano, kněžství je úžasným dobrodružstvím. Především je den co den obnovovanou radostí z eucharistie, mít v ruce Ježíše, být s ním spojeni, cítit se zapojeni do hlásání jeho lásky jiným. A pak zpovědi, duchovní vedení: mluvit z očí do očí s mladými, kteří se zcela otvírají, aby slyšeli jasné slovo o své budoucnosti, o svých postojích; zpovídat snoubence a mladé páry. Ve farnosti, kde jsem míval každou sobotu a neděli mši svatou, v milánském kraji, přicházely ženy a dívky celé odpoledne; muži a zvláště mladí stáli v řadě už brzy ráno, aby se zpovídali. A návštěvy nemocných, svátosti umírajících, i tady v Římě, kde jsem vypomáhal ve farnosti Smírných sester na Monte del Gallo. Kolik zkušeností, kolik známostí se zrodilo v těchto letech, jež přetrvávají dodnes: protože lidé mají rádi své kněze, zůstávají s nimi spjati. Tak to musím říct o mém kněžství u Palatinské gardy, kde jsem po léta vyučoval katechizmu a dával různé kurzy náboženské kultury, shromáždění konferencí svatého Vincence, atd. V neděli jsme chodili ke Svatému Duchu (pozn. nemocnice) a nosili dary nemocným. Tolik krásných zážitků. Moji tehdejší mladí jsou dnes dědečky a babičkami, ale hlásí se pokaždé, když mě uvidí.

Ano, kněžství je krásným dobrodružstvím: muži i ženy ti otvírají srdce, visí ti na rtech, protože hladovějí a žízní po Bohu, hladovějí a žízní po pravdě, po evangeliu. Totéž mohu říci o mé práci Apoštolského nuncia v národě, který byl po čtyřicet let odkřesťanován. Byla to úchvatná zkušenost pro mě jako člověka, jako kněze, jako diplomata, jako biskupa. Církev vyšla z nejhorších ateistických pronásledování: také tam byli vražděni kněží, laici, mužové i ženy, jen proto, že byli věrni Církvi a papeži; nejlepší kněží byli vězněni, posíláni do dolů či do maličkových farností v pohraničí, většina si musela vydělávat na živobytí. Po 40 letech takové situace, se vrací představitel papeže, nuncius: v různých farnostech, které jsem skoro každou neděli navštěvoval, se někdy stávalo, že farář poté, co mě představil věřícím, byl dojat až k slzám. I tam lidé hladověli a žíznili po Božím slově, protože téměř půl století se bránilo svobodnému hlásání evangelia. Už se ani nevědělo, - jak mi řekl jeden biskup -, co je Bible, Církev, kněžství. Poté, co jsem se naučil jejich těžký jazyk, snažil jsem se hodně kázat, vstupovat do rozličných prostředí, jako jsou univerzity, kultura, svět hudby, a všude jsem se setkával s respektem a souhlasem. Ještě dnes mi

píší, s některými udržují přátelské vztahy. Ano, krása být knězem je vskutku velkým dobrodružstvím, které – pokud Pán volá - stojí za to podstoupit.

Odpusťte, že jsem příliš mluvil o sobě. Ale dělal jsem to protože to, co získává je prožitá zkušenost. Snažme se být stále více přesvědčeni, že kněžství je velký dar, nejkrásnější dar, jaký Ježíš lidstvu dal. Jak řekl Svatý Otec v Poselství ke dni povolání, „skrze své kněze se Ježíše zpřítomňuje mezi lidmi dneška, a to až do nejzazších koutů světa“. Titul známého filmu z 50 let, byl: „Bůh potřebuje lidi“. Kněžství je svátost, která odpovídá na tuto touhu Ježíšova Srdce: stát se současníkem každého člověka, přijít ke každému bratru a sestře na světě, ve všech částech zeměkoule. Kněží jsou prodloužením Krista, jsou otevřenou náručí Kristovou, jsou jeho rozpjatýma rukama ke spáse všech lidí, za něž umřel na kříži. Spásy už bylo dosaženo jeho krví, ale ta se musí dostat ke všem. K tomuto povolání je volán každý, zvláště rodiny, které jsou ve světě svědectvím Boží lásky, jsou malou Církví. Ale pokud by chyběli kněží, jak by se Ježíš mohl stávat reálným a svátostným způsobem spásou všech, každého jednotlivě, a říci každému: já jsem tě zachránil, já tě miluji. Jak je proto naléhavé modlit se za povolání.

Dnes večer jste tak učinili, učinili jsme tak. Ať vám Pán odplatí a žehná ve vašem osobním i rodinném počínání, v apoštolátu i nasazení ve vašem Hnutí. Takto budete vpravdě spolupracovat na utváření oné civilizace lásky, která tolik leží papeži na srdci.

+ Giovanni card. Coppa

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA RODINU SVÉ FARNOSTI:**

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:

číslo účtu: 1560129309/0800

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYSICE:

číslo účtu: 1560130369/0800

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:

číslo účtu: 1560131329/0800

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:

číslo účtu: 1560196309/0800

SVŮJ DAR NAVÍC MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!

POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:

josef.benicek@seznam.cz

PÁN BŮH ZAPLAŤ ZA VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

„Štěstí ze života z víry“

HOMÍLIE ARCIBISKUPA JOSEFA NUZÍKA PŘI MŠI SVATÉ K UVEDENÍ DO ÚŘADU
SOBOTA, 13. DUBNA 2024, KATEDRÁLA SV. VÁCLAVA V OLOMOUCI

Milé sestry a bratři, prožíváme velký den naší olomoucké arcidiecéze a já vám děkuji, že jste přizpůsobili své osobní plány a přijali mé pozvání na tuto slavnost. Věřím, že vás Bůh povzbudí a posílí, i když většinou musíte stát, třeba i nepříliš pohodlně.

Při dnešní slavnosti převzetí úřadu olomouckého arcibiskupa není možné se alespoň krátce neohlédnout zpět do minulosti. Je to stejné, jako by při svatbě, postavení domu nebo narození dítěte člověk zapomněl na své rodiče a předky. Chci být hrdým a současně pokorným nástupcem v linii započaté působení soluňských bratrů, sv. Cyrila a Metoděje. Historie olomoucké arcidiecéze je bohatá a tvoří ji desítky biskupů a arcibiskupů, z nichž 25 je pohřbeno přímo zde v katedrále. Ten úctyhodný počet 69 předchůdců, jejichž jména známe, mně připomíná, že mám poslání ke službě v této době. Tak jako před téměř 32

lety začal naplňovat své poslání můj předchůdce arcibiskup Jan Graubner, když musel spolu s prvními porevolučními biskupy obnovit a vybudovat život místních církví, který násilně přerušil nástup komunistického režimu. Děkuji tobě, otče arcibiskupe Jene, i vám všem, bratři, za vaše dílo, díky němuž máme na co navazovat.

Se jmenováním do nové služby přichází řada rozhovorů, při nichž se často opakuje jeden dotaz: Co budete dělat jako biskup? Jednoduchá otázka, na níž ale není snadná odpověď. Měl bych kritizovat náš dnešní svět, naříkat nad uvolněnou morálkou, nad opuštěním hodnot života? Samozřejmě, poradil by mi ne jeden člověk. Já bych však raději dělal to, co přikázal Ježíš svým učedníkům, jak jsme to slyšeli před malou chvílí v evangeliu: Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu!

Ale vzápětí nás může napadnout: Bude o to někdo stát? Chce dnešní společnost slyšet právě toto? Všichni si přece vybíráme, co budeme

poslouchat, jak a čím naplníme čas svého života. Někdo dychtí po aktuálních informacích, jiný je přitahován zprávami o tragických událostech a další jsou otevřeni falešným sdělením, aniž by byli schopni rozpoznat, že jsou manipulováni. Není divu, že se z množství nejrůznějších zpráv a informací můžeme cítit unaveni a nenaplněni, že se v každodenním mediálním balastu můžeme přestat orientovat a ztratit se v něm. Před několika dny jsem se setkal s jedním německým knězem a zaujala mě jeho myšlenka, která zazněla při našem rozhovoru: Bůh je dnes obestaven našimi problémy, jsme jimi spoutáni, takže už nedokážeme hledat ani vidět Boha, jsme plně zaměstnáni tím, co nás obklopuje, a k Bohu, který by nám to pomohl vidět vše jinak, se vůbec nedostaneme.

Hlásat radostnou zvěst – evangelium, s tím bych rád spojil svou biskupskou službu. A prosím o to také vás, milí spolubratři kněží, moji nejbližší spolupracovníci, kteří působíte na různých místech naší arcidiecéze. Evangelium je totiž úplně jiná zpráva! Evangelium není kronika o historickém působení apoštolů Ježíše Krista, evangelium není zpráva v minulém čase, jak to kdysi bylo... Evangelium je zpráva v přítomném čase: Slyšeli jsme v úryvku evangelia, že apoštolové hlásali evangelium a Pán jejich slova potvrzoval znameními, která konal. Tam, kde se i dnes opravdově hlásá evangelium, tam působí Bůh!

Když nedávno vyšla česky kniha francouzského autora Jacquese Philippa o osmeru blahoslavenství – ústřední části evangelia, překvapil mě název, který jí autor dal: „Šťěstí, kde ho nečekáš“. Evangelium nám poukazuje na štěstí, které bychom hledali na jiném místě, a ono je právě zde. Nebojme se, bratři a sestry, spojovat s životem víry právě pojem štěstí. Potěšilo mě, že v bule papeže Františka, kterou oznamuje své rozhodnutí o mém jmenování, jsou slova: Bůh založil pro věčnou spásu člověka církve. V ní mohou všichni, kteří hledají Pána, nacházet právě štěstí a duševní klid. Není to dobrá zpráva?

A tak bych rád, bratři a sestry, spolu s vámi svou službou svědčil naší společnosti a světu, ve kterém žijeme, o Bohu, který působí tak, že se nenecháme ovládnout malomyslností. Rád bych svědčil o Bohu, který nám milosrdně pomáhá a umí zazářit i v našem lidském srdci, o Bohu, který nám dává poklad víry, i když jsme nádoby hliněné. O Bohu, který nám pomáhá, svědčili také arcibiskupové, moji předchůdci, jako třeba ctihodný Boží služebník Antonín Cyril Stojan, který postavil svůj život na tom, jak být lidem nablízku, nebo nekrvavý mučedník komunismu Josef Karel Matocha, který ve věrnosti tomuto Bohu a jeho radostné zvěsti prožil jedenáct let v přísné internaci. Přes všechna protivenství se však necítil chudý, jak to vyjadřuje kniha o jeho životě: Zůstává mi však milost Boží.

Co říci na závěr tohoto zamyšlení? Když sv. Jan uzavíral Zjevení, poslední knihu Nového zákona, dostal od Hospodina pokyn, jak jsme to slyšeli dnes ve druhém čtení: Zapiš toto: Blaze těm, kdo jsou pozváni k Beránkově svatební hostině. Tato pěkná slavnost dnes navečer skončí, tak jako končí různé rodinné slavnosti a setkání s přáteli. Ale to není všechno. Slyšeli jsme přece o velkém pozvání pro každého: Šťastní, kteří jsou pozváni k Beránkově svatební hostině. Není nic většího!

V písni sourozenců Ulrychových se zpívá: Kam nás vede tahle cesta k obzoru se kroutící, jsme tu na ní jednom chodci, nebo poutníci? Kdo by nechtěl být poutníkem k velkému cíli? Ať nám všem Bůh dnešní slavností přispěje k tomu, abychom se stávali poutníky k velkému cíli, který je u něho! Amen.

Znak olomouckého arcibiskupa Mons. Josefa Nuzíka

Původní osobní znak, který si Josef Nuzík vybral při svém biskupském svěcení roku 2017, byl nyní doplněn o atributy arcibiskupa: počet střapců, které z obou stran provázejí štít, byl zvýšen ze šesti na deset, a přibýlo i pallium – znak arcibiskupa-metropolitity – pod štítem. Také sám štít doznal změny: v prvním a čtvrtém poli ho nyní doplňuje ještě dvojí znak olomoucké arcidiecéze, šest stříbrných kuželů v červeném poli. Ve druhém a třetím modrém poli štítu je osobní znak arcibiskupa Nuzíka: stříbrno-červeně šachované trojvrší, ze kterého vyrůstá stříbrná poloviční lilie na zlatém stonku s

listy, provázená dvěma vyrůstajícími zlatými odkloněnými klasy. Modrá barva štítu a stříbrno-červené šachování jsou převzaty ze zemského znaku Moravy, trojvrší odkazuje na arcibiskupovu rodnou farnost Strání, ležící v hornatém pohraničí. Lilie je atributem sv. Josefa, arcibiskupova křestního patrona, a klasy symbolizují jeho původ ze zemědělské rodiny. Klasy jsou současně parafrází biskupova hesla na podobenství o rozséváči z evangelia sv. Lukáše (Lk 8,4-18).

Samotné heslo pak nese páska pod štítem, kde čteme slova:

HLÁSAT RADOSTNOU ZVĚST, v latinském znění **EVANGELIUM NUNTIARE**.

„V tomto hesle se spojuje můj vnitřní postoj s vnějšími okolnostmi: smutných a složitých zpráv je přespříliš, evangelium je ale radostnou zprávou pro člověka všech dob,“ uvedl arcibiskup Nuzík a dodal: „Nově doplněný dvojí znak olomoucké arcidiecéze mně odteď bude připomínat vztah k místní církvi, který chci dále rozvíjet a prohlubovat.“

NEŘESTI A CTNOSTI

Spravedlnost

(katecheze papeže Františka při generální audienci, náměstí sv. Petra, Vatikán, 3. dubna 2024)

Žít spravedlivě a čestně je nad oběť milejší Hospodinu. Násilí zachvacuje samotné zlosyny, neboť odpírají jednat spravedlivě. Kdo usiluje o spravedlnost a milosrdenství, nachází život a čest. (Přísloví 21,3.7.21)

Drazí bratři a sestry,
šťastné Velikonoce!

Dostáváme se k druhé z kardinálních ctností: dnes budeme hovořit o spravedlnosti. Je to sociální ctnost par excellence. Katechismus katolické církve ji definuje takto: "Mravní ctnost, která spočívá v trvalém a pevném předsevzetí dávat Bohu a bližnímu, co jim náleží" (č. 1807). To je spravedlnost.

Často se při zmínce o spravedlnosti cituje také motto, které ji představuje: "unicuique suum - tedy každému, co jeho jest". Je to ctnost práva, která se snaží upravit vztahy mezi lidmi spravedlivě.

Alegoricky ji představují váhy, protože jejím cílem je "vyrovnat účty" mezi lidmi, zejména když hrozí, že budou narušeny nějakou nerovnováhou. Jejím účelem je, aby se ve společnosti s každým zacházelo podle jeho důstojnosti. Již staří mistři však učili, že k tomu jsou zapotřebí i další ctnostné postoje, jako je vlídnost, úcta, vděčnost, přívětivost, poctivost: ctnosti, které přispívají k dobrému soužití lidí. Spravedlnost je ctností přispívající k dobrému soužití lidí.

Všichni chápeme, jak je spravedlnost zásadní pro pokojné soužití ve společnosti: svět bez zákonů, které respektují práva, by byl světem, v němž se nedá žít, připomínal by džungli. Bez spravedlnosti není míru. Pokud není respektována spravedlnost, vznikají konflikty. Bez spravedlnosti je totiž upevňováno právo převahy silnějšího nad slabším, a to není správné.

Spravedlnost je však ctnost, která působí stejně ve velkém jako v malém: netýká se jen soudních síní, ale také etiky, která charakterizuje náš každodenní život. Navazuje upřímné vztahy s druhými lidmi: realizuje přikázání evangelia, podle něhož křesťanská řeč musí znít: "Ano, ano", "Ne, ne"; co je nad to, je ze zlého" (Mt 5,37). Polopravdy, lstivé řeči, které se snaží oklamat bližního, zamlčování, které zakrývá skutečné úmysly, nejsou postoje souznící se spravedlností. Spravedlivý člověk je čestný, prostý a přímý, nenosí masky, představuje se takový, jaký je, mluví pravdu. Na jeho rtech se často objevuje slovo

"děkuji": ví, že bez ohledu na to, jak velkorysí se snažíme být, vždy zůstáváme svému bližnímu dlužní. Jestliže milujeme, je to také proto, že jsme byli milováni první.

V tradici lze najít nespočet popisů člověka, který je spravedlivý. Podívejme se na některé z nich. Spravedlivý člověk má úctu k zákonům a respektuje je, protože ví, že jsou bariérou, která chrání bezmocné před arogancí mocných. Spravedlivý člověk se stará nejen o své individuální blaho, ale chce dobro celé společnosti. Proto nepodléhá pokušení myslet jen na sebe a starat se o své vlastní záležitosti, jakkoli legitimní, jako by byly tím jediným, co na světě existuje. Ctnost spravedlnosti dává jasně najevo - a klade tak do srdce tento požadavek -, že nemůže existovat žádné skutečné dobro pro mě, pokud neexistuje také dobro všech.

Proto spravedlivý člověk dohlíží na své vlastní chování, aby nebylo na škodu druhým: pokud udělá chybu, omluví se. Spravedlivý člověk se vždy omlouvá. V některých situacích jde tak daleko, že obětuje osobní dobro, aby ho poskytl společenství. Touží po spořádané společnosti, kde jsou to lidé, kdo dávají lesk úřadům, a ne úřady, které dávají lesk lidem. Má odpor k lobbingu a neobchoduje s laskavostmi. Miluje odpovědnost a příkladně žije a prosazuje zákonnost.

Spravedlivý člověk se také vyhýbá škodlivému chování, jako je pomluva, křivá přísaha, podvod, lichva, výsměch, nepoctivost. Spravedlivý člověk drží své slovo, vrací, co si vypůjčil, uznává spravedlivou mzdu všem: člověk, který neuznává spravedlivou mzdu dělníkům, není spravedlivý, je nespravedlivý.

Nikdo z nás neví, zda je v našem světě spravedlivých lidí mnoho, nebo jsou vzácní jako drahé perly. Jsou to však lidé, kteří přitahují milost a požehnání jak na sebe, tak na svět, v němž žijí. Spravedliví nejsou moralisté, kteří nosí cenzorské roucho, ale poctiví lidé, kteří "lační a žízní po spravedlnosti" (Mt 5,6), snílci, kteří ve svém srdci chovají touhu po všeobecném bratrství. A tohoto snu, zvláště dnes, máme všichni velkou potřebu. Potřebujeme být spravedlivými muži a ženami, a to nás učiní šťastnými.

Statečnost

(katecheze papeže Františka při generální audienci, náměstí sv. Petra., Vatikán, 10. dubna 2024)

K tobě se utíkám, Hospodine, ať nejsem zahanben na věky, vysvobod' mě, jsi spravedlivý! Vždyť ty jsi má skála a má tvrz, pro své jméno mě povedeš a budeš řídit. Vzmužte se a buďte srdnatí, všichni, kdo spoléháte na Hospodina. (Žl 31,2.4.25)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnešní katecheze je věnována třetí z kardinálních ctností, totiž statečnosti. Začneme jejím popisem, který uvádí Katechismus katolické církve: „Statečnost je mravní ctnost, která při obtížích zabezpečuje pevnost a vytrvalost v úsilí o dobro. Posiluje rozhodnutí odporovat pokušením a překonávat překážky mravního života. Ctnost statečnosti dává člověku schopnost překonat strach, a to i strach ze smrti, a čelit zkouškám a pronásledování.“ (č. 1808). Takto hovoří Katechismus katolické církve o ctnosti

statečnosti. Zde se tedy jedná o nejvíce „bojovnou“ ze všech ctností. Zatímco první z kardinálních ctností, totiž moudrost, byla spojována především s rozumem člověka, a zatímco spravedlnost našla své sídlo ve vůli, tuto třetí ctnost, statečnost, scholastičtí autoři často spojují s tím, co starověcí autoři nazývali „vznětlivostí“. Antické myšlení si nepředstavovalo člověka bez vášně: byl by to kus kamene. A tyto vášně nemusí být nutně pozůstatkem hříchu, ale je třeba je vychovávat, usměrňovat, očišťovat vodou křtu, či spíše ohněm Ducha svatého. Křesťan bez odvahy, který neobrací vlastní síly k dobru, který nikomu nevadí, je zbytečný křesťan. Zamysleme se nad tím! Ježíš není jakýsi éterický a aseptický Bůh, který nezná lidské emoce. Právě naopak. Tváří v tvář smrti svého přítele Lazara se rozplakal; a v některých jeho projevech prosvítá jeho vášnivý duch, například když říká: Přišel jsem vrhnout oheň na zem, a jak bych si přál, aby už vzplanul! (Lk 12,49); a když byl konfrontován s obchodováním v chrámu, reagoval silou (srov. Mt 21,12-13). Ježíš byl vášnivý.

Nyní však hledejme existenciální popis této tak důležité ctnosti, která nám pomáhá nést v životě ovoce. Starověcí autoři – řečtí filozofové i křesťanští teologové – rozpoznávali ve ctnosti statečnosti dvojí vývoj, jeden pasivní, druhý aktivní.

První je zaměřen do našeho nitra. Existují vnitřní nepřátelé, které musíme porazit a kteří se jmenují úzkost, tíseň, strach, vina: to všechno jsou síly, které se bouří v našem nitru a v určité situaci nás ochromují. Kolik zápasníků podlehne ještě dříve, než se pustí do boje! Neuvědomují si totiž tyto vnitřní nepřátele. Statečnost je především vítězstvím nad sebou samým. Většina obav, které v nás vznikají, je nereálná a vůbec se nenaplní. Lepší je tedy vzývat Ducha svatého a čelit všemu s trpělivou statečností: jednomu problému po druhém, jak jsme schopni, ale nikoli sami! Bůh je s námi, pokud mu důvěřujeme a upřímně hledáme dobro. Pak můžeme v každé situaci počítat s tím, že Boží prozřetelnost bude naším štítem a zbrojí.

A pak je tu druhý pohyb ctnosti statečnosti, tentokrát aktivnějšího charakteru. Kromě vnitřních zkoušek existují i vnější nepřátelé, což jsou životní zkoušky, pronásledování, těžkosti, které jsme nečekali a které nás překvapují. Můžeme se totiž snažit předvídat, co nás potká, ale skutečnost se do značné míry skládá z nevyzpytatelných událostí a v tomto moři naší loďkou občas zmítají vlny. Statečnost z nás pak činí odolné námořníky, kteří se nedají zastrašit ani odradit.

Statečnost je základní ctností, protože bere vážně výzvu spočívající ve zlu na tomto světě. Někteří lidé předstírají, že toto zlo neexistuje, že je vše v pořádku, že lidská vůle není někdy slepá, že temné síly, které přinášejí smrt, nevedou v dějinách boj. Stačí však zalistovat v učebnici dějepisu, nebo bohužel i v novinách, abychom objevili hanebné činy, jejichž jsme zčásti oběťmi a zčásti protagonisty: války, násilí, otroctví, útlak chudých, rány, které se nikdy nezhojily a stále krvácejí. Ctnost statečnosti nás nutí reagovat a zvolat „ne“, důrazné „ne“ tomu všemu. Na našem komfortním Západě, který všechno poněkud rozředit, který z cesty k dokonalosti udělal prostý organický vývoj, který nepotřebuje zápasit, protože mu všechno připadá stejné, někdy pocítujeme zdravý stesk po prorocích. Ale nepohodlní vizionáři jsou velmi vzácní. Je potřeba, aby nás někdo vymrštil z měkkého pelíšku, v němž jsme se uvelebili, a přiměl nás rezolutně opakovat „ne“ zlu a všemu, co vede k lhostejnosti. „Ne“ zlu a „ne“ lhostejnosti; „ano“ cestě, cestě, která nás vede k pokroku, a za tu musíme bojovat. Objevme tedy znovu v evangeliu Ježíšovu statečnost a učme se jí ze svědectví svatých a světic.

VĚŘÍM VE SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH

22. DUBEN - SV. LEONIDAS

Edikt Septimia Severa, jak říká Klement Alexandrijský, naplnil Egypt mučedníky: mezi nimi Eusebius jmenuje Leonidase, který byl v roce 204 sťat a zanechal sedm osiřelých dětí, z nichž nejstaršímu - Origenovi, bylo pouhých sedmnáct let. Při vyprávění o životě posledně jmenovaného se tentýž historik dlouze pozastavuje nad tím, s jakou pečlivostí Leonidas vychovával svého syna ve studiu Písma svatého ještě před studiem literatury, jako by děkoval Bohu za to, že mu dal syna tak záhy nadšeného pro ona studia, jako by v dítěti poznal ruku Boží, a v noci, když spalo, zastavil se, aby ho políbil na hrud', jako by to byla svatyně Ducha svatého. Sám Eusebius nám zachoval fragment dopisu, který mu jeho sedmnáctiletý syn poslal do vězení, aby ho povzbudil k mučednické smrti.

23. DUBEN - SV. VOJTĚCH

Svatý Vojtěch byl druhým pražským biskupem, ale prvním Čechem a ve své době nejvyšším představitelem církve v českém knížectví. Byl také zárukou její nezávislosti, protože předtím byla podřízena německému biskupství v Řezně. Chceme-li pochopit život a dílo sv. Vojtěcha, je třeba si uvědomit, v jak složité době tehdy žil. Evropa se v 10. století postupně stávala křesťanskou a začínaly se vytvářet jednotlivé státy ve svých historických obrysech. Roku 973 bylo ustanoveno pražské biskupství a knížectví Přemyslovců se dostalo mezinárodního právního uznání. Na evropské jeviště vstoupilo též křesťanské Polsko. V tomto vývoji měl svoji úlohu i sv. Vojtěch. Znal se s německými císaři, žil nějaký čas v Itálii, hlásal Krista v Maďarsku i v Polsku a vstoupil i na území Pruska, kde nakonec zahynul mučednickou smrtí. Sv. Vojtěch neměl ve své vlasti lehkou práci. Křesťanská víra u nás teprve zapouštěla kořeny a většina lidu ještě vyznávala pohanství. Světec byl tehdy jedním z nejvzdělanějších mužů Evropy. Roku 982 byl jednomyslně zvolen nástupcem zemřelého biskupa Dětmara a byl vysvěcen v italské Veroně roku 983, kde se právě zdržoval císař Ota II. a mohučský arcibiskup Willigis. Po

vysvěcení se skromně vrátil s českým poselstvem do Prahy. Při prosazování opravdu křesťanského života narážel brzy na odpor jak části kléru, tak některých mocných šlechticů. Dvakrát proto musel svatý biskup opustit Čechy. Poprvé chtěl vykonat pouť do Svaté země, ale ta skončila ve slavném benediktinském opatství na Monte Cassinu v jižní Itálii. Odtud se odebral do Říma a tam roku 989 vstoupil s papežovým dovolením do benediktinského kláštera sv. Bonifáce a Alexia. Po noviciátu složil v dubnu 990 slavné řeholní sliby. Konečně došel v klášterním tichu uskutečnění ideálu, který mu byl vůdčí hvězdou od roku 983. Tento skrytý život však nevedl dlouho. Po dvou letech přišlo pro něho do Říma poselstvo z Čech, aby se vrátil na svůj biskupský stolec. Vojtěch, řeholník a misionář, se tedy vrátil v průvodu dvanácti řeholních bratří a pro ně založil roku 993 v Břevnově první mužský benediktinský klášter. Prvním opatem se stal mnich Anastáz. Biskup Vojtěch se horlivě ujal svého úřadu – procházel rozsáhlou diecézí a navštívil i Slovensko a Uhry. V Ostrihomi pokřtil mnoho Maďarů a syna Gejzova biřmoval na jméno Štěpán. Pro nové, stále se přiostrující spory se šlechtou, musel Vojtěch podruhé opustit svoji diecézi a odešel do svého římského kláštera. Boleslav II. těžce nesl odchod svého biskupa. Přestože se císař Ota II., mohučský arcibiskup Willigis a papež Řehoř V. spojenými silami snažili přimět Vojtěcha k novému návratu do Prahy, nepodařilo se jim to. Biskup váhal. Od papeže si však vyžádal dovolení, aby mohl jít hlásat evangelium pohanům, nebudou-li ho Čechové poslouchat. Když se blížil k hranicím vlasti, zastihla ho strašná zpráva, že jeho rodná Libice byla zničena a celý rod Slavníkovců, z něhož pocházel, byl vyvražděn Vršovci. Co mohl po tomto činu ještě očekávat v Čechách? Odebral se hlásat víru jako misionář do Polska a vypravil se s bratry Radimem a Benediktem k divokým Prusům. Tam byl však zavražděn a jeho tělo bylo vhozeno do vody, která je později vyplavila na polském břehu. Bylo to 23. dubna roku 997. Tělo sv. Vojtěcha vykoupil polský kníže Boleslav Chrabrý a dal ho pohřbít ve Hnězdně, v chrámu Panny Marie. Arcibiskupem se tam stal sv. Radim, Vojtěchův bratr a následovník. Také arcibiskupství ostrihomské v Maďarsku vzniklo přispěním žáků Vojtěchových. Pozdě, ale přece přijali světce Vojtěcha i Češi. Roku 1039 přivezli Čechové z Hnězdně, které dobyli, slavnostně do Prahy ne zlato, ale právě ostatky svatého Vojtěcha. Ovoce Vojtěchova utrpení se obrátilo v požehnání: stal se apoštolem nejen Čech, ale celé střední Evropy. Krátce před totalitním pučem putovala lebka sv. Vojtěcha v roce 1947 za arcibiskupa Berana celou naší zemí. Roku 1965 papež Pavel VI. apoštolským listem Praga urbs prohlásil sv. Vojtěcha patronem pražské arcidiecéze. Velké svatovojtěšské oslavy se konaly při příležitosti milénia Břevnovského kláštera v dubnu roku 1993. Slavnostní bohoslužby celebroidl papežský nuncius G. Coppa spolu s břevnovským opatem Anastázem Opaskem (bývalým dlouholetým vězněm komunistického režimu, který se roku 1990 vrátil z exilu) a s dalšími opaty z evropských klášterů ze zemí s živou svatovojtěšskou úctou – z Německa, Rakouska a Švýcarska. Papež Jan Pavel II. povýšil tehdy dekretem Břevnovský klášter na arcidiocézi. V předvečer svátku sv. Vojtěcha 22. 4. 1993 byla přenesena část ostatků světce ze svatovítské katedrály do Břevnova. Roku 1997, kdy uplynulo tisíc let od smrti sv. Vojtěcha, se konaly slavnosti svatovojtěšské také za přítomnosti papeže Jana Pavla II. Chrám sv. Markéty se dočkal velké pocty a tísnily se tam zástupy! Jan Pavel II. dal najevo, jak velice si váží vyjímečné úlohy benediktinského kláštera, založeného sv. Vojtěchem, při evangelizaci našich zemí a budování církve během tisíciletí.

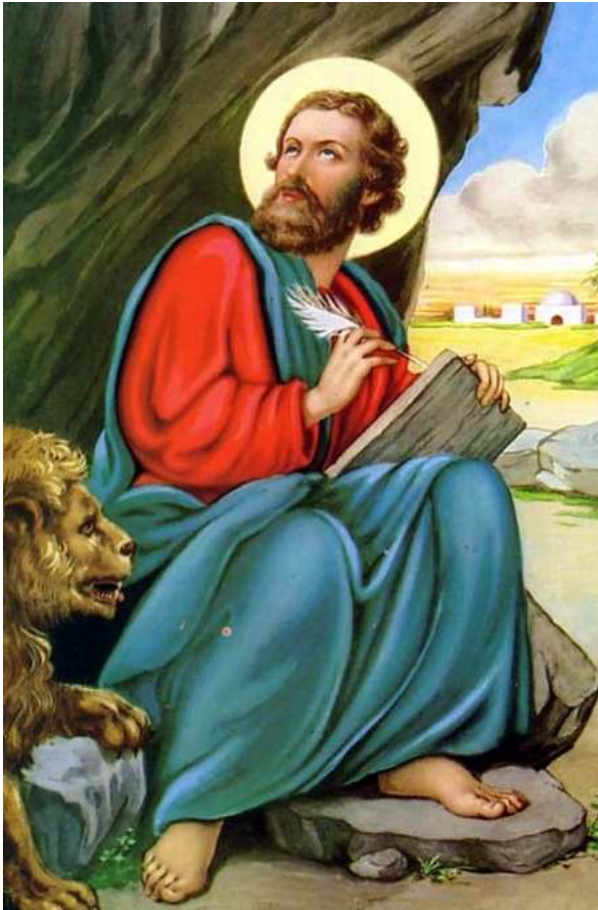
24. DUBEN - SV. JIŘÍ

Co o něm víme nejpravděpodobnějšího? Jeho původ se klade do Kappadokie na území dnešního Turecka. Někteří se ale domnívají, že by zemí jeho původu mohla být Gruzie, jež má spojitost s jeho jménem Georgius. Staré životopisy uvádí matku z Kappadokie a otce z Persie. Matka s Jiřím se přestěhovala do Palestiny a tam se stal vojákem. Podle legendárních životopisů mohl dosáhnout hodnosti plukovníka v Diokleciánově vojsku. Když začalo pronásledování křesťanů, rozdal prý své jmění chudým a pak vystoupil jako neohrožený vyznavač Kristův na obranu křesťanů. Jazykem bojoval proti starému pohanství a ďábelskému napadání církve. Odtud jeho symbolické vyobrazení - boj s drakem, o kterém píše velká většina legend o sv. Jiří. Dívku, kterou na obrázcích zachraňuje, někteří považují za

symbol jeho duše či za křesťanství. Pravděpodobně se jedná o manželku Diokleciánovu, z níž se stala křesťanka díky statečnosti, s jakou vyznával Jiří víru a snášel muka. Ještě téhož roku byla sřata. Vítězí ten, kdo se nevzdává a neustupuje, když přijdou těžkosti. To je jádro legendárních vyprávění o sv. Jiří, různě přepracovávaných. O konci jeho života bývá uváděno, že císař ho chtěl mučením přimět k modloslužbě, a proto mu ve vězení dali nejdříve nohy do klády a ležícímu na zádech položili na prsa těžký kámen. Pro svou pevnost v přesvědčení byl Jiří další den mučen kolem s hřeby, které otáčením kola drásaly jeho tělo. Pak byl prý hozen do nehašeného vápna a nato bičován. To vše přivedlo prý k víře Diokleciánovu manželku Alexandru a Jiřímu byla pak useknuta hlava. Sřata byla i Alexandra. Dle nejznámější smyšlené pověsti z "Legendy aurea" začíná jeho život v Kappadokii, kde se stal vojákem a pak tribunem římského vojska za Diokleciána. V oné době trápil zemi Silena svým dechem drak žijící v jezeře, jemuž byly předkládány denně dvě ovce a později lidské oběti vybírané losem. Když los padl na princeznu, byla mu přivedena jako nevěsta, ale dřív, než se jí drak mohl dotknout, Jiří do něj vbodl své kopí a pak ho na princeznu pásu dovedl do města před lid a krále, aby ho před jejich očima zabil. Za odměnu žádal křest 15.000 osob. Pak pokračoval v cestě. V roce 305 byl pronásledovateli křesťanství zajat a umučen, jak již psáno. Pohřben byl v Lyddě a jeho hrob se stal cílem poutníků a místem zázračných uzdravení. Již před rokem 337 vznikla při jeho hrobu hřbitovní bazilika a uvádí se, že její zbytky jsou ještě vidět. Nejstarší řecký nápis o sv. Jiřím je dle archeologů z roku 368. Ve IV. a V. století se jeho uctívání rozšířilo mimo Palestinu i v Sýrii, Gruzii, Arménii, Egyptě a v Etiopii. Úctu k sv. Jiří rozšířili po Evropě nejvíce křižáci. V Anglii mu bylo zasvěceno 160 kostelů. Některé na Západě jsou prokazatelně již ze VI. století a na mnoha místech Evropy jsou domnělé ostatky sv. Jiří.

25. DUBEN - SV. MAREK

Byl mladším příbuzným, snad bratrancem z Kypru pocházejícího apoštola Barnabáše, jak se o něm zmiňuje Pavel (v Kol 4,10). Marek či Marcus bylo jeho pozdější římské jméno, původní hebrejské bylo Jan. Přidal se k učedníkům Ježíšovým, kteří se scházeli v domě jeho ovdovělé matky Marie. K němu zamířil apoštol Petr po svém vysvobození ze žaláře. Marek se jako jediný zmiňuje o nepodstatné události v Getsemanské zahradě, která podle některých badatelů asi patřila jeho matce a on tam přespával. Při hluku ozbrojenců, odvádějících Ježíše, se vyšel podívat a vida průvod, šel za ním jako "mladík, který měl na sobě jen kus plátna přes nahé tělo; toho chytli. On jim však nechal plátno v ruce a utekl" (Mk 14,51n). Biblisté v něm vidí syna vdovy Marie, neboť ta podrobnost bývá uváděna jakoby náhrada jeho podpisu. Po seslání Ducha svatého byl apoštolem Petrem pokřtěn, a možná proto nebo že byl delší čas jeho pomocníkem, ho Petr nazval svým synem (viz 1 Pt 5,13). V zapojení

do apoštolské služby můžeme Marka sledovat asi od roku 44, kdy Pavel s Barnabášem vraceje se z Jeruzaléma do Antiochie vzali jej sebou (Sk 12,25). Odtud se vydali na apoštolskou cestu na Kypr se zastávkou v Salemině a Marek šel s nimi jako pomocník (viz Sk 13,5). Z Kypru se plavili do Pamfýlie na maloasijské pevnině. Tam se od nich Marek oddělil a vrátil se do Jeruzaléma (Sk 13,13). Důvody lze jen odhadovat, jeden z možných jsou těžkosti na velké misijní cestě, s nimiž nepočítal. Víme totiž, že Pavel později nesouhlasil s Barnabášovým návrhem brát Marka na druhou apoštolskou cestu v r. 50 a mezi oběma apoštoly byla z toho roztržka. Barnabáš se plavil s Markem na Kypr, zatímco Pavel si vzal na cestu do Malé Asie a Řecka Silase (viz Sk 15,36-40). Nedorozumění Pavla s Markem nebylo trvalé, neboť v dalších listech ho Pavel vzpomíná a nazývá pomocníkem (srov. Kol 4,10n; Flm 24; 2 Tim 4,11). Marek podle tradice býval i významným společníkem apoštola Petra. Ten v prvním listě připojuje k pozdravu spoluvyvolené, kterou myslí církevní obec, i Markův pozdrav (1Pt 5,13). Některými starokřesťanskými spisovateli byl Marek označen nejen za Petrova pomocníka, ale i tlumočnicka, který napsal evangelium. Prakticky šlo o Petrova kázání, sepsaná k snazšímu zapamatování na žádost Římanů. Toto evangelium zároveň nese jakoby Petrovo Imprimatur, protože mu je Marek dával ke schválení. Evangelium začíná vyprávěním o kázání Jana Křtitele na poušti, která bývá považována za "domov lvů". Proto je Marek symbolicky zobrazován se lvem, někdy s okřídleným. Přidávaná křídla k symbolům evangelistů mohou být výrazem, že jde o spisy z vnuknutí Ducha svatého, ukazující cestu do nebeského království. Markovo evangelium se vyznačuje počátečním důrazem na příchod Páně, na přiblížení se Božího království i samostatnou kapitolou, týkající se vzkříšení a celkovou stručností a krátkostí spisu. Při první Pavlově římské vazbě byl

Marek s ním. Když Pavel strádal ve vězení podruhé, žádal Timotea, aby Marka přivedl (viz 2 Tm 4,11). Z Říma se Marek po r. 50 odebral do hlavního města Egypta Alexandrie, kde založil křesťanskou obec, kterou spravoval jako biskup. Asi v roce 63 znovu přicestoval do Říma a pomáhal Petrovi a Pavlovi až do jejich smrti. Pak se vrátil zpět do Alexandrie, kde ho o Velikonocích čekala mučednická smrt. Při bohoslužbě byl přepaden zástupem pohanů, kteří mu hodili provaz na hrdlo a smýkali ho ulicemi po hrboletých cestách, dokud neskončil. Legenda vypráví, že když zemřel, přihnala se bouře s kroupami a jen díky jí se podařilo věřícím unést a důstojně pochovat Markovo tělo. Bylo to za vlády římského císaře Trajána, panujícího v letech 98-117. Zprvu byl prý pohřben v obci Bucoli, k níž ho vrahové na provaze dotáhli, a později v městě Canopo. Na obou místech byly nad hroby zbudovány kostely a jsou historickými doklady doloženy. V roce 644 byl kostel v Canopo vypálen a znovu zbudován. Do roku 828 se klade přenesení Markových ostatků do Benátek, k němuž někteří historikové postrádají dostatečné doklady, i když v té době vznikla první benátská bazilika sv. Marka. V roce 976 vyhořela, znovu byla postavena v současné podobě v letech 1063 - 1094 a od té doby je sv. Marek patronem města na lagunách, vyzdobeného zejména lvy. Důvodem, pro který je Marek vzýván proti katastrofám je i legenda o tom, jak se tři zprvu neznámí muži nechali vyvézt na rozbourené moře a na něm se setkali s člunem plným démonů, kteří hrozili Benátkám. Tři neznámí, v nichž byli pak poznáni Benátčany milovaní světcí: Marek, Mikuláš a Jiří, je zahnali. Marek pak předal rybáři prsten jako důkaz pro benátského dóžete.

26. DUBEN - SV. KLÉTUS

Je pravděpodobné, že byl synem římského Emiliána z patricijské čtvrti nedaleko domu senátora Pudense, který u sebe hostil apoštola Petra. Klétovo jméno je zkráceninou jména Anaklétus, které bylo některými životopisci také užíváno, a někde vznikl dojem, že se jedná o dvě osoby. Klétus byl na biskupa posvěcen údajně spolu s Linem a Klementem a jako tři výpomocní biskupové pomáhali Petrovi v apoštolátu. Klétus působil mezi křesťany římských předměstí a stal se po Petrovi druhým nástupcem. Prvním byl Linus. Za pontifikátu Kléta vládli římské císařové Vespasián, Tito, Domicián a křesťanství proniklo i do šlechtických rodin Pomponiů, Aciliů a Flaviů. Tito také dobyl a rozbořil Jeruzalém a do Říma dovedl mnoho Židů jako otroků. Klétus se snažil jim pomáhat a ulehčovat jejich smutný osud. Nad hrob sv. Petra postavil pomník a vedle jeho hrobu vybudoval i hrobky pro další římské biskupy. Na statku Aciliů u

silnice Salaria bylo zřízeno nejstarší ryze křesťanské pohřebiště pro všechny pokřtěné, nazvané cemeterium sv. Priscilly. Další pohřebiště bylo zřízeno na pozemcích Flavie Domitilly, manželky konsula Klementa. Tehdejší křesťanští šlechtici projevovali svůj vztah k církvi i zájmem o její hmotné potřeby a byli ochotni pro ni něco udělat a obětovat.

Za vlády krutého císaře Domitiána nastalo nové pronásledování křesťanů. Důvod? V té době byl římský stát shovívavý ke všem náboženstvím a rád přijímal i bohy podmaněných zemí do svého seznamu a vůbec nezáleželo na tom, zda je o náboženství víc. Jenže křesťané byli nesmiřitelní k mnohobožství a snažili se přesvědčováním získat co nejvíce konvertitů pro víru v jediného Boha. Všechna propagovaná božstva považovali za klamná a úctu k nim za blud a hřích. Křesťanství chtělo vymýtit z duší obyvatel Říma oddanost k vybájeným bohům a všechny vést ke klanění se jedinému živému Bohu. A to byl ze strany státu důvod k pronásledování. Papež Cletus stál v čele římské církve zhruba v 80 letech 1. století. Doba to byla velmi pohnutá. Zažil střídání císařů Vespasiána a Tita, i nástup Domitiána, který později rozpoutal jedno z nejkrvavějších pronásledování křesťanů (vyvrcholilo až po Cletově smrti, v roce 95). Petrovy loďky se ujímal pravděpodobně krátce poté, co výbuch Vesuvu 24. srpna 79 pohřbil Stabie, Herculaneum a Pompeje, místa, ve kterých žily nemalé křesťanské komunity. V císařském sídelním městě se mezitím z pokladu vypleněného Jeruzaléma dokončoval Fláviiovský amfiteátr – neboli Koloseum – a v roce 85 byl otevřen další impozantní podnik pro chlácholení senzacechtivých Římanů – Domitiánův stadion, jehož půdorys dnes kopíruje Piazza Navona. K jeho působení nelze říct víc než nám zachovala tradice zaznamenaná v Liber pontificalis. Podle ní papež Cletus vysvětil 25 kněží a ustanovil, že mají být nakrátko ostříhaní. Krom toho uctil památku apoštola Petra – nad místem jeho pohřbu vybudoval první náhrobek. V jeho blízkosti Vatikánském pahorku byl také pohřben, když sám vydal svědectví krve pro Krista. Byl to protiútok ze strany pohanů na obranu jejich božstev. Za Domitiánova pronásledování podstoupil zřejmě mučednickou smrt i Klétus a pohřben byl vedle hrobu apoštola Petra. Jeho jméno je připomínáno v první eucharistické modlitbě, Římském kánonu.

27. DUBEN - SV. ZITA

Narodila se r. 1218 v Monsagrati nedaleko města Lucca v Itálii. Rodiče byli chudí vesničané živící se zemědělstvím. Strýce měla prý poustevníkem a starší sestra Markéta vstoupila do cisterciáckého řádu. Maminka upozorňovala Zitu na všechno, co se Bohu líbí a co ne. A tak Zita si stanovila své náboženské zásady tím, že se vždy i později ptala sama sebe: „Líbí se to či ono Ježíši, nebo nelíbí?“ Po smrti otce se matka s dcerou ocitly v tíživém postavení. V roce 1230, kdy bylo Zitě 12 let, se pro ni ve městě Lucca naskytla možnost sloužit v bohaté rodině Pagana Fatinelliho obchodujícího s vlnou a hedvábím, a tak ji tam maminka dovedla. V nové rodině měla sice celý den mnoho práce, ale den začínala modlitbou, na kterou si přivstala, a brzo ráno, kdy ještě panstvo spalo, mohla každý den chodit na mši svatou do blízkého kostela sv. Frediána. Také co nejčastěji chodila ke svátostem a potom celý den pilně s Ježíšem a pro něho pracovala. K Ježíši i během dne vysílala střelné modlitby a úkony lásky. Protože pracovala s láskou a radostí a snažila se o co nejlepší vztah k dalším služkám, žila s nimi v přátelství. Nesnášela jen špatné a dvojsmyslné řeči, to se dotyčného snažila pohledem nebo i slovy zarazit. S panstvem to bývalo o něco těžší, protože paní bývala panovačná, pán zase prchlivý a tvrdý. A děti domu ji škádlily. I když musela snášet příkoří, vše přecházela mlčením a

nikdy svůj postoj nezměnila. Pokud se vyskytly ústrky a obviňování, snášela je Zita s odevzdaností do vůle Boží, přijímající je jako zkoušky.

Poutníci u hrobu sv. Zity v chrámu sv. Frediana v Luce, 26. června 2016, *Iter ad christianae religionis divitias in Italia quae ad fidem amoremque Christi nos promovent*, Lucca, Itálie.

Jedním z dalších pravidel Zity prý bylo, že "služebná není zbožná, není-li pracovitá". Počáteční křivdy i podezírání panstva po čase ustalo. Paní říkala manželovi, že když má Zita vše v pořádku, ať si běhá do kostela, lépe než za radovánkami jako jiné. Zita chodila oblékaná vždy velmi prostě, ale vkusně. To, že neměla zájem o muže, pokládali spolusloužící za nenormální. Zita ale byla laskavá a vlídná. Po různých zkouškách jí všichni projevovali úctu a panstvo ji později udělalo představenou ostatního služebnictva. Byla také vyhlášenou kuchařkou a podle legendy byla její rádkyní Panna Maria. Zita přes svoji chudobu byla mimořádně štedrá a v lásce k chudým vynalézavá. Schovávala prý pro ně polovinu svého jídla a vyřazené obnošené šatstvo pečlivě čistila, spravovala a pak rozdávala nejchudším. Znamé vyobrazení Zity ukazuje vánoční příběh, kdy pán jí pro velkou zimu půjčil svůj kožich, který Zita s poslušností přijala. V kostele pak uviděla zimou se třesoucího žebráka, tak kožich svlékla a se slovy, že mu ho půjčuje, chudého starce do něj zabalila. Po bohoslužbách pak žebráka s kožichem marně hledala. Se strachem a s pláčem po návratu vyprávěla pánovi, co se stalo. Ten se velice rozzlobil, ale v poledne přišel žebrák s radostnou tváří a děkováním kožich vrátit. Proto se pan Fatinelli usmířil a Zitě už důvěřoval. Až do své smrti, ke které došlo 27. dubna 1278, v 60 letech po pětidenním onemocnění zimnicí, žila v domě svých pánů jako pokorná a věrná služebná, které si stále více vážili. Krátce po její smrti začal veřejný kult, k němuž se přidružily zázraky. Místní kult schválil po čtyřech letech z vlastní autority biskup v Luce. Její hrob

v bazilice sv. Frediana, který dodnes uchovává její tělo, které zůstalo neporušené až do posledního průzkumu provedeného v roce 1652, je stále cílem poutí. Její kult byl slavnostně schválen 5. září 1696 papežem Innocencem XII (Antonio Pignatelli, 1691-1700). Ctihodný Pius XII. (Eugenio Pacelli, 1939-1958) vyhlásil svatou Zitu patronkou služebných, žen v domácnosti a pekařů.

28. DUBEN - SV. JANA BERETTA MOLLA

„Když myslím na naši velkou vzájemnou lásku, nemohu než děkovat Pánu. Je vskutku pravdou, že láska je tím nejkrásnějším pocitem, který Bůh vložil do nitra lidí. A my se máme stále rádi, jako teď, Petře. Tolik bych si přála povyprávět ti vše, co vnímám, co v srdci mám, avšak nejde mi to, a ty, který už dobře znáš mé pocity, mně stejně dokážeš přechíst. Milovaný Petře, jsem si jistá, že mne vždy budeš činit šťastnou tak, jako jsem nyní a že Pán vyslyší tvé modlitby, protože jej prosí srdce, které ho vždy milovalo a svatě mu sloužilo... Tak s Boží pomocí a požehnáním uděláme všechno, aby se naše nová rodina stávala maličkým večeradlem, v němž nad všemi našimi city, touhami i jednáním bude vládnou Ježíš. Můj Petře, schází jen pár dní a cítím se tak dojata, že přijmu svátost lásky. Staneme se Božími spolupracovníky ve stvoření, můžeme mu tak dát děti, které by ho milovaly a sloužily mu. Petře, dokáží být manželkou a matkou, po jaké jsi vždy tolik toužil? Právě to chci, protože si to zasloužíš a protože tě tolik miluji.

(z dopisu snoubenci Pietro Mollovi, 4. září 1955)

Jana (první zleva), matka Maria, Virginia, Amalia, otec Alberto, Francesco (za Janou), Ferdinando, Zita, Enrico (otec Alberto) e Giuseppe, v den 25. výročí svatby rodičů, Bergamo, 12. října 1933.

Jana se narodila 4. října 1922, o svátku svatého Františka z Assisi, hluboce věřícím rodičům v Magentě, kteří jí na křtu - 11. dne téhož měsíce - dali jméno Giovanna Francesca. Byla desátou z třinácti dětí, z nichž pět zemřelo v útlém věku a tři zasvětili svůj život Bohu: Enrico jako kapucínský misionář v Brazílii, jenž přijal řeholní jméno

padre Alberto; Giuseppe, kněz v diecézi Bergamo a Virginia, canossiánská řeholnice, misionářka v Indii. Otec Albert chtěl, aby všechny děti dosáhly vysokoškolského vzdělání a sám jim dával příklad křesťanského života: den co den chodíval na mši svatou, ještě než odešel do práce. Matka Maria De Micheli byla prostou, ale současně energickou ženou: říkalo se o ní, že děti napomíná pouhým pohledem. Byla jim stále nablízku: naučila se dokonce latinsky a řecky, aby je mohla lépe sledovat při studiu.

V rodině se Jana naučila tomu nejpodstatnějšímu, pozornosti k potřebným i vůči misím, v typickém duchu františkánské spirituality. V tomto duchovním prostředí přistoupila jako pětiletá k prvnímu svatému přijímání (4. dubna 1928) v Bergamu, kam se

rodina přestěhovala. Od toho dne chodívala s maminkou každé ráno na mši svatou: „svaté přijímání“ se jí stalo „nezbytným každodenním pokrmem“. Dva roky nato, 9. června 1930, přijala v bergamském dómě svátost biřmování. Prožívala průzračné mládí, zahrnujíc láskou bratry i sestry, aniž by kdy zahálela: milovala pěkné věci, hudbu, malířství, výpravy do hor. Kvůli otcovu zdravotnímu stavu se rodina přestěhovala roce 1937 do Quinto al Mare u Janova. Tady Jana začala navštěvovat Katolickou akci a klasické gymnázium. I přesto, že se nijak zvlášť ve svém úsilí a výsledcích nelišila od ostatních, byla tato léta časem hlubokého duchovního zrání. Neomezila se jen na denní svaté přijímání: rozhodla se i pro týdenní svatou zpověď u téhož zpovědníka (počátek duchovního vedení) a pravidelně navštěvovala kurzy duchovních cvičení. A právě v průběhu jedné exercicií (16.-18. března 1938), udělala zásadní zkušenost svého života. Bylo jí tehdy šestnáct, když si do poznámek napsala: „Chci se bát smrtelného hříchu jako by to byl had; raději tisíckrát zemřít, než urazit Pána Boha“.

Zkoušky nescházely: na rok musela ze zdravotních důvodů přerušit studium (1938-39), a právě v roce klasické maturity přišla o oba rodiče: maminka zemřela 29. dubna 1942 a tatínek 10. září téhož roku. Jana se spolu se sourozenci přestěhovala do Magenty a zapsala se na lékařskou fakultu (nejprve v Miláně a potom v Pávii), kde se následně specializovala

na pediatrii. Její spiritualita ji činila stále ryzejší: denně byla na mši svaté, konala návštěvy Nejsvětější svátosti oltářní a meditace; modlila se růžencem. Stále více se také angažovala v apoštolátu: milovala Boha a toužila po tom, aby ho milovali i jiní. Tak ji bylo možné spatřit na konferencích Dam svatého Vincence, v univerzitní federaci italských katolíků (Fuci) a v Katolické akci. Dojem, jaký zanechávala, shrnula její spolužačka z gymnázia: „Jana rozdávala svůj široký úsměv, plný lásky a klidu, odlesk průzračné a hluboké radosti klidné duše“.

Tak se Jana připravovala dát odpověď na své povolání, neboť „naše časné i věčné štěstí záleží na tom, jak dobře sledujeme své povolání“. Jistou dobu se domnívala, že jejím povoláním je stát se laickou misionářkou v Brazílii. Později však poznala, že její cestou je manželství. V roce 1954 totiž potkala muže svého života, inženýra Pietra Mollu, vedoucího v průmyslovém podniku, který rovněž působil v Katolické akci a jako angažovaný laik ve své farnosti v Meseru.

Na slavení „svátosti lásky“ se připravovala třídní modlitbou, kterou navrhla i nastávajícímu manželovi, s nímž pak 24. září 1955 vstoupila do manželství ve farním kostele sv. Martina v Magentě. Svou manželskou lásku prožívali ve světle víry: „Petře, tolik tě miluji – napsala mu 10. června 1955 – mám tě stále před očima, počínaje ránem, když na mši svaté při obětování přináším spolu s mou prací i tu tvou, tvé radosti, útrapy, a pak po celý den až do večera“. A dále, aby nám dala nahlédnou do stylu jejich vztahu: „Jak tě učinit šťastným? – píše později Petrovi. Ty bys mi odpověděl, abych stále byla hodná, milá a chápající, jako teď“.

Jejím snem bylo mít hodně dětí a skutečně se narodily: Pierluigi (19. listopadu 1956), Maria Zita (Mariolina, 11. prosince 1957), Laura Enrica Maria (Lauretta, 15. července 1959). ve třetím měsíci čtvrtého těhotenství se ukázal fibrom na děloze. Tak začal její holokaust. Nechala se operovat a výslovně žádala, aby odstranili nádor, aniž by ohrozili dítě, které nosila pod srdcem, přestože si byla vědoma smrtelného nebezpečí, jemuž byla vystavena: „Na mě nedbej“ – řekla chirurgovi, který ji měl operovat a který jí představoval rizika, jímž se vystavuje, pokud bude pokračovat těhotenství – „stačí, když se bude dařit dítěti“. Aniž by se přestala usmívat, prožívala v modlitbě a vstřícnosti posledních šest měsíců, očekávajíc narození děvčátka, jemuž dali jméno Jana Emanuela. Světlo světa spatřila na Bílou sobotu, 21. dubna 1962, v nemocnici sv. Gerarda v Monze. Několik dnů před porodem – vzpomíná manžel – „mi řekla výslovně, pevným a současně jasným tónem, s pohledem tak hlubokým, na který nikdy nezapomenu: „Budete-li muset volit mezi mnou a dítětem, žádné váhání; volte - a to požaduji -, dítě. Je zachraňte“. Po týdnů svíravých bolestí kvůli septickému zánětu pobřišnice, která ji postihla, byla Jana na vlastní přání přenesena domů na Ponte Nuovo jen krátce před smrtí, k níž došlo v osm hodin ráno, v sobotu 28. dubna 1962. Až do posledního okamžiku své agónie opakovala: „Ježíši, miluji tě. Ježíši, miluji tě.“ Byla uložena na hřbitově v Meseru, zatímco se lavinovitě šířila pověst o svatosti jejího života i o gestu lásky, který jej korunoval. Diecézní proces blahorečení se konal v Miláně (1980-1986) a v Bergamu (1980-1984). Kromě toho došlo v roce 1977 v brazilském Grajaú k zázraku na její přímlovu: uzdravení jedné maminky při čtvrtém těhotenství. papež Jan Pavel II. zázrak schválil v roce 1992. Jana byla beatifikována 24. dubna 1994 jako „matka rodiny“, co milovala až do krajnosti. V průběhu Svátého roku 2000 došlo na její přímlovu k dalšímu zázraku v diecézi Franca (São Paulo, Brazílie): děvčátko, čtvrtá dcera mladých manželů, dokázala vyrůst v mateřském lůně i přes nenahraditelnou ztrátu plodové vody, a narodila se zcela zdravá. V neděli, 16. května 2004, ji Jan Pavel II. kanonizoval.

„Láska je tím nejkrásnějším citem, který Bůh vložil do nitra lidí“

/slova Jany Beretty Molly citovaná Janem Pavlem II. v homilii svatořečení/

Chci vám vyprávět dějiny ženy, kterou papežové a biskupové dávali za vzor křesťanskému lidu už předtím, než byla beatifikována. Pavel VI. o ní mluvil před modlitbou Anděl Páně, 23. září 1973 jako o „matce z milánské diecéze, která – aby zachránila život dítěti, obětovala - v rozvázném darování - ten svůj“. Totéž o ní řekl i milánský kardinál C. M. Martini v dubnu 2002, u příležitosti 40. výročí jejího úmrtí: „Rok co rok, den co den doslova v každém okamžiku se Jana Beretta Molla odevzdávala do Boží vůle, v lásce a službě každému z jeho tvorů, ale i v maličkostech, podporována naprostou důvěrou v Boží prozřetelnost“. Jan Pavel II. pak představil její životní poselství při kanonizaci na náměstí svatého Petra, 16. května 2004, těmito slovy: „...Po příkladu Krista, který miloval svoje ... a miloval je až do krajnosti (*Jan 13,1*), tato svatá matka rodiny zůstala hrdinským způsobem věrna závazku, který přijala v den svatby. Nejvyšší oběť, jež zpečetila její život dosvědčuje, že jedině ten, kdo má odvahu zcela se odevzdat Bohu a bratřím, realizuje sebe sama. Kéž by naše doba – po příkladu Jany Beretty Molly,

dokázala objevit ryzí, čistou a plodnou manželskou lásku, prožívanou jako odpověď na Boží povolání!“

Na II. vatikánském koncilu bylo slavnostně prohlášeno, že „Pán Ježíš hlásal svatost života všem i každému ze svých učedníků, ve všech stavech“, a proto tedy „všichni věřící, jakéhokoli stavu či úrovně, jsou povoláni k plnosti křesťanského života a k dokonalosti v lásce“, a že „je to jediná svatost, kterou ti, kdo se nechávají vést Duchem svatým, pěstují v rozmanitých životních stylech i v různosti úkolů“.

Častokrát slyšíme otázku: „Proč jsou stále prohlašováni za svaté jen řeholníci anebo lidé, kteří završili život ve zvláštních formách zasvěcení se Bohu?“ Přitom se vždy znovu a znovu vnímá volání po příkladech svatých, kteří žili běžným životem, uprostřed práce a rodiny, s manželem či manželkou a dětmi, v každodenních radostech i strastech.

Skrývá-li se v otázce představa, že se můžeme stát svatými i bez upřímného a naprostého sebedarování Bohu, toužíme po velkém kroku, ale mimo cestu. Jsme však na správné cestě, skrývá-li se v ní touha nechat tím, v čem svatost spočívá („milovat bližního celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou“), prostoupit každodenní i obecný rytmus našeho života.

Když se nějaký čas po smrti Jany Beretty Molly tázali jejího manžela, skromně odvětil: „Nikdy jsem si neuvědomoval, že žiji po boku svěťice“. Dodává však, že toto konstatování se opírá o tehdy rozšířené přesvědčení, že svatost se musí projevovat množstvím výjimečných událostí (jakýmsi stálým ponořením do zázračného). když se pak zamýšlel nad životem své ženy, pochopil, „že svatost je každodenností života, prožívaného v Božím světle“. Dále říká: „Jana byla úchvatnou, ale naprosto normální ženou. Byla krásná, inteligentní, hodná. Ráda se smála. Byla rovněž moderní, elegantní. Jezdila autem, milovala hory a velmi dobře lyžovala. Líbily se jí květiny a hudba. Po léta jsme měli předplaceny koncerty milánské konzervatoře. Ráda cestovala. Já jsem často odjížděl z pracovních důvodů do zahraničí, a pokud to bylo jen trochu možné, brával jsem ji sebou. Navštívili jsme Holandsko, Německo, Švédsko, a skoro celou Evropu...“.

Bude proto dobře, když vyjdeme od onoho světla, jež znenadání vrhlo světlo na celý obraz jejího života, počínaje obdobím sedmi měsíců, kdy srdce manželky a matky pronikla „dokonalá Láska“.

Na začátku léta 1961 prožívala lékařka Jana Beretta Molla a inženýr Pietro Molla šťastné manželství: ona s profesionalitou, kompetencí a oddaností pracovala v ambulanci, zatímco on řídil svou továrnu o třech tisících zaměstnanců. Rodině, v níž vládli naprostý soulad, Bůh požehnal třemi krásnými dětmi. Všechny byly ještě malé – od dvou do pěti let. Pro rodiče byly bohatstvím – tolik proto toužili po dalším plodu své lásky. V jednom jejím dopise čteme: „Jsem s Pietrem a našimi třemi dětmi tak šťastná, a děkuji za to Bohu.

Tolik bych si přála ještě další děťátko“. A vskutku, v srpnu se ohlásí nové mateřství. Radost se však záhy začne mísit s vážnými obavami: vedle dělohy rostl velký fibrom a bylo proto zapotřebí rychlého a naléhavého chirurgického zákroku. Janě bylo ihned jasné, co ji čeká. Tehdejší medicína nabízela dvě řešení, považovaná pro záchranu života matky za bezpečná: totální laparotomii s vynětím jak fibromu tak dělohy; anebo vynětí fibromu za cenu přerušování těhotenství. Třetí řešení, které spočívalo ve vynětí fibromu, aniž by došlo ke kontaktu dítěte, vystavovalo život matky velkému nebezpečí. V klinické zprávě té doby čteme: „Šev, praktikovaný na děloze v prvních měsících těhotenství, se často kolem čtvrtého, pátého měsíce těhotenství uvolní, a pacientka je vystavena smrtelnému

nebezpečí; o tomto riziku doktorka Jana dobře ví“. Navíc, i pokud by v následujících měsících bylo všechno v pořádku, znovu vyvstane značné riziko ve chvíli porodu. Ještě předtím, než doktorka Beretta odešla do nemocnice, navštívila kněze, u něhož se obvykle zpovídala. Ten jí povzbudil, aby neztrácela naději a dodal jí odvahy.

„Ano, done Luigi, odpověděla mu žena – tolik jsem se v těchto dnech modlila. S vírou a nadějí jsem se svěřila do rukou Božích, i proti hrozivému konstatování lékařské vědy, která mi říkala: ‚bud’ život matky nebo život jejího stvoření‘. Ano, důvěřuji Bohu, ale nyní je na mně, abych naplnila svou povinnost matky. Znovu předkládám Pánu obět’ svého života. Jsem připravena na všechno, jen abych zachránila svého tvora“.

Sama vypráví o svém prvním setkání s chirurgem: „Profesor mi ještě před operací řekl: ‚Co budeme dělat, zachráníme vás anebo dítě? ‚Nejprve zachraňte dítě!, řekla jsem mu bez váhání. ‚O mne se nestarejte‘. Po operaci mi pak řekl: ‚Zachránili jsme dítě‘. Profesor byl žid, respektoval přání pacientky, i když její volbu nesdílel. Jedině on a Jana věděli o hlubokém smyslu onoho ‚Zachránili jsme dítě‘. Tato slova byla zvěstí dalších měsíců utrpení, jejichž délka bude totožná s trváním těhotenství.

Když ji měl znovu před očima v osudové chvíli porodu, profesor uprostřed smíšeného obdivu a vědecké bezradnosti zvolal: „Hle, katolická matka!“ Tato slova zněla jako jedno z proroctví, kterým Bůh dá zaznívat i z úst vzdálených.

První zákrok se podařil: hrdinná volba byla učiněna. Zdálo se, že se vše vrací do normálního stavu. Jana se znovu chopila práce doma i v ambulanci; sama si léčila obtíže a bolesti spojené s nebezpečným těhotenstvím, aniž by koho obtěžovala. Nikomu se ani nezmínila, jen aby neznepokojila děti a manžela. Nadále žila běžným životem, neztratila dokonce ani úsměv, a nikdy nepřestávala věřit.

Do porodu zbýval měsíc a manžel musel z pracovních důvodů odjet do Paříže. Jana jej prosila, aby jí přivezl nějaké módní časopisy. „Pokud mě tu Bůh ponechá – řekla mu – chci se pěkně obléct“. A vskutku, tyto časopisy se dosud uchovaly spolu s poznámkami, které si udělala u modelů, které se jí líbily. Nyní, když byla prohlášena za svatou, staly se relikviemi i tyto časopisy. Nejde o banalitu, je to výzva, abychom se naučili novému způsobu hodnocení. Čas od času se jí zmocnila úzkost z přetrvávajícího nebezpečí, ale snášela ji sama v modlitbě a vážném sebedarování, jen aby ušetřila své drahé. na jejím pracovním stole pak našli lékařské články otevřené na kapitole o „rizikovém těhotenství“.

Sám manžel později dosvědčil: „stále a naléhavě se mi v mysli vracela její žádost, aby ‚se zachovalo těhotenství‘, ale neodvažoval jsem se to domyslet. Neodvažoval jsem se o tom se ženou mluvit. Krátce nato mi řekla: ‚Pietro, potřebuji, abys ty, který jsi ke mně vždycky tak hodný, byl na mne hodný ještě více v tuto dobu, protože tyto měsíce jsou pro mě hrozivé‘. Nadále jsem ji viděl klidnou. Jako obvykle se starala o naše děti i o své pacienty.

Jednoho dne jsem si všiml, jak se zvláštní pozorností uklidila dům, uspořádala skříňky, skříně ... jako by se měla vydat na dalekou cestu...“. Pouze bratru – knězi, svěřila Jana stav své duše: „To největší má teprve přijít. Těžko tyto věci pochopíš. Když nastane chvíle, buď já nebo on“. Nebyla to výzva, ale projev něhy vůči té maličké bytosti, co nosila pod srdcem. Ale vraťme se k manželovu vyprávění:

„Půldruhého měsíce před narozením našeho dítěte se přihodilo něco, co mne vyděsilo. Právě jsem odcházel do práce, už jsem si zapínal kabát, když Jana, – vidím ji jako dnes – opřená předtím o skříň v předsíni, přišla ke mně bez jediného slova. Neřekla: ‚Posaďme se‘, ‚počkej chvíli‘, ‚promluvme si‘. Nic. Přistoupila ke mně, jak tomu bývá, když se musí říci těžké věci, co tíží, ale o kterých se tolik přemýšlelo, a k nimž se chce ‚vrátit‘. Řekla mi: ‚Pietro, prosím tě ... bude-li se muset volit mezi mnou a dítětem, rozhodněte se pro dítě, ne pro mne. Žádám tě o to‘. Tak. Nic jiného. Nebyl jsem s to říci jediné slovo. Znáám velmi dobře svou ženu, její velkorysost, ducha oběti. Beze slova jsem vyšel z domu“.

Totéž mu opakovala i před porodem. Podobně říkala i své přítelkyni: „jdu do nemocnice, ale nevím, zda se vrátím. Mé těhotenství je těžké; musí zachránit jednoho nebo druhého; já chci, aby žilo mé dítě“.

„Ale už máš tři děti, postarej se spíš o sebe!“

„Ne, ne, chci, aby žilo dítě“.

Jiné známé, kterou potkala u kadeřníka, řekla: „Modli se, modli se i ty! Během tohoto těhotenství jsem tolik studovala a tolik se modlila za svého tvora... Modli se, abych byla ochotna konat vůli Boží“.

Sám Bůh chtěl, aby její utrpení začalo právě na Velký pátek, roku 1962. Jedna nemocniční sestra vzpomíná: „Potkala jsem ji na schodech, když šla na příjem. Řekla mi: ‚Sestřičko, jsem tady. Přišla jsem, abych tu umřela‘. Přitom však její tvář byla tak dobrá, tak průzračná. Dodala jen: ‚Stačí, aby se dařilo dítěti, na mně nezáleží!“

Celou noc trvala hrozná muka. Na Bílou sobotu, v jedenáct dopoledne přišla na svět císařským řezem krásná a zdravá holčička. Bylo

to právě ve chvíli, kdy se podle liturgie před II. vatikánským koncilem, odvažovaly zvony, aby se rozezněla radost Zmrtvýchvstání. Když se probírala z narkózy, přinesli jí maličkou. manžel vypráví: „Dívala se na ní dlouhým mlčenlivým pohledem. Tiskla ji s nevýslovnou něžností. Beze slov ji lehce hladila“. Její utrpení pak pokračovalo další dlouhý týden, kdy jí septický zánět pobřišnice vedl do hrobu, aniž by se pro její záchranu dalo cokoli dělat. Poslední dny prožívala v pokorném sebeobětování, jako na oltáři, modlila se a prosila, aby jí nedávali uklidňující prostředky, protože chtěla zůstat při vědomí, vyzývající ukřižovaného Krista a jeho matku, aby ji uvedli do ráje. Ve středu po velikonocích se probírala z komatu a řekla manželovi: „Petře, nyní jsem uzdravena. Byla jsem už tam..., a kdybys věděl, co jsem viděla! Jednoho dne ti to povím. Ale protože jsem byla příliš šťastná, bylo mi příliš dobře, s našimi úžasnými dětmi, překypujícími zdravím a milostí všeho nebeského

požehnání, poslali mě zpátky sem dolů, abych zase trpěla, protože před Boží tvář nelze předstoupit bez mnohého utrpení“. Zbývaly jí tři dny útrap, podle oné tajemné míry, v níž je každému – úradkem dobrého Boha Otce – určeno doplňovat na svém těle Kristovo utrpení.

Projděme nyní významná údobí Janina života, ve světle této Křížové cesty, jež vtiskla její osobnosti tvář věčnosti. Manžel píše dále, jako by s ní rozmlouval: „Nekonalas věci výjimečné, žádné mimořádné kající skutky, nevyhledávalas odříkání pro odříkání, hrdinství pro hrdinství. Pociťovalas a plnila své povinnosti mladé dívky, manželky, matky a lékařky, s naprostou odevzdaností do Boží vůle, v duchu touhy po svatosti, pro sebe i pro druhé“. Výjimečnými byli bezesporu i rodiče Jany Beretty: manželský pár z počátku století, se spoustou dětí (Jana byla desátým ze třinácti dětí), pro který byla víra základem každého dne, v práci i při výchově, v úvahách i citech, v radostech i životních křížích. Když Jana potkala sedm let po jejich smrti svého snoubence, vyprávěla mu o nich: „moji svatí rodičové, tak upřímní a moudří, onou moudrostí, v níž se zračila jejich dobrá a spravedlivá duše, naplněná bázní Boží“.

Když se pak vdávala, kladl jí kněz (jeden z rodných bratří) na srdce: „Jano, nestavím ti před oči svaté, ale naši maminku. Vzpomeň si, jak byla vždy přívětivá, trpělivá, pracovitá, stále spojená s Bohem a to jak ve chvílích radosti tak v utrpení“. Další z bratří vzpomíná: „Děšť ne děšť, zima či horko, maminka brzy ráno vedla své děti na mši svatou a ke svatému přijímání. Nebudila nás příkazem či nařízením, ale přívětivým pozváním; přitom nás hladila po tváři a nechávala na nás, zda vstaneme anebo budeme pokračovat v spánku. pomáhala nám mluvit s Pánem Ježíšem před svatým přijímáním i po něm; brávala si nás sebou do lavice, a samotné nás nechávala jen na chvíli po svatém přijímání, abychom si s Ním povídali, a pak teprve začala ona: nechávala nás opakovat vlastní slova: nebyly to čtené modlitby, ale sama je skládala, tak prosté a nádherné“. Svatost vždy závisí na důvěrnosti s Pánem Ježíšem, a důvěrnost začíná vždy setkáním. Žít ve skutečně křesťanské rodině znamená, že k tomuto (nadpřirozenému) setkání s Bohem, který se stal člověkem dochází „přirozeně“, tak jako je přirozené stýkat se den co den s maminkou, tatínkem, s jejich poučeními a příkladem, s jejich starostlivostí a obavami, s jejich káráním i odpuštěním: jedním slovem, s jejich vírou, nadějí a láskou. Snadno pak dochází k zázraku obrácení se k Ježíši, se stejnou lehkostí, s jakou se dítě obrací za hlasem či obličejem matky. Tady má své kořeny i Janina svatost. tento dar rodiny se pak rozšířil na tradici, totiž na proud církevního život, který ji uchvátil a nesl.

Pokusme se shrnout rozhodující okamžiky tohoto toku. Když se blížil šestnáctý rok jejího života, účastnila se duchovních cvičení v přípravě na velikonoce. Dochovaly se nám její poznámky, které sama nazvala: Vzpomínky a modlitby Jany Beretty. Jedna z těchto modliteb začíná slovy: „Ježíši, slibuji ti, že se ti podřídím ve všem, co dopustíš, aby se stalo. Jen mi dej poznat svou vůli. Dále pak máme seznam jedenácti předsevzetí, či životních rozhodnutí, a vskutku stojí za přečtení, abychom poznali, jak se utváří křesťanské svědomí v tak choulostivých létech mladistvého věku. Činím svatý slib, že budu dělat všechno pro Ježíše. Všechna svá díla, všechny neúspěchy, obětuji Ježíši.

Činím slib, že abych sloužila Bohu, nebudu už více chodit do kina, nebudu-li vědět zda se promítá něco, co stojí za shlédnutí, zda je to slušné, není to pohoršlivé a nemorální.

Raději chci zemřít, než se dopustit těžkého hříchu.

Těžkého hříchu se chci štítit jako hada a opakuji: raději tisíckrát zemřít, než urazit Pána.

Chci se modlit k Pánu, aby mi pomohl a nedostala se do pekla, tedy vyhnout se všemu, co by mohlo škodit mé duši.

Den co den se modlit jeden Zdravas za šťastnou hodinu smrti.

Modlím se k Pánu, aby mi dal pochopit své nezměrné milosrdenství.

Z lásky k Ježíši poslouchat a studovat, i když se mi nechce.

Chci ode dneška říkat své modlitby na kolenou: jak ráno v kostele, tak večer v mém pokojíku u postele.

Chci snášet jakoukoli výtku... cesta pokory je tou nejkratší, jak dosáhnout svatosti.

Modlit se k Pánu, aby mi dal vejít do ráje. Vždy říkat, že se bojím, abych se tam nedostala, tak se budu modlit a s Boží pomocí vejdu do nebeského království, se všemi svatými i dalšími dušemi.

Na základě těchto předsevzetí není zatěžko vybavit si tón a příchuť kázání, která se tehdy pronášela. Někdo by snad namítl, že z nich promlouvá až přílišný moralizmus. Je však jisté, že je v nich skryta i hluboká upřímnost a touha milovat Ježíše skutky a nejen vyplňováním dotazníků kuriím, či nic neříkajícími nezávažnými zvuknými prohlášeními a pěknými citáty, jak tomu často bývá. Tato předsevzetí se navíc stala životním programem, který Jana uplatňovala v prostředí Katolické akce. Slovy i příkladem učila svá děvčata, že je třeba činit pravdu přitažlivou a sami dávat přitažlivý, a pokud možno hrdinský příklad, protože člověk vždy potřeboval vidět, vnímat a cítit; nenechá se jen tak získat slovem. Proto je třeba být živými svědky vznešenosti a krásy křesťanství.

To všechno jsou výňatky ze schémat, která Jana, jako univerzitní studentka, připravovala pro dívčí mládež Katolické akce. po univerzitních studiích medicíny – absolvovaných uprostřed velkých obtíží válečné doby – začala pracovat v ambulancích Magenty a Mesera, a neopomíjela přitom ani aktivní účast v politice, zvláště ve volbách roku 1948. Několik let se intenzívně zamýšlela nad svým povoláním. Neměla by následovat jednoho ze sourozenců, který potom, co se stal lékařem, vstoupil ke kapucínům a odjel jako misionář do Brazílie? Víme rovněž, z několika poznámek na okraji receptáře, jak prožívala svou lékařskou profesi:

„Krása našeho poslání. Všichni na světě pracujeme jistým způsobem ve službě lidem. my však pracujeme přímo na člověku. Předmětem našeho bádání i práce je člověk, který nám říká ... ‚Pomoz mi‘, a čeká od nás plnost své existence ... naše poslání nekončí ani ve chvíli, kdy už léky nepomáhají. Je tu duše, kterou je třeba přivést k Bohu. je tu Ježíš, který říká: ‚Kdo navštívuje nemocného, mne navštívuje‘. kněžské poslání: jako se kněz dotýká Ježíše, tak se ho i my dotýkáme v těle našich nemocných, chudých, mladých, starých i dětí. Kéž se dá Ježíš poznat uprostřed nás. Kéž by našel mnoho lékařů, kteří by se mu nabídli“. I to jsou zřejmě body z nějaké konference, které se účastnila. Komentářem však je svědectví těch, kdo její ambulanci navštívili a viděli, jak je s pokorou naplňuje až do posledního okamžiku, kdy už v pokročilém těhotenství vykonávala poslední návštěvy ještě než odešla do nemocnice umřít.

Další rozhodující etapa na cestě svatosti začala v roce 1955, kdy se ve třiatřiceti letech zasnoubila s inženýrem Pietrem Mollou. Rok 1954 byl vyhlášen „rokem mariánským“ a Jana se vypravila na pouť do Lurd. Po návratu své kamarádce přiznala: „Byla jsem v Lurdech, abych prosila Pannu Marii, co mám dělat: mám-li odejet do misií anebo se vdát. Jakmile jsem dorazila domů, přišel pan Pietro“.

Poznali se při návštěvě cinefora v kulturním centru Magenty, vídali se v divadle Scala, na baletním představení o slavnosti na ukončení roku a v domě Berettových si společně připíjeli na nový rok. Příležitosti lépe se poznat byly od té chvíle čím dál častější, a v únoru 1955 se zasnoubili. Zmínil jsem se o prvních setkáních z vnějšího pohledu, řekli bychom světského, aniž bych promluvil o hlubokém niterném setkání jejich duší už od prvních tušení – a to právě proto, abych ukázal, že toto „vyprávění o svatosti“ zapadá do naprosto normálního prostředí naší moderní společnosti.

„Stále více jsme si rozuměli“, vzpomíná Pietro. oba dva si všímali, že mají táž prání i touhy, naděje i jistoty. Pietro dodává: „Čím více Janu znám, tím více nabývám přesvědčení, že lepší setkání pro mne Bůh nemohl připravit“.

Když byla Jana ještě malá, řekl jí jednou kněz, že měla štěstí, když měla matku, která se podobala „silné ženě“ o níž mluví Bible v knize Přísloví. Vzpomněla si na to, když dostala snubní prsten. Tehdy svému snoubenci napsala: „Můj nejmilejší Petře, jak ti za ten

nádherný prsten poděkovat? Drahý Petře, abych opětovala tvůj dar, dávám ti své srdce a budu tě stále milovat tak, jak tě miluji nyní. Myslím, že ti udělá radost, když budeš v předvečer našich zasnub vědět, že jsi pro mne nejdražší bytostí, k níž jsou stále obráceny mé myšlenky, city, touhy, a že se nemohu dočkat chvíle, kdy budu moci být navždy tvá ... Ráda nad tím úryvkem přemítám: „Ženu silnou, kdo ji najde? ... Srdce jejího muže se na ni může spolehnout ...atd.“! Petře, kéž bych pro tebe mohla být tou silnou ženou Bible! mně se však naopak zdá a cítím to, že jsem slabá ...“.

Snoubenec na to odpověděl: „Ty jsi pro mne silnou ženou Bible. Po tvém boku je má radost dokonalá“. Krátce před svatbou se mu svěřila: „Petře, jsi můj, a už teď se cítím být s tebou jednoho srdce a jedné duše ... tvé radosti jsou i mými, stejně jako všechno, co tě naplňuje starostmi a zarmucuje,

naplňuje starostmi a zarmucuje i mě. Když myslím na naši velkou vzájemnou lásku, nemohu než děkovat Pánu Bohu“. Všechny dopisy oplývají pravou a lidskou něhou, jíž víra není ničím cizím. naopak, tato láska je ztělesněním jejich vzájemné víry.

Podívejme, jak si představovala budoucnost:

„S Boží pomocí a požehnáním uděláme všechno, aby se naše nová rodina stávala maličkým večeradlem, v němž nad všemi našimi city, touhami i jednáním bude vládnou Ježíš. Můj Petře, schází jen pár dní a cítím se tak dojata, že přijmu svátost lásky. Staneme se Božími spolupracovníky ve stvoření, můžeme mu tak dát děti, které by ho milovaly a sloužily mu“.

Nyní dopis z lyžařského kempu, adresovaný snoubenci, který musel z důvodů pracovního vytížení v továrně zůstat ve městě: „Mrzí mne, že jsi měl v pondělí tolik práce. V myšlenkách jsem stále u tebe, a pokud bych mohla, ráda bych ti pomohla. Včera a dnes se vrátilo nádherné slunce. Ráno vstávám v osm (jaká to povalečka! Ty už jsi v práci), protože v 8.30h je tady mše svatá. Věř, že nikdy jsem si tak nevyčutnala mši svatou a

svaté přijímání jako v těchto dnech. Velmi pěkný a udržovaný kostelík je však pustý. Kněz nemá ani ministranta, a tak Pán je tu pro mě a pro tebe, Petře, neboť od nynějška tam, kde jsem já, jsi i ty“.

Manžel si později vzpomíná na onen čas slovy: „Byla jsi pro mě, den ode dne víc, úžasným stvořením, které mi předávalo radost ze života ... radost z naší nové rodiny, nyní už tak blízké, radost z Boží milosti“.

Ke svatbě si Jana nechala ušít překrásné šaty z obzvlášť drahocenné látky. Sestře to vyložila slovy: „Víš, vybrala jsem ji tak krásnou proto, že z ní chci dát potom ušít mešní roucho pro některého z mých synů, který se stane knězem“. Zůstáváme v úžase tváří v tvář tomuto stálému spojení lásky lidské a té posvátné, duchovním i profánním myšlenkám. Tento úžas nás však přivádí k závažnému konstatování, že křesťanství je vskutku právě takovým setkáním, podobně jako v Ježíši je nerozlučně spojeno božství s lidstvím. Ten, kdo dospěje do tohoto bodu, v němž je obsaženo celé křesťanské učení, má před očima

neustále dva aspekty v jejich naprosté harmonii. Přechod jednoho do druhého se mu zdá tak přirozeně nadpřirozený a tak nadpřirozeně přirozený! Kdo však se této živé syntéze vzdálí, nebo ji chce pochopit pouhým rozumem, zakouší nutně ve svém nitru rozkol:

Ze šťastného údobí manželství a rodinného života, požehnaného třemi ratolestmi, uvádím vzpomínku, kterou si na ni uchoval manžel:

„Neustále jsi měla radost ze života, těšila ses nádheře stvoření, horám a jejich sněhové pokrývce, koncertům symfonického orchestru, divadlu, jako za tvého mládí a časů našeho zasnoubení. Doma jsi byla stále činná: nevzpomínám si, že bych tě kdy viděl zahálet ... I přes povinnosti v rodině jsi chtěla pokračovat ve svém lékařském poslání v Meseru, především kvůli citu a dobrotě, která tě pojila s mladými maminkami, tvými

starci, chronickými pacienty ... Tvá předsevzetí, tvé činy byli vždy v naprosté shodě s tvou vírou, s tvým duchem ... lásky tvého mládí, s naprostou důvěrou v Prozřetelnost a se stálým duchem pokory. Za všech okolností se vždy odvolávala na Boží vůli a svěřovala se jí. Den co den, jak vzpomínám, jsi měla svou modlitbu, svou meditaci, svůj rozhovor s Bohem, své díkyvdání za dar našich úžasných dětí. A bylas tak šťastná“. Poté, co jsme završili naše putování, aniž bychom opomenuli tisícere radosti spojené s trojím porodem, či starostlivost a úzkosti, provázející růst dětí, musíme se ještě jednou vrátit k oněm posledním měsícům, ve kterých ji Bůh žádal, aby mu darovala všechno. Nešlo o hrdinské gesto, učiněné se zavřenýma očima, nýbrž o sedmiměsíční rozvážné sebeobětování (jak je nazval Pavel VI.). Byla to doba zcela prodchnutá rozhodnutím: „nezachraňujte mě, ale dítě“.

Abychom pochopili tuto matčinu rozvahu, mohli bychom se zastavit u otázky, kterou si pokládali všichni. Od ženy z lidu, která - vědouc o její volbě, prohodila hrozné: „Jak

omezená!“, po přítelkyni, která jí namítla: „Máš tři děti. mysli spíše na to, abys žila ty“, od manžela, jenž v téže víře sdílel manželčino rozhodnutí, ale nedokázal na to ani pomyslet a už vůbec o tom mluvit k samotné Janě, která na smrtelné posteli řekne sestře: „Kdybys věděla jaká je to bolest, když se opouštějí maličké děti!“. Co ji tedy vedlo k takovému rozhodnutí? Bylo to jistě jasné vědomí, že musí poslechnout Boha, který říká: „Nezabiješ“. Sama jednou jako lékařka říkala dívce, která ji žádala o potrat: „S dětmi se nežertuje!“ Nelze pečovat o tři děti a to další tomu obětovat. Manžel sám, i přes zdrcující muka, vysvětluje, co vedlo ženu k oběti: „To, co udělala, nedělala proto, aby ‚šla do nebe‘. Udělala to proto, že se cítila matkou... K pochopení jejího rozhodnutí nelze za prvé opomíjet její hluboké přesvědčení, coby matky a lékařky, že tvoreček, kterého nosila pod srdcem už byl plnohodnotným člověkem, se stejnými právy jako ostatní děti, přestože byl počat teprve před dvěma měsíci. Je darem Božím, jemuž náleží posvátná úcta. Nemůžeme také zapomenout na velkou lásku, kterou k dětem chovala: milovala je víc než sebe samu. Ani nelze přehlížet její důvěru v prozřetelnost. Jako manželka a matka byla totiž přesvědčena, že je pro mne i naše děti nepostradatelná, ale v onom zcela konkrétním okamžiku je nezbytná pro maličkého tvora, který se v ní rodí...“.

Konečně jsme dospěli k rozhodujícímu slovu, onomu dávnému slovu, které zůstává jediným světlem k němuž můžeme vzhlížet, i když se život zdá být temný a jen stěží čitelný: Boží Prozřetelnost. Není-li Boží Prozřetelnost, pak se tvor může zmítat, dělat propočty, dokonce i zabíjet v přesvědčení, že zlepšuje život svůj i jiných. Existuje-li pokorná, prostá, dávná víra v Prozřetelnost – ta, již Kristus dal synovskou a otcovskou tvář – pak mysl člověka začíná poznávat její zřejmost. Proto bylo Janino rozhodnutí „rozvážné“, jak řekl papež, „rozvážnou reakcí“, jak s odvahou napsal manžel. A bylo zřejmé, že pro tři ostatní děti byla nezbytná, ale pro to, co nosila pod svým srdcem byla nepostradatelná. Bez ní se Bůh mohl „postarat“ o ostatní děti, ale ani Bůh se nemohl „postarat“ o to, které nosila ve svém lůně, pokud by ho odmítla.

Lauretta Molla, třetí z dětí, o něž se postaral sám Bůh, byly tehdy tři roky. V šestnácti pak vzpomíná maminku v jedné školní práci: „Byly mi tři roky a snad jsem ani nechápala smysl všech těch rozžatých svíček a toho pláče ... Do paměti se mi však nejvíce vryl její obraz pravé matky, vědomé si svých povinností vůči rodině ... Vykonávala svou práci lékařky s takovou pečlivostí a štěstím, a nejraději léčila děti, zvláště ty nejpotřebnější. Mezi všemi pocity, co jsem zažila, tím největším zůstává hluboký obdiv, který ve mně vzbuzuje vzpomínka na maminku, která pro své dítě obětovala vlastní život ... Mohu říct, že jsem skutečně pyšná, že jsem měla matku tak velké odvahy, co dokázala pravdivě žít, jak si přál Bůh... Cítím, že je mi stále nablízku a pomáhá mi, jako by ještě byla naživu“.

Vše ostatní je svěřeno jménu, jaké dostal plod tak nesmírné oběti. zatímco matka ještě ležela na smrtelném lůžku, přinesli děvčátko do kostela ke křtu a dali jí jméno Jana Emanuela: jméno matky spojené se jménem Ježíšovým, jež znamená „Bůh s námi“. Tatínek pak zasvětil děvčátko Panně Marii, jak Jana tak ráda činívala.

Neměli ani připravený hrob. S hlubokým pohnutím jim proto farář dal k dispozici ústřední kapli hřbitova v Meseru. Janina rakev tak spočinula v hrobce kněží. I to bylo znamením Boží něhy tváří v tvář oběti matky. Nejstarší syn – Pierluigi, jemuž tehdy bylo pět a půl – se ptal otce: „Proč je maminka zavřená?“ Kam maminka jde?...“ A naléhal: „Vidí mě maminka? Dotýká se mě? Myslí na mě?“. Nakonec praví: „Maminka si zaslouží zlatou schránku“. proto jakmile byla rodinná hrobka dokončena, přál si manžel, aby zadní stěnu vyzdobili zlacenou mozaikou. Je na ní obraz Jany, jak své děvčátko klade k nohám lurdské Madony. Latinský nápis z knihy Zjevení říká: „Bud' věrný až k smrti!“

*„Mimořádná nositelka
poselství Boží lásky.
Po příkladu Krista, který
„miloval svoje ... a miloval
je až do krajnosti“ (Jan 13,1),
tato svatá matka rodiny
zůstala hrdinsky věrná
úkolu, který přijala v den
uzavření manželství. Kéž by
naše doba dokázala po
příkladu svaté Jany Beretty
Molly objevit ryzí, čistou a
plodnou krásu manželské
lásky, prožívané jako
odpověď na Boží povolání!“
(Jan Pavel II. v homílii svatořečení)*

29. DUBEN - SV. KATEŘINA SIENSKÁ

Čtrnácté století, ve kterém žila, bylo bouřlivým obdobím pro život církve i pro celé sociální tkanivo v Itálii a v Evropě. Ani ve chvílích největších těžkostí však Pán nepřestává žehnat svému lidu a vzbuzuje svaté a světice, kteří otrásají myslí a srdcem a způsobují obrácení a obnovu. Kateřina je jednou z nich a dosud k nám promlouvá a nabádá nás, abychom odvážně putovali za svatostí a stále více se stávali Pánovými učedníky. Narodila se v Sieně roku 1347 ve velmi početné rodině a zemřela v Římě, v roce 1380. Ve věku 16 let, pohnuta viděním svatého Dominika, vstoupila do třetího řádu dominikánů, do ženské větve zvané *Mantellate*. Zůstala v rodině a ještě jako dospívající složila soukromě slib panenství, věnovala se modlitbě, pokání a charitativním skutkům zejména vůči nemocným.

Když se pověst její svatosti rozšířila, stala se velmi aktivní postavou, udílející duchovní rady nejrůznějším kategoriím lidí: šlechticům a politikům, umělcům i obyčejným lidem, zasvěceným osobám a církevním hodnostářům, včetně papeže Řehoře XI., který v té době sídlil v Avignonu a kterého Kateřina energicky a účinně vybízela k návratu do Říma. Hodně cestovala, aby podněcovala vnitřní reformu církve a zasazovala se o mír mezi státy. Také z tohoto důvodu ji ctihodný Jan Pavel II. prohlásil za spolupatronku Evropy: Kéž

Starý kontinent nikdy nezapomene na křesťanské kořeny, které jsou základem jeho cesty, a nadále čerpá z evangelia základní hodnoty, které zabezpečují spravedlnost a svornost.

Kateřina, tak jako mnoho svatých, značně trpěla. Někdo měl dokonce za to, že by se jí nemělo důvěřovat, takže ji v roce 1374, šest let před smrtí, povolala generální kapitula dominikánů do Florencie, aby ji podrobila výslechu. Byl jí přidělen učený a pokorný bratr, Raimund z Capuy, budoucí magistr řádu. Stal se jejím zpovědníkem a také „duchovním synem“ a napsal kompletní životopis světice, která byla kanonizována roku 1461. Nauka Kateřiny, která s obtížemi četla a naučila se psát až v dospělosti, je obsažena v *Dialogu s Boží prozřetelností neboli Knize božského učení*, mistrovském díle duchovní literatury, v její *Korespondenci* a ve sbírce *Modliteb*. Její učení oplývá takovým bohatstvím, že ji Boží služebník Pavel VI. roku 1970 prohlásil za Učitelku církve. Kromě toho je rozhodnutím bl. Pia IX. také spolupatronkou města Říma a ctihodný Pius XII. ji prohlásil za patronku Itálie.

V jednom vidění, které zůstalo na vždy uchováno v Kateřinině mysli a srdci, ji Matka Boží představila Ježíši, který ji daroval krásný prsten a řekl jí: „Já, Stvořitel a Pán, jsem tvým snoubencem ve víře, kterou zachovej netknutou až do doby, kdy budeš se mnou v nebi slavit svůj věčný sňatek“ (Raimund z Capuy, *S. Caterina da Siena, Legenda maior*, n.115, Siena 1998). Tento prsten zůstal viditelným jenom pro ni. V této mimořádné epizodě můžeme postřehnout živoucí střed Kateřininy religiosity a každé autentické spirituality: kristocentrismus. Kristus je její ženich, s nímž má vnitřní vztah společenství a věrnosti; je dobrem milovaným nad každé jiné dobro. Toto hluboké sjednocení s Pánem ilustruje další epizoda z života této významné mystičky: výměna srdcí. Podle Raimonda z Capuy, který sepsal důvěrná Kateřinina sdělení, se jí zjevil Pán Ježíš, který měl na ruce zářivě rudé lidské srdce, otevřel jí hrud' a vložil dovnitř se slovy: „Nejdražší dcerko, jako jsem včera přijal srdce, které jsi mi nabídla, tak ti nyní dává svoje, a od nynějška bude tam, kde bylo to tvoje“ (*ibid.*). Kateřina doopravdy prožila slova svatého Pavla: „Nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (*Gal 2,20*). Stejně jako světice ze Sieny, cítí každý věřící potřebu sjednotit se s pocíty Kristova Srdce, aby miloval Boha a bližního jako miluje Kristus. My všichni si můžeme nechat proměnit srdce, učit se milovat jako Kristus a v důvěrnosti s Ním se žít modlitbou, meditací Božího Slova a svátostmi, zejména častým a zbožným svatým přijímáním. Také Kateřina patří do této řady eucharistických světců, na které jsem poukázal v závěru své apoštolské exhortace *Sacramentum caritatis* (srov. č.94). Drazí bratři a sestry, eucharistie je mimořádný dar lásky, kterou nás Bůh neustále obnovuje, aby živil naši cestu víry, posiloval naši naději a rozněcoval naši lásku, abychom se Mu stále více podobali. Kolem tak silné a autentické osobnosti vznikla opravdová duchovní rodina. Tvořili ji lidé, kteří byli přitahováni morální spolehlivostí této mladé ženy vznešených životních způsobů, a někdy také zaujati mystickými jevy jako byly časté extáze, kterých byli svědky. Mnozí se dali do jejích služeb a pokládali za privilegium především to, že mohli být Kateřinou duchovně vedeni. Nazývali ji „maminkou“, poněvadž od ní dostávali výživu ducha jako duchovní děti.

Také dnes čerpá církve značné dobrodiní z duchovního mateřství mnoha žen, zasvěcených i věřících laiček, které v duších lidí živí myšlenku na Boha, posilují jejich víru a orientují křesťanský život ke stále vyšším vrcholům. „Říkám Vám Synu a nazývám Vás tak – píše Kateřina jednomu ze svých duchovních synů, kartuziánovi Janovi Sabbatinimu – neboť vás rodím ustavičnou modlitbou a tužbou před Bohem tak jako matka rodí dítě“ (Korespondence, *Lettera č. 141: A don Giovanni de'Sabbatini*). Dominikánského bratra Bartoloměje de Dominici obvykle v listech oslovovala: „Nejmilovanější a nejdražší bratře a synu v Kristu, sladkém Ježíši“.

Dalším rysem Kateřininy spirituality je dar slz. Ty jsou projevem vytríbené a hluboké vnímavosti, schopnosti dojetí a něhy. Nemálo svatých mělo dar slz a opakovalo se v nich dojetí samotného Ježíše, který nezadržel a neskryl pláč před hrobem svého přítele Lazara a před bolestí Marie a Marty; při pohledu na Jeruzalém v jeho posledních pozemských dnech. Podle Kateřiny se slzy svatých mísí s Kristovou Krví, o níž mluvila s rozechvěním a symbolickými, velice působivými obrazy: „Pamatujte na ukřižovaného Krista, Boha a člověka... Předstupujte před ukřižovaného Krista, skryjte se v ranách ukřižovaného Krista, ponořte se do krve ukřižovaného Krista“ (Korespondence, *Lettera n. 16: Ad uno il cui nome si tace*).

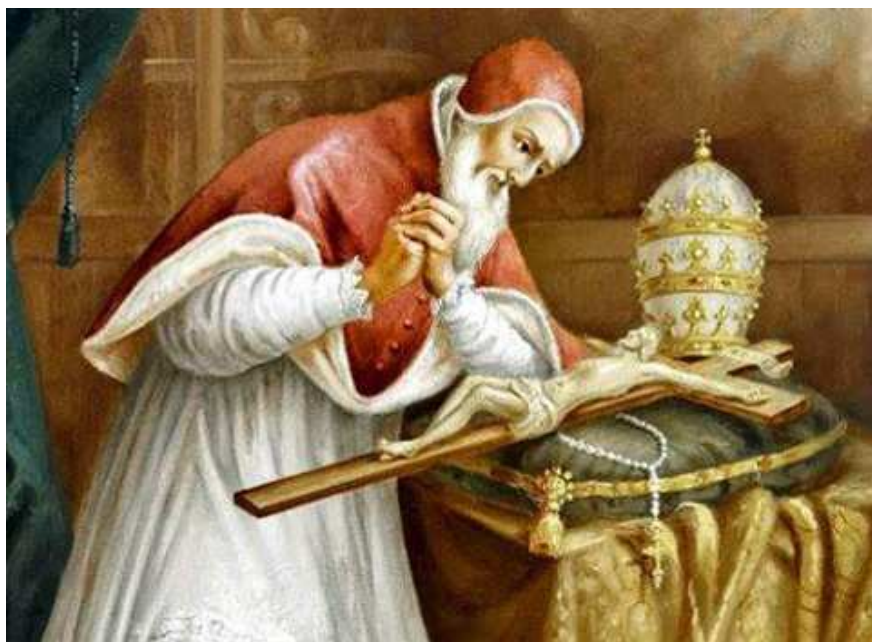
Tady můžeme pochopit, proč Kateřina, přestože znala lidské nedostatky kněží, chovala k nim vždycky obrovskou úctu: rozdělují totiž prostřednictvím svátostí a Slova spásonosnou moc Krve Kristovy. Světice ze Sieny vždycky vybízela kněze - i papeže, kterého nazývala „sladkým Kristem na zemi“ -

aby byli věrni svojí odpovědnosti. Byla v tom vedena vždy a jedině svojí hlubokou a stálou láskou k církvi. Před svojí smrtí řekla: „Opouštím tělo, neboť jsem vskutku strávila a darovala život v církvi a pro církev svatou, která je mi nejvzácnější milostí“ (Raimund z Capuy, *S. Caterina da Siena, Legenda maior*, n.363). Od svaté Kateřiny se tedy učíme chápat tu nejvznešenější vědu: poznat a milovat Ježíše Krista a Jeho církev. V *Dialogu s Božskou prozřetelností* výjimečným obrazem popisuje Krista jako most rozpjatý mezi nebem a zemí. Je tvořen třemi schodišti, kterými jsou Ježíšovy nohy, bok a ústa. Výstupem po těchto schodištích prochází duše třemi etapami každé posvěcující cesty: odloučením od hříchu, praktikováním ctností a lásky až k něžnému a vroucímu sjednocení

Pustiměřští poutníci u relikviáře sv. Kateřiny Sienské v římské bazilice Santa Maria sopra Minerva, *Peregrinatio ad Limina Apostolorum*, 11. 6. 2007.

s Bohem. Naučme se od svaté Kateřiny milovat odvážně a upřímně Krista a církve. Přijměme tedy za svoje slova svaté Kateřiny, která čteme v *Dialogu s Božskou prozřetelností* v závěru kapitoly, která pojednává o Kristu – mostu: „Z milosrdenství jsi nás obmyl Krví, z milosrdenství jsi chtěl rozmlouvat s tvory. Ó, šílená lásko! Nestačilo ti se vtělit, nýbrž chtěl jsi také zemřít! Ó milosrdenství! Srdce mi tone v myšlení na Tebe, takže kamkoli se v myšlenkách obrátím, nenalézám nic než milosrdenství“ (kap. 30, str. 79-80).
(*Benedikt XVI.*)

30. DUBEN - SV. PIUS V.

Narodil se 17. 1. 1504 v městečku Bosco u Alessandrie v severozápadní Itálii. Jeho předkové byli šlechtici, kteří za občanských válek o vše přišli. Rodiče byli tak chudí, že mu nemohli dopřát většího vzdělání, po kterém od mala toužil. Nakonec se mu ve 14 letech podařilo za přispění dobrého známého začít dominikánskou školu ve Voghere. O dva roky později požádal o přijetí do řádu a

dostal v něm ke křestnímu Michal jméno Alessandrino. Po noviciátu mu klášter umožnil řádová teologická studia ve Figevaně, v Bologni a v Janově, kde v roce 1528 přijal kněžské svěcení. Primici měl mít v Bosco, ale protože městečko bylo zničeno a kostel rozbořen, slavil ji za účasti rodičů v Sevadie. Brzy po ní dosáhl doplňujícím studiem titulu lektora. Teologii pak vyučoval 16 let. Rád četl životopisy svatých s touhou následovat jejich ctnosti. Cvičil se v pokoře tím, že pomáhal při domácích pracích pro udržení čistoty a pořádku, přidával si posty a snažil se žít asketicky. Postupně byl převorem v klášteře vigevanském, soncinském a albském. Byl neúnavným kazatelem i horlivým zpovědníkem. Řeholním bratrům vštěpoval lásku k vědě, k zbožnosti a k samotě. Na svých cestách se modlíval růženec. V roce 1542 byl ustanoven úředním obhájcem katolické víry. Stal se členem inkvizice, která měla špatné jméno hlavně v zemích, kde ji panovníci zneužívali k politickým cílům. Úkolem Michala Alessandrina bylo pomáhat zjišťovat a potlačovat bludařství v Pávii. V roce 1546 se stal inkvizitorem diecéze Como a o 11 let později generálním komisařem římské inkvizice a v dalším roce hlavním inkvizitorem. Od roku 1556 byl biskupem a v r.1557 byl jmenován kardinálem. Při inkvizičních procesech postupoval nezaujatě a ohleduplně, dbající na pravdu a spravedlnost. Přesto se setkal s podezříváním i s vyloženým nepřátelstvím. Piem IV. mu byla částečně omezena pravomoc a v roce 1560 byl ustanoven biskupem mondovským na severozápadě Itálie. Úřad hlavního inkvizitora při papežské kurii mu však zůstal. V roce 1564 těžce onemocněl a domníval se, že se přiblížil jeho konec. Uzdravil se však. Ke konci následujícího roku

zemřel Pius IV. Kardinálové chtěli nejdřív zvolit papežem milánského arcibiskupa Karla kard. Boromejského, ale ten se přičinil o to, aby byl 7. 1. 1556 zvolen Michal Alessandrino Ghislieri. Tento se z pokory začal bránit, ale pak si zvolil jméno Pius V. S obnovou začal u papežského dvora. Desetinásobně snížil počet úředníků. Nenechal kněze a biskupy v Římě bez řádného souhlasu. Zakročoval i proti potulným mnichům, zlodějům a prostitutkám. Kleriky vedl k svatému životu, usiloval oživit farní službu i dobročinné ústavy. Reformy, které prosazoval v římské diecézi, požadoval i jinde od biskupů a kněží. Postaral se o dokončení a vydání nového katechismu, breviáře i misálu. Podporoval překlady římského katechismu do dalších jazyků, aby církvi pomohl při vyučování náboženství. Pro vypracování co nejlepšího překladu Písma sv. ustanovil biblickou komisi. Nechvalné bylo jen dodržování inkvizičních nařízení z doby Pavla IV. Pius V. byl dobrý duchovní vůdce, ale ne politik. Proto byl historiky kritizován pro svůj boj proti státnímu církevnictví v zemích, které byly církvi nejvěrnější, i za exkomunikaci anglické královny Alžběty, i když se jednalo o zásady kanonického práva. Církev tak nechtěně poškodil a v Anglii ztížil postavení věřících. Dobré vztahy měl s římským lidem, kterému se dokázal přiblížit, ač omezil hlučné hry a zakázal býčí zápasy. Zval do města dominikánské kazatele a sám býval s lidem přítomný jejich promluvám. Za jeho pontifikátu se na území dnešního Německa podařilo zastavit postup protestantismu. Na polském území, kde hrozil náboženský rozvrat, se podařilo situaci urovnat ve prospěch církve. Slibně se církev rozvíjela i ve Střední a Jižní Americe. Proti Turkům se Piu V. podařilo vytvořit protitureckou námořní ligu ze Španělů a Benátčanů s přispěním papežského státu. Shromážděné loďstvo, které mělo zastavit turecké výpady ve Středozemním moři, po počátečních neúspěších zvítězilo 7. 10. 1571 u řeckého přístavu Lepanta. Přispěla k tomu modlitba růžence, jehož definitivní podobu stanovil Pius V. r. 1569. Někdo napsal, že turecký sultán Solimán už při obléhání města Sigetu prohlásil: "Nebojím se křesťanských vojsk ani křesťanských zbraní, ale velmi se bojím modlitby jejich papeže." Na paměť vítězství u Lepanta zavedl tento papež ve výroční den vítězství památku Panny Marie Růžencové. Do litaní také vložil prosbu: Pomocnice křesťanů, oroduj za nás! Začátkem roku 1572 se zdravotní stav Pia V. zhoršil a mohl pracovat jen s velikými bolestmi. Ještě 21. 4. vykonal návštěvu sedmi římských chrámů a 30. 4. již cítil blízkou smrt a dal se obléci do dominikánského řeholního roucha. Přijal poslední svátosti a ve velkých bolestech prosil: "Pane zvětši mé bolesti, ale i moji trpělivost." S odevzdaností do Boží vůle zemřel následující den. Pohřeb se uskutečnil ve svatopetrské bazilice a v roce 1588 dal Sixtus V. přenést jeho ostatky do římské baziliky S. Maria Maggiore. Papež Klement X. jej r. 1672 blahořečil a Klement XI. v r. 1712 kanonizoval.

1. KVĚTEN - SV. JOSEF, DĚLNÍK

Charakteristickým aspektem svatého Josefa, zdůrazňovaným již od dob první sociální encykliky Lva XIII., *Rerum novarum*, je jeho vztah k práci. Svatý Josef byl tesař, který poctivě pracoval, aby zajistil živobytí svojí rodině. Od něho se Ježíš naučil hodnotě, důstojnosti i radosti z toho, co znamená jíst chléb, které je plodem vlastní práce.

V této naší době, kdy se práce znovu zjevně stává naléhavou sociální otázkou a nezaměstnanost tu a tam dosahuje impozantní úrovně, a to i v zemích, kde se po desetiletí žilo v jistém blahobytu, je nezbytné si znovu uvědomit a pochopit význam práce, jež dává důstojnost a jejímž příkladným patronem je svatý Josef. Práce se stává účastí na samotném

díle spásy, příležitostí k uspíšení příchodu Království, rozvoje vlastních možností a kvalit tím, že jsou dány do služeb společnosti a pospolitosti; práce se stává příležitostí realizace nejen pro nás samotné, nýbrž především pro onu původní buňku společnosti, kterou je rodina. Rodina, v níž by se nedostávalo práce, je více vystavena těžkostem, napětím, rozkolům a dokonce zoufalému a zoufajícímu pokušení rozpadu.

Jak mluvit o lidské důstojnosti, aniž bychom usilovali o to, aby všichni a každý měli možnost důstojné obživy? Člověk, který pracuje, ať už je jeho úkolem cokoli, spolupracuje se samotným Bohem, stává se tak trochu stvořitelem světa, který nás obklopuje. Krize naší doby, která je krizí ekonomickou, sociální, kulturní a duchovní, může být pro všechny výzvou ke znovuoživení hodnoty, důležitosti a nezbytnosti práce, aby byl položen základ nové „normality“, z níž není nikdo vyloučen. Práce svatého Josefa nám připomíná, že sám Bůh, který se stal člověkem, se neštítel

pracovat. Ztráta práce, která v posledních časech postihuje tolik bratří a sester, musí být odkazem k přehodnocení našich priorit. Úpěnlivě prosme svatého Josefa dělníka, abychom našli cesty, které nás zaváží říkat: žádný mladý, žádný člověk, žádná rodina bez práce!

(Papež František, apošt. list *Patris Corde*)

2. KVĚTEN - SV. ATANÁZIUS

Tento autentický, hlavní představitel křesťanské tradice, byl již několik let po své smrti oslavován jako „*sloup církve*“ velkým teologem a cañhradským biskupem, Řehořem Naziánským (Discorsi 21,26) a byl vždy považován za vzor pravověrnosti, jak na Východě tak na Západě. Není to tedy náhoda, že Gian Lorenzo Bernini umístil jeho sochou mezi čtyři Učitele východní a západní církve – spolu s Ambrožem, Janem Zlatoústým a Augustinem, kteří v úchvatné apsidě vatikánské basiliky obklopují katedru sv. Petra.

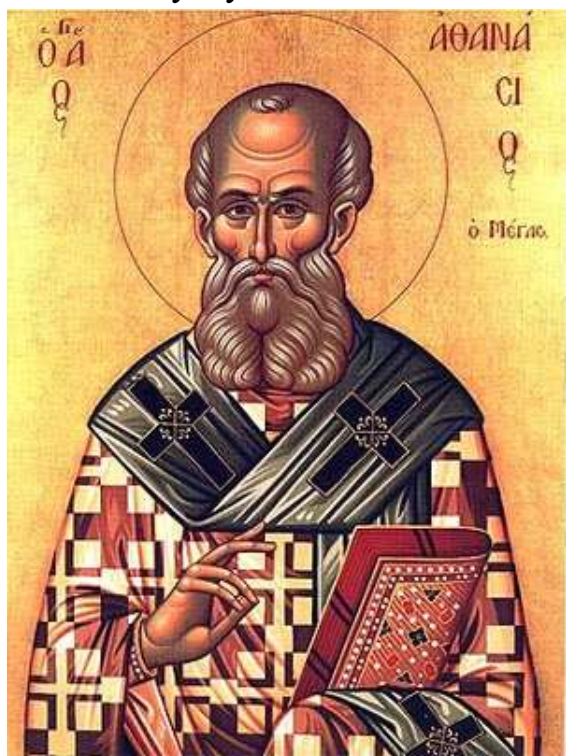
Atanáš byl nepochybně jedním z nejvýznamnějších a nejváženějších církevních Otců. Ale především tento velký světec byl zaníceným teologem vtělení *Logo*, Božího slova, které, jak říká prolog čtvrtého evangelia, „*se stalo tělem a přebývalo mezi námi*“ (Jan 1, 14). Právě z tohoto důvodu byl Atanáš nejdůležitějším a nejhouževnatějším odpůrcem ariánské hereze, která tehdy ohrožovala víru v Krista tím, že snižovala jeho božství, podle tendence, která se vrací znovu a znovu v dějinách, a kterou vidíme v akci různými způsoby i dnes. Atanáš se pravděpodobně narodil v Alexandrii kolem roku 300; dostalo se

mu dobrého vychování dříve než se stal jáhnem a sekretářem biskupa egyptské metropole Alexandrie. Jako úzký spolupracovník biskupa se s ním tento mladý kněz účastnil Nicejského koncilu, prvního ekumenického, který svolal císař Konstantin v květnu 325, aby zajistil jednotu církve. Nicejští koncilní otcové tak mohli probírat různé otázky a hlavně těžký problém, který vznikl rok předtím z kázání alexandrijského kněze Aria.

Na Ariovo kázání, které ohrožovalo ryzí víru v Krista, biskupové shromáždění v Niceji odpověděli tím, že připravili a stanovili „*Vyznání víry*“, jež bylo později doplněno prvním cařihradským koncilem a zůstalo v tradici různých křesťanských vyznání a v liturgii jako *nicejsko-cařihradské Credo*. V tomto základním textu, který vyjadřuje víru nerozdělené církve a který se dodnes opakuje při našich eucharistických slavnostech, je použit řecký termín *homooúsios*, v latině *consubstantialis*. Ten chce vyjádřit, že Syn je „*téže podstaty s Otcem*“, aby se zdůraznilo plné božství, jež právě Ariáni popírali.

Po smrti Alexandra se Atanáš stal jeho nástupcem jako biskup Alexandrie a ihned ukázal rozhodnost a odmítl jakýkoliv kompromis s teoriemi, jež byly odsouzeny na nicejském koncilu. Jeho neústupnost, houževnatost, a někdy i velmi tvrdá, proti těm, kteří se vzpírali jeho volbě za biskupa a především proti odpůrcům nicejského vyznání víry, na něho přivolala nesmiřitelné nepřátelství Ariánů a jejich příznivců.

Navzdory výsledku koncilu, krátce nato získali převahu – a v této situaci byl dokonce i Arius rehabilitován – a z politických důvodů byli podporováni i samým císařem Konstantinem a pak i jeho synem Konstancem II, který po něm nastoupil na trůn. Ariánská krize, o níž se myslelo, že byla zažehnána v Niceji, tak po celá desetiletí pokračovala v církvi těžkými událostmi a bolestivými rozděleními. Atanáš musel, v třicetiletí od 336 – 366, dobře pětkrát opustit své město. Strávil 18 let ve vyhnanství a trpěl pro víru. Avšak během svých vynucených nepřítomností v Alexandrii měl biskup možnost zastávat a šířit nicejskou víru na Západě, nejprve v Trevíru a pak i v Římě, a také mnišské ideály, které přijal v Egyptě od velkého poustevníka Antonína volbou životního stylu, k němuž měl Atanáš vždycky blízko.

Když definitivně nastoupil na svůj stolec, mohl se alexandrijský biskup věnovat náboženskému uklidnění a reorganizaci křesťanských společenství. Zemřel 2. května 373 a toho dne také slavíme jeho liturgickou připomínku. Nejslavnější doktrinální dílo svatého biskupa z Alexandrie je traktát *O vtělení Slova*, o božském Logos, které se stalo pro naši spásu tělem a bylo jako my. V tomto díle najdeme Atanášův výrok, který právem proslul, že Boží Slovo „*se stalo člověkem, abychom my se stali Bohem; On se stal viditelným v těle, abychom my měli ideu o neviditelném Otcí, On sám snášel násilí lidí, abychom my získali neporušitelnost (54, 3). Svým vzkříšením totiž Pán dal zmizet smrti, jako by to byla „slámka v ohni“ (8,4).*

Mezi velkými díly tohoto velkého církevního Otce, jež jsou většinou spojené s událostmi ariánské krize, připomeňme pak čtyři listy, které adresoval příteli Serapionovi, biskupovi z

Thmuis, o božství Ducha svatého, které je jasně potvrzeno a třicítka „slavnostních“ listů, adresovaných na počátku každého roku egyptským církvím a klášterům, aby označil datum velikonočních svátků, ale především aby zabezpečil spojení s věřícími tím, že upevní jejich víru. Atanáš je konečně také autorem meditativních textů o žalmech, které se potom velmi rozšířily, a především díla, které je bestseller antické křesťanské literatury: Život Antonína, totiž životopis sv. Antonína opata, napsaný krátce po smrti tohoto světce, právě tehdy, když byl biskup poslán od vyhnanství z Alexandrie a žil mezi mnichy na egyptské poušti. Atanáš byl přítelem velkého poustevníka, takže dostal jednu z ovčích kožešin, zanechaných Antonínem, jako dědictví, spolu s pláštěm, který mu sám alexandrijský biskup kdysi daroval. Tento životopis se stal brzo velmi populární a téměř ihned byl přeložen dvakrát do latiny a pak do různých orientálních jazyků; vzorný životopis této postavy, drahé křesťanské tradici, hodně přispěl k rozšíření mnišství na Východě i na Západě. Ne náhodou četba tohoto textu v Trevíru je ohniskem dojmavého vyprávění o obrácení dvou císařských úředníků, které Augustin líčí ve svých „Vyznáních“ (VIII,6, 15) jako předpoklad vlastního obrácení. Ostatně sám Atanáš ukazuje, že si byl jasně vědom vlivu, který mohla mít na křesťanský lid vzorná postava Antonína. Vždyť píše v závěru tohoto díla: *„Aby byl všude poznáván, všemi obdivován a aby po něm všichni toužili, i ti, kteří ho nikdy neviděli, to je znamení jeho ctnosti a jeho duše, jež byla přítelkyní Boha. Vždyť Antonín není znám pro své spisy ani kvůli světské moudrosti ani kvůli nějaké schopnosti, nýbrž pouze pro svůj důvěrný vztah k Bohu. A nikdo by nemohl popírat, že toto je dar od Boha. Jak by se totiž vyprávělo ve Španělsku a v Galii, v Římě a v Africe o tomto muži, který žil v ústraní mezi horami, kdyby všude nešířil poznání samého Boha, jak to On činí s těmi, kteří Mu patří, a jak to oznamoval už od počátku Antonínovi? A i když působí ve skrytu a chtějí zůstat skryti, Pán je ukazuje všem jako lucernu, aby ti, kteří o nich slyší mluvit, věděli, že je možné žít podle přikázání a dostali odvahu jít po cestě ctnosti“* (Život Antonína 93, 5-6). Ano, bratři a sestry! Máme tolik důvodů k vděčnosti vůči sv. Atanášovi. Jeho život jakož i Antonínův a nesčetných jiných světců nám ukazuje, že *„kdo jde k Bohu, nevzdaluje se od lidí, nýbrž se jim stává opravdu blízký“* („Deus caritas est, 42).
(Benedikt XVI.)

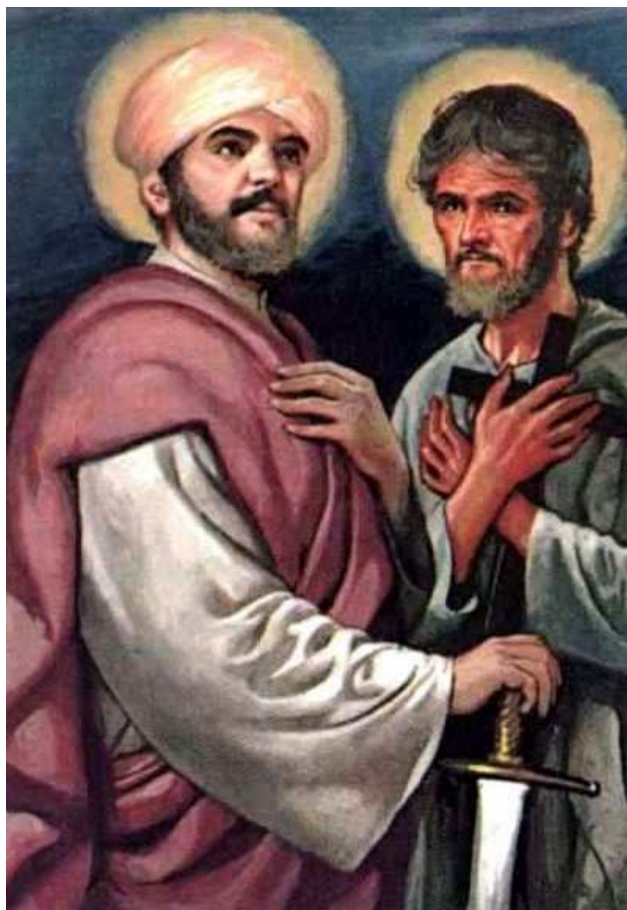

3. KVĚTEN - SV. FILIP A JAKUB

V seznámech dvanácti apoštolů je **Filip** vždy na pátém místě (viz Mt 10,3; Mk 3,18; Lk 6,14; Sk 1,13), a tedy v podstatě mezi prvními. Ačkoli je Filip hebrejského původu, je jeho jméno řecké, podobně jako Ondřej, což je drobné znamení kulturní otevřenosti, které by se nemělo podcenit. Zprávy o Filipovi nám podává Janovo evangelium. Pocházel z téhož rodiště jako Petr a Ondřej, tedy z Betsaidy (srv. J 1,44), městečko nalézající se v tetrarchátě jednoho ze synů Heroda Velkého, který se jmenoval také Filip (srv. Lk 3,1). Čtvrté evangelium vypráví, že Filip, poté co ho Ježíš povolal, potkává Natanaela a říká mu: „Našli jsme toho, o kterém psal Mojžíš v Zákoně i proroci! Je to Ježíš, syn Josefův z Nazareta“ (J 1,45). Poněkud skeptické odpovědi Natanaela („Může z Nazareta vzejít něco dobrého?“) se Filip nepoddává a s rozhodností namítá: „Pojď a uvidíš!“ (J 1,46). V této suché, ale jasné odpovědi se Filip projevuje jako opravdový svědek: nespokojuje se s oznámením zprávy, ale přímo oslovuje druhého a nabízí mu, aby osobně učinil zkušenost s

tím, co je zvěstováno. Tatáž slovesa jsou použita Ježíšem, když k němu přistupují dva učedníci Jana Křtitele a ptají se ho, kde bydlí. A Ježíš odpoví: „Pojďte a uvidíte“ (srv. J 1,38-39).

Můžeme předpokládat, že by se na nás Filip obrátil týmiž slovy, která vybízejí k osobnímu nasazení. Apoštol nás přivádí k bližšímu seznámení se s Ježíšem. Přátelství, opravdové poznání druhého totiž potřebuje blízkost, ba částečně z ní žije. A netřeba ostatně zapomínat, podle toho, co píše Marek, že Ježíš volí dvanáct apoštolů primárně za tím účelem, aby „byli s ním“ (Mk 3,14), to znamená, aby s ním sdíleli jeho život a učili se přímo od něho nejen stylu jeho jednání, ale především tomu, kým On opravdu je. Pouze takto, účastí na jeho životě jej totiž mohli poznat a hlásat jej.

V Pavlově listu Efesanům, se pak lze dočíst, že důležité je „učit se Kristu“ (4,20), a tedy nejenom a netoliko poslouchat jeho nauku, jako spíše poznávat Ho více osobně, tj. jeho lidství a božství, jeho tajemství, jeho krásu. On je nejenom Učitel, ale Přítel, ba dokonce Bratr. Jak bychom jej mohli důkladně poznávat, kdybychom od něho zůstali daleko? Intimita, důvěrnost a návyk nám dávají odhalit pravou totožnost Ježíše. Ano, právě to nám apoštol Filip připomíná. A vybízí nás tak, abychom „přišli“ a „uviděli“, abychom s Ježíšem den po dni navazovali kontakt nasloucháním, odpovědí a společenstvím života. A je to on, na koho se u příležitosti rozmnožení chlebů obrátil Ježíš s cílenou a stejně tak překvapivou prosbou: kde by bylo možné nakoupit chléb k nasycení všech lidí, kteří jej následovali (srv. J 6,5). Filip tehdy odpověděl s velkým realismem: „Za dvě stě denárů chleba jim nestačí, aby se na každého aspoň něco dostalo“ (J 6,7). Ukazuje se tu věcnost a realismus

apoštola, který umí posoudit vývoj dané situace. Jak se věci nakonec měly, to víme. Víme, že Ježíš vzal chléb, pomodlil se a rozdal jej. A došlo k rozmnožení chleba. Zajímavé je však, že se Ježíš obrátil právě na Filipa, když chtěl poprvé ukázat na řešení problému. Patrně je to znamení toho, že Filip patřil do užší skupinky těch, kteří byli s ním.

Jindy, ve velmi důležité dějinné chvíli, před Utrpením, někteří Řekové, kteří byli o Velikonocích v Jeruzalémě „přišli k Filipovi... a prosili ho «Pane, rádi bychom uviděli Ježíše.» Filip šel a řekl to Ondřejovi; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi“ (J 12,20-22). Máme tu znovu zvláštní znak jeho výjimečného postavení v rámci apoštolského sboru. Zejména v tomto případě je u Ježíše prostředníkem žádosti cizinců. Pravděpodobně mluvil řecky a mohl posloužit jako tlumočník a třebaže se spojuje také s Ondřejem, dalším apoštolem řeckého jména, je to právě on, na koho se cizinci obracejí.

To nás učí, abychom byli i my neustále připraveni, jednak přijímat otázky a prosby ať přicházejí odkudkoliv, a jednak je orientovat k Pánovi, jedinému, který je může plně uspokojit. Je totiž důležité vědět, že my nejsme posledními adresáty proseb těch, kteří k

nám přistupují, ale Pán. K Němu musíme nasměrovat kohokoli, kdo se ocitne v nesnázích. Ano, každý z nás má být cestou otevřenou k Němu!

A je tu ještě jedna, zcela zvláštní okolnost, kdy vstupuje na scénu Filip. Během Poslední Večeře, když Ježíš prohlásí, že znát Jeho, znamená také znát Otce (srv. J 14,7), jej Filip takřka naivně požádá: „Pane, ukaž nám Otce – to nám stačí“ (J 14,8). Ježíš mu odpoví dobrotivou výčitkou: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci «Ukaž nám Otce»? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně?... Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec je ve mně“ (J 14,9-11). Tato slova patří v Janově evangeliu mezi ta nejvznešenější. Vyjadřují zjevení ve vlastním a pravém slova smyslu. V závěru svého prologu Jan praví: „Boha nikdy nikdo neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu“ (J 1,18). Toto prohlášení, které pochází od evangelisty, je převzato a potvrzeno samotným Ježíšem. Avšak s jiným odstínem. Zatímco janovský prolog totiž mluví o Ježíšově vysvětlující intervenci, zakládající se podstatně na jeho slovech, tak v odpovědi Filipovi Ježíš odkazuje na svou osobu jako takovou a připouští takové chápání, při kterém jej lze pochopit nejen prostřednictvím toho, co říká, ale ještě více prostřednictvím toho, kým jednoduše je. Abychom se vyjádřili podle paradoxu Vtělení, můžeme docela dobře říci, že Bůh si dal lidskou tvář, tvář Ježíšovu, a v důsledku toho od nynějška, chceme-li opravdu poznat Boží tvář, nemůžeme než nazírat tvář Ježíšovu! V jeho tváři vidíme skutečně kdo je Bůh a jak je Bůh! Evangelista nám neříká, zda Filip plně pochopil Ježíšovu větu. Jisté je však, že mu zcela věnoval svůj vlastní život. Podle některých pozdějších zpráv (Skutky Filipovy), měl náš apoštol evangelizovat nejprve Řecko a potom Frýgii, kde měl v Hierapoli podstoupit smrt různě popisovaným trestem ukřižování nebo ukamenování. Naši úvahu dnes skončíme poukazem na smysl, ke kterému má náš život směřovat: setkat se s Ježíšem jako se s ním setkal Filip a snažit se v něm vidět Boha samého, nebeského Otce. Pokud by chybělo toto nasazení, byli bychom vždycky odkázáni pouze sami na sebe jako v zrcadle, a stávali se tak stále osamocenějšími! Filip nás však učí, jak se nechat Ježíšem získat a být s ním, a zvát také ostatní, aby sdíleli toto nezbytné společenství. Uvidíme-li a nalezneme-li Boha, nalezneme pravý život.

Jakub, který bývá nazýván „Mladší“, je také v seznamu dvanácti apoštolů, které si osobně Ježíš vyvolil, a bývá vždy označován jako „syn Alfeův“ (srv. Mt 10,3; Mk 3,18; Lk 5; Sk 1,13). Často se ztotožňoval s jiným Jakubem, zvaným „Malý“ (srv. Mk 15,4), synem Marie (srv. *ibid.*), jež by mohla být „Marií Kleofášovou“, která podle čtvrtého evangelia stála pod křížem spolu s Ježíšovou Matkou (srv. J 19,25). Také on pocházel z Nazareta a pravděpodobně byl Ježíšovým příbuzným (srv. Mt 13,55; Mk 6,3), který je podle semitského způsobu nazýván „bratrem“ (srv. Mk 6,3; Gal 1,19). U tohoto posledního Jakuba kniha Skutků apoštolů zdůrazňuje výsadní roli, jakou zaujímal v Jeruzalémské církvi. Na apoštolském koncilu, který se tam konal po smrti Jakuba Staršího, prohlásil spolu s ostatními, že pohané mohou být přijímáni do Církve, aniž by se předtím museli podřídit obřízce (srv. Sk 15,13). Sv. Pavel, který mu připisuje zvláštní vidění Zmrtvýchvstalého (srv. 1 Kor 15,7), když mluví o své cestě do Jeruzaléma, zmiňuje ho dokonce před Kéfou-Petrem, a označuje ho za stejný „sloup“ této církve. Následně ho židokřesťané považují za svou prvořadou autoritu. Připisuje se mu rovněž List, zvaný Jakubův, který je součástí novozákonního kánonu. Nepředstavuje se tam jako „bratr Páně“, ale jako „služebník Boha a Pána Ježíše Krista“ (Jak 1,1). Mezi odborníky se diskutuje o tom, zda lze tyto dvě osoby téhož jména ztotožnit, tedy Jakuba syna Alfeova a

Jakuba „bratra Páně“. Evangelní tradice nám z doby Ježíšova pozemského života nezachovaly žádný vyprávění ani o jednom ani o druhém.

Skutky apoštolů nám však ukazují, že po Ježíšově zmrtvýchvstání, - jak už bylo řečeno, - zaujímal „Jakub“ v prvotní Církvi významnou roli (srv. Sk 12,17; 15,13-21; 21,18). Nejdůležitější krok, který učinil, byla intervence v otázce obtížného vztahu mezi křesťany hebrejského a pohanského původu: spolu s Petrem v tomto sporu pomohl překonat nebo lépe integrovat původní židovskou dimenzi křesťanství, s požadavkem nenakládat obráceným pohanům povinnost podřizovat se všem předpisům Mojžíšova zákona. Kniha Skutků nám uchovala kompromisní řešení, navržené právě Jakubem a přijaté všemi přítomnými apoštoly, podle něhož se po pohanech, kteří uvěřili v Ježíše Krista, mělo žádat pouze zřeknutí se modloslužebného zvyku požívání masa zvířat přinášených v oběť božstvům a „smilstva“, což je termín, který pravděpodobně označoval nedovolené manželské svazky. Ve skutečnosti šlo pouze o přijetí několika zákazů, které byly z hlediska Mojžíšova zákona považovány za důležité. Takto se dospělo ke dvěma důležitým, vzájemně se doplňujícím řešením, která jsou obě dosud platná: na jedné straně byl uznán nerozlučný vztah, pojící křesťanství s židovským náboženstvím jako jeho trvale živou a platnou základnou; na druhé straně se křesťanům pohanského původu dovoluje uchovat si vlastní sociologickou identitu, kterou by ztratili, pokud by byli nuceni zachovávat takzvané rituální mojžíšské předpisy. Ty už neměly být považovány pro pohanské konvertity za závazné. V podstatě to byl začátek praxe vzájemné úcty a respektu, která i přes pozdější narůstající nepochopení, přirozeně směřovala k ochraně toho, co bylo pro jednu i druhou stranu charakteristické. Nejstarší informaci o smrti tohoto Jakuba nám podává židovský historik Josef Flavius. Ve svých Židovských starožitnostech (20,201s), napsaných v Římě koncem 1. století, nám vypráví, že o Jakubově konci bylo rozhodnuto nezákonnou iniciativou Velekněze Annana - syna Annášova, o němž se zmiňují Evangelia - který využil prodlevy mezi sesazením římského Prokurátora (Festa) a příchodu jeho nástupce (Albina) a roku 62 nařídil jeho ukamenování.

Se jménem tohoto Jakuba se kromě apokryfu Jakubova Protoevangelia, které vyzdvihuje svatost a panenství Marie, Matky Ježíšovi, pojí především list, nesoucí jeho jméno. V kánonu Nového zákona zaujímá první místo mezi takzvanými 'katolickými listy', určenými totiž nikoli jedné, ale mnoha církvím. Jde o dosti významný spis, který klade velký důraz na nutnost neomezovat vlastní víru na pouhou verbální či abstraktní deklaraci, ale konkrétně ji vyjadřovat v konání dobra. Vybízí nás mimo jiné k vytrvalosti ve zkouškách přijímaných s radostí a k důvěrné modlitbě za Boží dar moudrosti, díky níž dokážeme pochopit, že pravé hodnoty života nespočívají v pomíjivých bohatstvích, ale spíše v umění sdílet vlastní jmění s chudými a potřebnými (srv. Jak 1,27).

Jakubův list nám tak ukazuje velmi konkrétní a praktické křesťanství. Víra se musí uskutečňovat v životě, především v lásce k bližnímu a zvláště v nasazení pro chudé. Na tomto pozadí je třeba číst i proslulou větu: „Jako je tělo bez duše mrtvé, stejně tak je mrtvá víra bez skutků“ (Jak 2,26). Občas se tento Jakubův výrok kladl proti výrokům Pavlovým, podle něhož se nám dostalo od Boha ospravedlnění ne na základě našich skutků, nýbrž díky naší víře (srv. Gal 2,16; Řím 3,28). Nicméně, oba výroky, svými rozdílnými perspektivami zdánlivě protichůdné, - pokud se správně vyloží - se ve skutečnosti doplňují. Svatý Pavel se staví proti pýše člověka, který se domnívá, že nepotřebuje Boží lásku, která nás předchází, staví se proti pýše soběstačnosti bez milosti, která se prostě dává a ne zaslouhuje. Svatý Jakub však mluví o skutcích jako o běžném plodu víry: „Dobrý

strom nese dobré ovoce“, říká Pán (Mt 7,17). A svatý Jakub to opakuje a říká nám.

Konečně nás Jakubův list vybízí, abychom se odevzdali do rukou Božích ve všem, co konáme a vždy opakovali slova „dá-li Pán“ (Jak 4,15). Tak nás učí, abychom se nedomnívali, že si svůj život naplánujeme nezávisle a zjiště, ale dali prostor nevyzpytatelné Boží vůli, která ví, co je pro nás dobré. Jakub tak zůstává stále aktuálním učitelem života pro každého z nás.

(Benedikt XVI.)

4. KVĚTEN - SV. FLORIÁN

Dle některých údajů se narodil v Cetii změněné ve Zeiselmauer (poději na St. Pöllten, vzdálenost 53 km od Vídně). Tenkrát ve III. století šlo o území Norika připojené k Římské říši. Tam také začínala jeho působnost. Florián se stal významným důstojníkem římské armády a prý i správcem provincie. Jeho sídlo bylo v jejím hlavním městě v Lauriacum (což je dnešní Enns v Rakousku). V Římě tehdy vládl Dioklecián, známý a krutý pronásledovatel křesťanů, k nimž Florián patřil. O jeho životě je plno legend a pověstí. Ve městě Lorch mělo být uvězněno asi 40 křesťanů. Florián je chtěl zachránit a skončil u soudu, kde neohroženě vyznal svou víru. Císařský náměstek Akvilín (Aquilinus) ho odsoudil k smrti. Tomu prý řekl: "Sloužice u vojska klaněl jsem se Bohu skrytě. Poslechnu ve věcech vojenských, ale jako křesťan se nedám nikým přinutit, abych zapřel Krista a klaněl se mrtvým modlám." Legendární pojednání hovoří o jeho dvojím bičování, kterým se nepodařilo zlomit jeho věrnost ani oslabit jeho lásku. Proto mu pak prý ještě ze zad kleštěmi odtrhávali maso, někde se hovoří o stažení z kůže. Nakonec byl usmrcen tím způsobem, že mu k hrdlu uvázali těžký

kámen, většinou se uvádí mlýnský, a byl shozen do řeky Emže, v níž se utopil. Dle legendy voda poponesla tělo ke skále, kde na ně upozornil orel. Uvádí se také, že tělo bylo nalezeno křesťankou Valerií, která se postarala o pohřeb na území svého statku. Později došlo k přenesení ostatků. Nad hrobem sv. Floriána u Lince postavili pasovští biskupové v VIII. stol. kanonický klášter s kostelem sv. Floriána a pak byly kosterní ostatky mučedníka přeneseny do Říma a odtud je pro Krakov v roce 1183 dostal Kazimír II. s krakovským biskupem jako záštitu proti Rusům. Část ostatků z Polska získal také Karel IV. do chrámu sv. Víta v Praze. Části relikvií sv. Floriána se nacházejí i v jiných našich městech, např. v Olomouci u sv. Václava a v Havlíčkově Brodě. V kryptě klášterního kostela sv. Floriána u Lince je snad dosud vystaven mlýnský kámen vytažený z Emže jako relikvie. Jak se stával i patronem našich měst, jeho obraz se objevoval i na obecních pečetích, na věžích i branách měst, na zvoníčkách i na hospodářských objektech. Zvláště na Hané ho z věží vzývali i hlásní. K prvním jeho atributům patří palma a meč, pak se přidávaly další: kříž na prsou a praporec. Nakonec se nejčastějším ztvárněním stal římský voják s korouhví v ruce,

jak z nádoby v druhé ruce hasí hořící dům, hrad nebo kostel. Jako patron proti požárům a vodě představoval v dřívějších dobách častý námět pro výklenkové plastiky venkovských usedlostí. Legendární pojednání směřující k hasičství je prý ale výsledkem pozdních legend, např. že modlitbou v mládí zachránil hořící dům. První nádoby v jeho ruce prý měly obsahovat vodu života, která má hasit vyprahlost a zlo. Patronem hasičů a ochráncem proti požárům se stal zřejmě prý až po XV. stol., samozřejmě nejspíš v souvislosti s tím, že vodou, v níž byl utopen, se hasí oheň. Jedno z pořekadel uváděných ve spojení s úctou ke sv. Floriánovi, zní: "Kde pálí ohně žár a vzrůstá hřích a svár, pomocník je nám dán, svatý Florián." Z toho plyne, že jeho přimluva může hasit i oheň zloby a nenávisti. Nezapomínejme, že toto hašení je neméně potřebné jako hašení požárů. A láskou se uhasí i oheň zloby.

5. KVĚTEN - SV. GOTTHARD

Narodil se roku 960 v Reichersdorfu v pasovské diecézi v Bavorsku. Jeho otec hospodařil na pozemcích blízkého kláštera Niederaltaich. V klášterní škole získal první vzdělání a stal se oblíbeným pro inteligenci i dobrotu srdce. Tam si ho také všiml při své návštěvě solnohradský arcibiskup Fridrich a vzal ho k sobě. Zajistil mu další vzdělání a po vysvěcení na podjáhna Gotthard biskupovi dělával průvodce. Na přání představených z kláštera Niederaltaich ho biskup poslal zpět jako jáhna. V tomto původně benediktinském klášteře byla zatím uvolněná kázeň a mniši žili po způsobu kanovníckých kolegiálních kapitol. Z popudu vévody Jindřicha byla r. 990 znovu zavedena kázeň původní benediktinské řehole a opatem se stal Erchanbert. Gotthard složil sliby a stal se vzorným řeholníkem, zatímco část mnichů, odvyklá přísnému životu, klášter opustila. Gotthard byl horlivý v práci, vytrvalý v rozjímání, zbožný, k sobě

přísný a shovívavý k druhým bratrům. V každém jeho jednání byla pokora i důstojná vážnost. Všichni prý k němu chovali lásku a úctu. Opat jej velmi brzy ustanovil převorem a od pozdějšího světce biskupa Wolfganga přijal kněžské svěcení. Opat Erchanbert se po několika letech rozhodl pro potíže stáří abdikovat a jeho nástupcem byl jednohlasně zvolen Gotthard. Ten se ale po nějakou dobu zdráhal úřad přijmout, až na naléhání biskupa se podvolil prosbám bratrů a opatskou hodnost přijal. Jeho působením klášter Niederaltaich vzkvétal jak po stránce duchovní a vzdělanosti, tak i

po stránce hospodaření, udržování krajiny. Na blízkém lesnatém kopci společným úsilím vystavěli mniši tvrz s chrámem Panny Marie a věnovali se i výchově mládeže.

Když se zbožný vévoda Jindřich, stal německým králem, poslal v roce 1005 poslat Gottharda do kláštera v Hersfeldu, protože těžce nesl tamní úpadek řeholního života. Mniši žili světsky a v přepychu ve zvláštních domech proti všem pravidlům řádu. Gotthard mnichy svolal a s vážným napomenutím k nim promluvil o nezbytné obnově. A také o tom, že kdo se nebude chtít pravidlům řehole podřídít, bude muset odejít. Většina jich raději odešla. Gotthard však vedl klášter tak dobře, že se prý převážná část nespokojenců s lítostí vrátila. Opata poslouchali a on za sedm let klášter velmi zvelebil. Pořádek byl poslán udělat i v Tegernsee. V obou klášterech ustanovil představené a pak se vrátil do Niederaltaich. Po smrti biskupa v Hildesheimu byl na přání císaře Jindřicha II. 30. 11. 1022 Gotthard vysvěcen na biskupa a ve svých 62 letech se ujal hildesheimské diecéze s mladickou horlivostí. Jeho působení lze pozorovat ve třech směrech, v nichž budoval Boží království na zemi: Viděl a oslavoval Boha v nejpotřebnějších, v chudých, nemocných a opuštěných, pro které stavěl nemocnice a ústavy, rozvíjejíce s láskou charitativní činnost.

Na druhém místě jej stravovala horlivost pro příbytky Boží a oslava Boha v nich. Stavěl a zveleboval chrámy, rozšířil biskupský chrám a v diecézi prý za jeho vedení také vzniklo kolem třiceti nových klášterů. Třetí směr jeho působení se týkal malých. Vědom si slov: "Kdo přijme takové dítě ve jménu mém, přijímá mne..."(Lk 9,48), věnoval se dětem a mládeži, aby v nich rostl Boží život úměrně s věkem. Nešetřil prý na katolické literatuře ani výchově. Za něj vyrostly nové školy a posílal mládež i na studie do ciziny. Měl snahu vychovat a vyškolit pokolení svatých. Největší péči věnoval mládeži z chudých rodin. Při všech úkolech, které si předsevzal, neztratil na laskavé a veselé povaze, kterou byl blízký všem lidem. Až do posledního roku života velmi přísně zachovával 40denní půst. Práce s láskou, ukázněnost a modlitba s postem bylo to, čím přetvářel svět kolem sebe. To má možnost každý. Poslední dny svého života Gotthard strávil v rozjímání a předvídaje svou smrt, rozloučil se se svým duchovenstvem. Na počátku slavení Nanebevstoupení Páně zemřel ve věku 78 let. Pochován byl v hildesheimském chrámu.

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA (7. 4. 2024)

PUSTIMĚŘ: 4.430,-Kč; DRYSICE: 4.440,-Kč; PODIVICE: 1.250,-Kč; TOPOLANY: 1.060,-Kč
Pán Bůh zaplať vám všem, kdo pamatujete na potřeby své farnosti.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXI. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božím požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.
Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy"

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Moskvan šel kupovat auto. Konečně objevil model, který chtěl, auto snů. Když podepisoval kupní smlouvu, ptá se, kdy si může auto vyzvednout. Prodavač nakoukne do papírů a povídá: „Auto tu bude devátého září v deset hodin dopoledne... roku 2033.“ Chlápek se okamžitě rozčílil, ale prodavač mu povídá: „Pane, uvědomte si, že čekat v Moskvě na takové auto deset let, to není zas tak moc!“ Ale zákazník povídá: „Ale co, ten rok 2033 sám o sobě by nevadil, ale to deváté září dopoledne! To mám objednaného instalátéra!“

II.

Krátkozraká učitelka se o hodině dějepisu rozčiluje: „Hej, ty tam vzadu, proč nesedíš?! Řekni mi, kdy přišli na naše území Cyril a Metoděj?“ – „Co já vím?“, ozvalo se zezadu. „Ale vždyť jsme to probírali minulý týden! Co jsi dělal včera?“ – „Co by, byl jsem s kamarády na pivu!“ – „Jak to se mnou mluvíš! Přines mi žakovskou knížku!!!“ – „Paní, nerozčilujte se a dejte mi pokoj! Já jsem instalatér a spravuji vám tady radiátor!“

III.

Dva alkoholem řádně zřízení Židé se dobývají do ženského kláštera. Bouchají na bránu, zjevně nechápaje, kde se nacházejí. Zpoza brány na ně křičí: „Odejděte! Tady žijí Kristovy nevěsty!“ Židé bouchají na bránu dál. Zpoza brány se ptají: „A vy, co jste zač?“ „My jsme příbuzní ze strany ženicha,“ odvěti Židé.

IV.

Bývalý prezident Antonín Novotný uviděl u vchodu do své kanceláře sedět na bobku muže v montérkách. „Copak tady děláte?“ zeptal se ho. „Opravuji zámek, pane prezidente.“ Potom prezident celý den úřadoval. Když odcházel domů, opět se zeptal onoho muže: „Copak tady děláte?“ - „Vždyť jsem vám to řekl ráno, pane prezidente, opravuji zámek.“ - „Ale?“ diví se prezident. „Takovou dobu? Vždyť já bych to měl hotové za pár minut.“ Muž v montérkách na něj pohlédl s úsměvem: „Vy ano, pane prezidente, vy jste přece zámečník, já jsem advokát.“

V.

Dcera má v žakovské knížce poznámku: „Je drzá a hubatá!“ Druhý den čte paní učitelka odpověď: „To má po matce. Vyčinil jsem oběma! Otec.“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 21. - 28. dubna 2024

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDELE 21. dubna	4. NEDELE VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jana SMEJKALA, rodiče z obou stran, duše v očistci, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Františku ŠIMKOVOU, manžela, dva syny a Boží požehnání pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00	za + rodiče MALOVY, + rodinu a duše v očistci
		TOPOLANY 18.00	za nemocnou osobu a dary Ducha svatého pro naše rodiny
PONĚLÍ 22. dubna	PONĚLÍ PO 4. NEDELI VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za dary Ducha svatého a ochranu Panny Marie pro syna a dceru
ÚTERÝ 23. dubna	SVÁTEK - SV. VOJTĚCH, BISKUP A MUČEDNÍK, HLAVNÍ PATRON PRAŽSKÉ ARCIDIECÉZE	PODIVICE - 8.00: za + Miloslava a Zdeňku VLČKOVY s prosbou o Boží požehnání pro celou živou rodinu VLČKOVU, ČECHOVU, MĚŘÍNSKOU A ROZSYPALOVU	
STŘEDA 24. dubna	SV. JIŘÍ, MUČEDNÍK	DRYSICE 18.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu BLAŽKOVU
ČTVRTEK 25. dubna	SVÁTEK - SV. MAREK, EVANGELISTA	PODIVICE 8.00	za farnosti Podivice, Pustiměř, Drysice a Topolany
PÁTEK 26. dubna	MŠE SVATÁ Z VIGÍLIE ZÍTŘEJŠÍ SLAVNOSTI POSVĚCENÍ CHRÁMU	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Vladimíra ZAHRADNÍČKA, rodinu TAUŠOVU a ZAHRADNÍČKOVU
SOBOTA 27. dubna	SLAVNOST - VÝROČÍ POSVĚCENÍ CHRÁMU SV. BENEDIKTA (1902)		
NEDELE 28. dubna	5. NEDELE VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + MUDr. Evu KOLLÁROVOU, živou a zemřelou rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Jiřího a Jana ADAMCOVY a dvoje rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Vlastu POSPÍŠILOVOU a za živou rodinu ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXI. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel. 517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,- Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

POŘAD BOHOSLUŽEB: 28. dubna - 5. května 2024

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDELE 28. dubna	5. NEDELE VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + MUDr. Evu KOLLÁROVOU, živou a zemřelou rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Jiřího a Jana ADAMCOVY a dvoje rodiče
		PODIVICE 11.00	za +Vlastu POSPÍŠILOVOU a za živou rodinu ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
PONDĚLÍ 29. dubna	SVÁTEK - SV. KATEŘINA SIENSKÁ, PANNA A UČITELKA CÍRKVE, PATRONKA EVROPY	PUSTIMĚŘ 18.00	za zemřelé manžele BLAŽKOVY a rodiče z obou stran
ÚTERÝ 30. dubna	SV. ZIKMUND, MUČEDNÍK SV. PIUS V., PAPEŽ	PODIVICE 8.00	za dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro celou rodinu
STŘEDA 1. května	SV. JOSEF, DĚLNÍK	DRYSICE 18.00	ke cti sv. Josefa s prosbou o Boží požehnání pro naše práce
ČTVRTEK 2. května	SV. ATANÁZIUS, BISKUP A UČITEL CÍRKVE	PODIVICE 8.00	za + rodiče ŠÉNOVY, DRAGONOVY a za živou rodinu DRAGONOVU
PÁTEK 3. května	SV. FILIP A JAKUB, APOŠTOLOVÉ – SVÁTEK PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI	PUSTIMĚŘ 18.00	za + rodinu MUSILOVU, KÜHNDOVU a duše v očistci
SOBOTA 4. května	SV. FLORIÁN, MUČEDNÍK	PODIVICE 8.00	na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní s prosbou o ochranu Panny Marie pro rodinu a přátele
NEDELE 5. května	6. NEDELE VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Josefa SUMCE a Boží požehnání pro rodinu
		DRYSICE 9.30	za živé a +členy SDH 4. okrsku a farníky padlé v I. a II. světové válce
		PODIVICE 11.00	za + Marii PUČANOVOU, manžela, s prosbou o Boží požehnání pro živou rodinu
		TOPOLANY 18.00	za +Ludmilu ADAMCOVOU, rodiče, sourozence a Boží požehnání pro živou rodinu
	PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA		

MÁJOVÁ POBOŽNOST

PUSTIMĚŘ: PONDĚLÍ, PÁTEK - 17.30

DRYSICE: STŘEDA - 17.30

PODIVICE: STŘEDA, PÁTEK - 18.00

TOPOLANY: NEDELE - 17.30